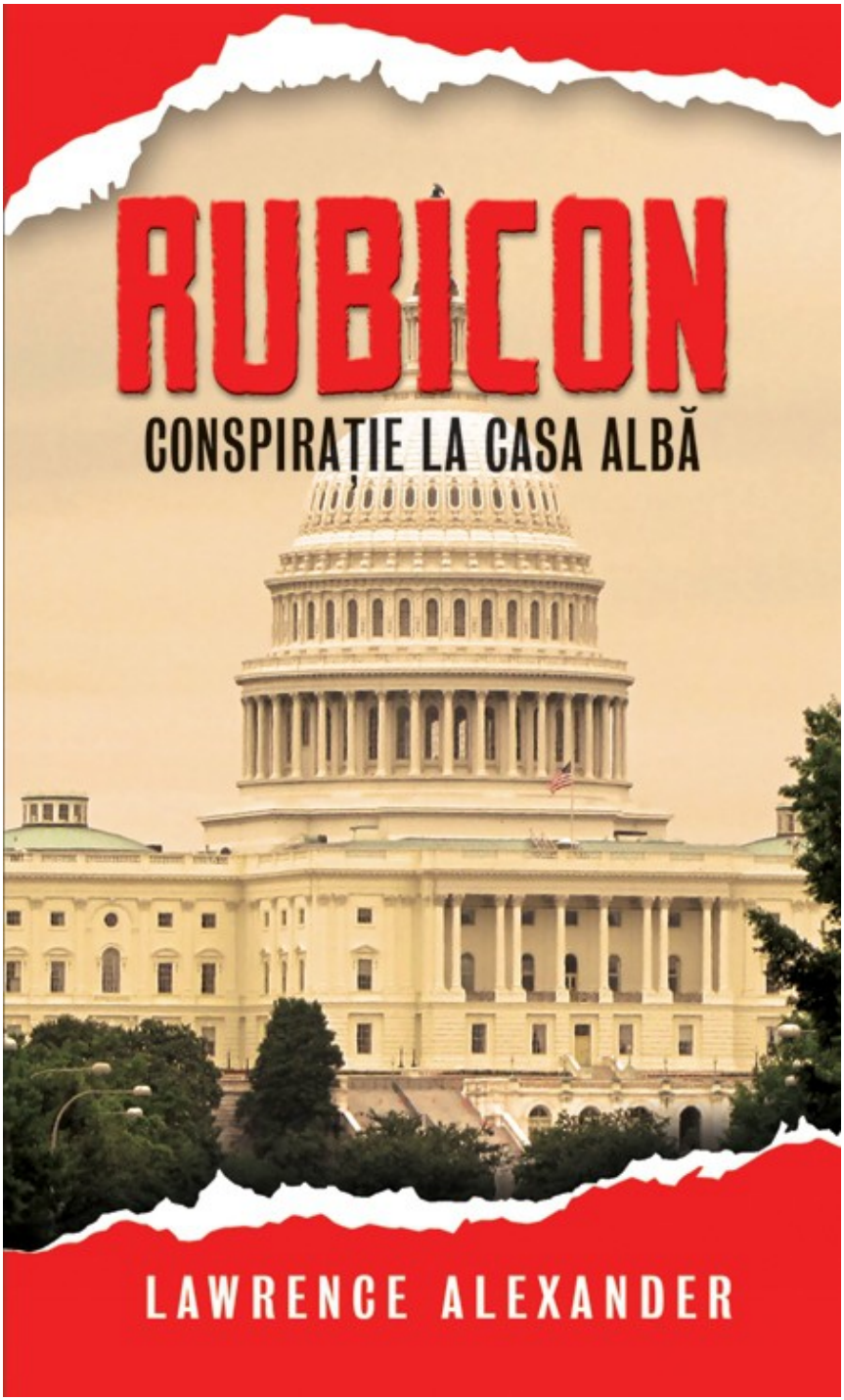
RUBICON
CONSPIRAȚIE LA CASA ALBĂ
LAWRENCE ALEXANDER

LAWRENCE ALEXANDER

RUBICON

CONSPIRAŢIE LA CASA ALBĂ

Traducere din limba engleză
ANCA FLOREA

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti,
România
www.raobooks.com www.rao.ro

LAWRENCE ALEXANDER
Rubicon
Copyright © Lawrence Alexander, 2008
ISBN 978-606-609-524-2

EDITURA RAO
2013

Lui J.C. pentru tot ce m-a învățat

Capitolul 1

Bobby Hart stătea în biroul său, amintindu-şi cu un fel de nostalgie amară nopțile răcoroase de vară petrecute la reşedința sa din Santa Barbara, când se plimba pe plajă purtând doar un pulover aruncat pe umeri, iar nisipul umed şi întunecat i se lipea de tălpi. Pe de altă parte, vara în District era un iad nesfârşit, cu o căldură sufocantă şi un aer apăsător şi irespirabil. Oriunde te-ai fi dus – aceeaşi umezeală pătrunzătoare şi neînduplecată, iar nopțile nu erau cu nimic mai grozave decât zilele, îi producea o iritare constantă, neliniştită şi, odată cu aceasta, o suspiciune stranie, nesfârşită, de parcă, cu acea vreme rea, era dificil să crezi în orice, mai puțin în partea demonică a naturii umane. Abia aştepta să ajungă acasă.

Secretara bătu la uşă în felul în care o făcea ori de câte ori avea ceva important să îi comunice.

— Domnule senator, îl am pe linie pe domnul Shoenfeld. Mă gândeam că vreți să vorbiți cu el.

Dieter Shoenfeld era o persoană cunoscută, editorul uneia dintre cele mai influente gazete din Europa şi un vechi prieten. Citise tot, putea vorbi despre orice şi, în acelaşi timp, insista cât se poate de serios că nu ştie nimic.

— Trebuie să te văd, spuse Shoenfeld. Am ceva să-ți spun.

Hart privea cum, sub fereastra sa, traficul din Washington se mişca extrem de lent.

— Am numai două ore înainte de zbor; nu prea văd cum…

— Anulează-l.

Strania stăruință din vocea lui Dieter Shoenfeld îi

spunea lui Bobby Hart că era vorba despre ceva serios.

— Anulează-l, repetă Shoenfeld. Du-te mâine, dacă mai crezi că trebuie. Ce am eu să-ți spun e foarte important. Nu te-aş fi sunat dacă n-aş fi fost convins de asta.

— Unde? Când? întrebă Hart, încercând să găsească ceva de scris.

O oră mai târziu, Hart cobora dintr-un taxi în Georgetown, îşi petrecuse aproape întreaga zi pe holurile Senatului şi în şedințe. În ciuda căldurii insuportabile şi a umezelii, îşi dorea să stea afară câteva minute, unde să poată respira în linişte, pierdut în anonimatul mulțimii de pe stradă. În San Francisco sau Los Angeles nu se putea plimba pe stradă fără să fie privit insistent de cineva. Aici privirile erau mai subtile şi mai reținute – de obicei, o căutătură rapidă şi prietenoasă urmată de o mişcare scurtă din cap, ca şi cum fusese recunoscut de cineva care lucrase la Washington.

Doi bărbați puțin trecuți de 30 de ani – vârsta tuturor ambițiilor – traversau strada din sensul opus, mişcându-se, în ciuda căldurii copleşitoare, cu aceeaşi eficiență cu care învățaseră să facă toate lucrurile. I-au zâmbit reținut, în semn de recunoaştere, fiecare dintre ei întrebându-se dacă vreodată, în viitor, se va uita şi la ei cineva cu acelaşi respect.

Restaurantul unde urma să-l întâlnească pe Shoenfeld era aglomerat, cu greu puteai ajunge la bar, trebuia să îți faci drum printr-o mare de chipuri strălucitoare, mustind de noutăți. Shoenfeld îl aştepta în picioare, în vreme ce Hart îşi croia drum printr-un labirint de mese. Îl îmbrățişă călduros şi îi strânse mâna.

— Bobby, mă bucur să te văd.

Ochii mici ai lui Shoenfeld erau încadrați de pleoape umflate şi de cearcăne mari şi întunecate. Avea un nas destul de mare, cu nări proeminente. Buzele, chiar şi atunci când te asculta în tăcere, erau într-o continuă

mişcare, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să îşi reţină interesul şi entuziasmul faţă de tot ce auzea.

— Ce mai faci, Dieter? îl întrebă Hart, în timp ce se aşeză la masă. Şi ce mai face încântătoarea ta soţie?

O sclipire scurtă apăru în ochii gravi ai lui Shoenfeld.

— E foarte supărată, prietene, foarte supărată, replică el cu o undă de maliţiozitate. Privirea îi deveni mai circumspectă şi serioasă. Şi-ar fi dorit să candidezi. Era convinsă că eşti singura persoană care ar fi putut schimba lucrurile în bine.

Era semnul propriei încrederi neatente şi probabil al ambiţiei lui Hart că întrebarea a fost, chiar dacă era vorba despre Dieter Shoenfeld, una la care s-a simţit obligat să răspundă în termeni pur politici sau, mai degrabă, să nu răspundă deloc, ci să o respingă cu acea modestie comodă care spune un lucru, dar semnifică altul.

— Mă îndoiesc că aş fi câştigat.

Shoenfeld îl studie cu mai multă atenţie.

— Ştii ce i-a răspuns Napoleon generalului care l-a întrebat cum ar putea cuceri Viena? „Dacă vrei să cucereşti Viena, cucereşte Viena."

Hart izbucni în râs şi se înclină spre el.

— Asta crezi că şi-a spus Napoleon când s-a decis să invadeze Rusia? Dacă vrei să cucereşti Moscova, cucereşte Moscova?

— Gândeşte-te cât de bine te-ai fi descurcat în dezbaterile alea. Toate acele prudenţe, atent programate, cântărite pe îndelete…

Clătină din cap, lăsându-şi gândul să se deruleze singur până la capăt, apoi se sprijini din nou pe coate.

— Tu ai insistat că e o competiţie deschisă, că oamenii au nevoie de o figură nouă. De ce nu ai…?

Preţ de-o clipă Hart chibzui dacă, în ciuda greutăţilor pe care le-ar fi întâmpinat, ar fi făcut-o, profitând de şansă, când aceasta i s-ar fi arătat.

— Oamenii ar fi vrut pe cineva nou. Cât mai poate

merge aşa? Aceleaşi două familii conduc țara de aproape treizeci de ani, folosind președinția ca pe o proprietate personală pe care şi-o împrumută unii altora; aceleaşi fețe inexpresive, aceleaşi discursuri insipide, aceleaşi… N-o puteam face, deşi am votat împotriva războiului. Prentice Alworth ştia ce face. A lăsat ca dovezile să conducă spre el. A putut ataca administrația fără să fie nevoit să-şi justifice faptele.

Uitând o clipă că se afla în Washington şi nu într-un restaurant din Europa, Shoenfeld îşi duse mâna spre buzunarul hainei, încercând să găsească un pachet de țigări.

— Sper că nu te deranjează, spuse el scoțând o țigară şi aprinzând-o.

Cu privirea pierdută, trase un fum şi apoi încă unul.

— Ai idee unde mi-am petrecut dimineața? întrebă el în timp ce cu o mână încerca să împrăştie micile spirale de fum. Împreună cu distinsa ta doamnă secretar de stat şi cu doi colegi din presa germană.

— Cu ce ocazie?

— A încercat să ne explice că întâmplările de săptămâna trecută dovedesc că tot ce a spus administrația despre terorism este adevărat. Speră că Europa va înțelege în cele din urmă că avem de-a face cu o amenințare serioasă şi reală, spuse Shoenfeld. Şi-a amintit că, în urmă cu două luni, îi spusesem că lucrul cel mai grav din istoria Statelor Unite erau Abu Ghraib{1} şi celelalte dezvăluiri legate de răpiri şi abuzuri. I-am spus că nu găseam vreo justificare pentru acele fapte, care distruseseră orice urmă de încredere a Europei în America. Mi-a amintit de toate astea, apoi a început să mă mustre că am tupeul să pun la îndoială dreptul Americii de a se folosi de orice mijloace pentru a se apăra.

Shoenfeld mai trase un fum din țigară. Avea o privire anxioasă, intensă.

— Parcă ascultam un robot programat să repete

anumite propoziții, câteodată fraze întregi, toate lipsite de însemnătate şi fără vreo legătură cu discuția noastră sau cu lumea din jur. Are ceva surprinzător de superficial: a adunat atâtea date şi cifre, fără să aibă habar cum să le lege şi fără să ştie măcar ce înseamnă. E foarte inteligentă, poate prea inteligentă; cunoaşte multe lucruri din domenii diferite, însă face greşeala de a crede că sensul inteligenței se rezumă la cantitatea informațiilor şi nu la profunzimea înțelegerii. Îi veni în minte un lucru la care nu se gândise până atunci. Ai ascultat-o vreodată cântând la pian? Fiecare notă este corectă, precisă, dar lipsită de viață, mecanică, de parcă tot ce-ar urmări e să sfârşească mai repede, ca să poată trece la următoarea sarcină din programul ei încărcat.

Chelnerul le aduse comanda. Hart începu să ciugulească din mâncare, întrebându-se care era motivul pentru care fusese chemat acolo. Shoenfeld căzu pe gânduri.

— Ei bine, ăsta e motivul, spuse el dintr-odată. Ceea ce am spus despre Abu Ghraib şi toate celelalte – felul în care oamenii sunt torturați şi restul lucrurilor pe care ei le cred necesare. Siguranța unor indivizi ca ea şi cei din administrația actuală că scopul lor este un imperativ moral şi că nimeni nu ar trebui să-l pună la îndoială. Vezi tu, de asta te-am chemat; mi-am dat seama că nu i-aş putea vorbi ei sau cuiva din guvern despre această amenințare. Trebuia să găsesc pe cineva de încredere, o persoană care să poată opri acest dezastru.

— Despre ce amenințare vorbeşti? Şi ce să opresc? întrebă Hart, însă Shoenfeld nu terminase ce avea de spus.

— Îți mai aminteşti ce ți-am spus imediat după evenimentele din 11 septembrie? Că au existat în guvernul tău voci care au susținut că ar trebui folosite arme nucleare tactice şi că atât Bagdadul, cât şi Teheranul ar trebui distruse. Nu e nevoie să-ți amintesc despre cine e vorba – amândoi le cunoaştem numele. De

fapt, o parte din ei; pentru că, Bobby, trebuie să îți mărturisesc, guvernul ăsta al tău are atâtea secrete, sunt atâtea agenții şi birouri de existența cărora oamenii nu au habar, încât mă îndoiesc că vom reuşi vreodată să aflăm cine a fost responsabil pentru măcar o jumătate din lucrurile care s-au întâmplat. Dar dincolo de asta, ceea ce ți-am spus atunci a fost adevărat, nu-i aşa? Au existat planuri pentru folosirea armelor nucleare tactice în Iran şi Irak, nu-i aşa?

Hart îşi împinse farfuria deoparte.

— Într-adevăr, mi-ai spus şi am verificat. Mai bine zis, am încercat să verific, fiindcă n-am primit decât răspunsul – standard. Niciodată nu mi s-a spus tot adevărul.

O urmă de zâmbet apăru pentru o clipă pe chipul lui Shoenfeld, semn că aprecia o minciună bine spusă.

— Ai, probabil, cele mai bune surse de informare din Washington.

— Am fost doar un membru minoritar în Comisia de Informații a Senatului[2].

— Tatăl tău a făcut parte din CIA.

— Tatăl meu e mort de aproape nouă ani.

— Nu cunosc vreun om care să se fi bucurat de acelaşi respect în domeniul ăsta. A fost şi motivul pentru care tu ai votat împotriva războiului. În mod confidențial, câțiva colaboratori de-ai lui ți-au mărturisit că administrația folosea informații suspecte, unele în mod clar false. Cu acei oameni te-ai sfătuit după ce eu ți-am spus ce aflasem, iar ei ți-au spus că…

— Însă lucrurile acelea nu s-au mai întâmplat, îi aminti Hart. Poate că cineva s-a gândit la asta – e treaba celor de la Pentagon să aibă un plan de măsuri pentru orice situație de urgență.

— Da, şi toate sunt îngropate într-un dosar, fără să le ia cineva în serios. Însă, de data asta, lucrurile au fost privite cu seriozitate, nu-i aşa? Gândul că toate problemele din Orientul Mijlociu s-ar putea rezolva dacă

Bagdadul şi Teheranul ar fi şterse de pe hartă dintr-o singură lovitură...

— Nu-mi dau seama dacă a fost într-adevăr ceva serios, au fost doar nişte discuţii, asta-i tot ce ştiu.

— Discuţii la cel mai înalt nivel, insistă Shoenfeld.

Hart nu-l contrazise.

— Asta-i tot ce ştiu.

Shoenfeld începu să bată uşor cu degetele în masă, lăsându-şi privirea să rătăcească în gol.

— Am locuit în Berlin cea mai mare parte din perioada Războiului Rece. Eram tânăr student atunci când Kennedy a venit să ţină un discurs în faţa unei mulţimi de peste un milion de oameni. Libertatea avea atunci un alt înţeles, atâta vreme cât de cealaltă parte a Zidului se afla opresiunea sovietică. Apoi Zidul s-a prăbuşit, Războiul Rece a luat sfârşit, iar oamenii au decis că vor putea face tot ce vor. Şi în vreme ce fiecare individ se bucura de viaţa sa prosperă, politica şi diplomaţia au rămas pe mâinile unor diletanţi, plini de propria importanţă şi lipsiţi de experienţă. Acelaşi lucru s-a petrecut şi aici.

Shoenfeld întinse mâna către sticla de vin şi, în ciuda protestelor lui Hart, umplu din nou ambele pahare.

— Trebuie să vii în Germania; şi încă foarte repede.

Hart încercă să-i explice faptul că nu putea face aşa ceva, dar văzu expresia plină de îngrijorare de pe faţa lui Shoenfeld.

— De ce? De ce toate astea? De ce mi-ai spus iar de conversaţia noastră de după evenimentele din 11 septembrie?

— Ca să-ţi amintesc că nu mai există reguli şi că acum totul este posibil. Şi ca să-ţi spun că va avea loc un nou atentat. De aceea trebuie să mergi în Germania. Acolo e cineva care îţi poate spune mai multe, un vechi prieten de-al tatălui tău, care nu va vorbi decât cu tine. Am aranjat deja întâlnirea.

— Ai aranjat...?

— O să vă vedeți în Hamburg mâine după-amiază.

Capitolul 2

Nimeni nu-l aştepta pe Bobby Hart a doua zi, când ateriză în Hamburg. Shoenfeld îi spusese cum se numea locul unde urmau să se întâlnească, însă nu şi numele persoanei. Niciun nume, nicio descriere; nimic, cu excepția unei vagi asigurări că va fi aşteptat de cineva într-un loc numit Café Petite la ora trei şi jumătate după-amiază.

Taxiul, un Mercedes negru de ultimă generație, înainta pe un bulevard larg, străjuit de copaci, pe care se aflau case cu aspect prosper, amplasate la o distanță rezonabilă de carosabil. Şantierul naval, căile ferate, fabricile, întreaga infrastructură industrială a Hamburgului fuseseră distruse în timpul războiului, însă cartierele elegante în care trăiau familiile înstărite scăpaseră aproape neatinse.

— Café Petite, îl anunță şoferul, arătând către o micuță cafenea aflată pe una dintre străzile înguste de pe partea opusă, la câțiva metri mai în față.

Hart îşi luă în grabă bagajul şi coborî. Era o după-amiază liniştită şi caldă, una dintre acele zile în care oricine ar căuta un pretext să iasă din casă. Mesele de pe stradă erau pline cu femei îmbrăcate elegant, ținând la picioare plase de cumpărături şi vorbind fiecare în propria limbă. Undeva mai în spate, adăpostiți de umbra în creştere a copacilor, stăteau cupluri de tineri tăcuți, cu privirea pierdută unul în ochii celuilalt.

Păşi cu atenție pe strada îngustă şi umbroasă, aşteptând să-i surprindă cineva privirea, să-i atragă atenția printr-un semn că era persoana cu care urma să se întâlnească. Coborî cele două trepte de la intrare şi păşi înăuntru. Femeia de la casă îl întrebă dacă doreşte o masă în restaurant sau în grădina din spate.

— În grădină, dacă se poate, răspunse cineva din spatele său.

Hart vru să se întoarcă, însă omul care vorbise se îndrepta deja către uşa îngustă care dădea spre grădiniţa din spate. Era înalt, chiar mai înalt decât Hart, care la rândul lui avea peste un metru şi optzeci de centimetri, cu umeri drepţi şi părul lung şi cărunt, dar cu un aspect cam neîngrijit. Părea un boem de modă veche, în costumul său vechi, dar bine croit.

Grădina era un adevărat *patio*[3], mărginit de un zid înalt de cărămidă. Jumătate de duzină de mese erau aliniate pe un singur rând. Cea care se afla cel mai aproape de uşă era liberă. După ce se aşezară, străinul se prezentă:

— Mă numesc Gunther Kramer. L-am cunoscut pe tatăl tău.

Înfăţişarea lui Gunther Kramer nu ieşea în evidenţă prin nimic neobişnuit, ceva care să te facă să îl priveşti cu atenţie, nu exista vreun detaliu pe care să-l remarci ulterior, nimic de care să-ţi aminteşti în mod deosebit. Avea un chip care se putea pierde foarte uşor în mulţime.

— Mi-a spus Dieter, replică Hart.

— A fost un om deosebit. El…

— Da, vă mulţumesc, interveni Hart pe un ton mai tăios decât şi-ar fi dorit. Dieter mi-a spus că aveţi o informaţie importantă pentru mine. Am bătut un drum lung până aici, domnule Kramer, şi dacă nu vă supăraţi, orice ar fi, aş vrea să îmi spuneţi.

— Ai şi vocea, şi obiceiurile tatălui tău – mereu grăbit să ajungă la subiect. Iar dacă ai comis o greşeală şi lucrurile n-au ieşit exact aşa cum ţi-ai dorit, las-o baltă – chiar astea erau vorbele lui – las-o baltă şi gândeşte-te la următoarele lucruri pe care ar trebui să le faci. Este un lux pe care numai americanii şi-l permit – acela de a trăi mereu în viitor, fără să chibzuiască prea mult la trecut. Poate că tocmai asta i-a adus moartea.

— I-a adus...? Tatăl meu a murit în urma unui atac de cord, peste o lună se împlinesc nouă ani de atunci.

Cu o expresie extrem de gravă, Kramer se înclină spre el.

— Tatăl tău a fost ucis pentru că ştia ceva, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l afle.

— Şi cum de ai aflat toate astea? întrebă Hart sceptic.

— Au existat câțiva oameni, un grup secret, care au început să-şi pună laolaltă propriile surse, surse de la care puteau obține informațiile de care aveau nevoie.

Kramer comandase cafea. Acum sorbea din ea pe îndelete.

— Ei spun că ai şanse să ajungi preşedinte, ba mai mult, că aşa ar trebui. Tatăl tău ar fi fost foarte mândru de asta. Trecând peste ce am spus mai devreme, era departe de a fi un american tipic; îl interesa mai degrabă caracterul unui om decât faptele sale. Făcu o pauză şi zâmbi, pentru ca imediat zâmbetul să-i dispară. A fost omorât, poți fi sigur de asta. N-a existat nicio autopsie, nu-i aşa?

— N-a existat... Ți-a vorbit despre acest grup de oameni care s-a adunat pentru a-şi pune pe picioare propriul sistem informativ? De ce ți-a spus tocmai ție? De ce nu s-a dus la cineva de la Agenție, care avea puterea să intervină?

— Fiindcă nu avea nicio dovadă. De aceea a venit la mine.

— Nu înțeleg. Presupun că tu lucrai pentru serviciile germane, de ce...?

Kramer îşi ridică bărbia, în vreme ce privirea îi devenise distantă.

— M-am născut în Germania de Est. Când am împlinit vârsta potrivită, m-am înscris la Universitatea din Moscova. Lucram pentru serviciile secrete din Germania comunistă, când l-am cunoscut pe tatăl tău, însă nu ne-am întâlnit în Germania, ci în Bagdad, în anii 1980. Un an mai târziu, am început să lucrez

pentru el, îi transmiteam informațiile pe care le obțineam despre diferite guverne – guverne cu care prietenii mei, ruşii, aveau relații mai bune decât Statele Unite.

Kramer păru să se mai relaxeze puțin. O undă de melancolie îi străbătu privirea.

— Ne vedeam la diverse reuniuni diplomatice – petreceri date de ambasade, lucruri de genul ăsta. Eu eram ataşat cultural – era acoperirea pe care o foloseam; toată lumea ştia ce însemna, de fapt. Mi-a plăcut tatăl tău; pe de o parte, a fost numele – Maximilian Hart. În clipa în care l-am auzit, când ni s-a făcut cunoştință, m-am trezit repetându-l cu glas tare. E ciudat ce fel de lucruri ne atrag la oameni: numele şi strălucirea sinceră a ochilor. Mi-am dat imediat seama că era o persoană în care pot să am încredere.

Kramer încercă să-şi dezmorțească mâinile – le închise şi le deschise de câteva ori. Avea degete lungi, elegante şi uimitor de flexibile. Hart rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui şi dintr-odată avu o revelație.

— Tu eşti pianistul! Tata nu vorbea niciodată despre munca lui, dar odată, când se pregătea să plece, l-am întrebat unde se duce. Mi-a spus că are un prieten bun, un pianist, pe care se duce să-l viziteze.

— Max a avut întotdeauna ochi pentru detaliile mărunte, acel lucru care îl deosebeşte pe un om de altul. Aş fi putut deveni un pianist destul de bun, însă partidul a considerat că va avea foloase mai mari dacă-mi încurajează talentul pentru limbile străine. Ăsta e un alt aspect care m-a apropiat de tatăl tău – eram amândoi vorbitori de limbă arabă. Puteam purta o conversație într-o încăpere aglomerată, fără ca majoritatea celor prezenți să priceapă o iotă.

Kramer se aplecă în față, sprijinit în coate.

— Max a fost cel care şi-a dat seama de existența acestui efort organizat pentru dezvoltarea de noi contacte şi surse de informații. Nu neapărat mai bune,

mai corecte, ci surse care ar fi furnizat informații utile care să poată fi folosite în propriul interes. Oameni care fuseseră discreditați, care nu reprezentau niciun fel de garanție, oameni dispuşi să inventeze lucruri doar ca să pară importanți erau din nou folosiți.

Clătină din cap, în timp ce gesticula din mâini, în încercarea de a descrie exact situația, pentru ca Hart să o poată înțelege.

— Să zicem că ai avea o sursă care susține că nu sunt dovezi că Siria încearcă să dezvolte arme nucleare şi o altă sursă care declară că ar exista asemenea probe, care e singura concluzie rezonabilă la care ai putea ajunge? Că *e posibil* ca Siria să încerce să dezvolte arme nucleare. Nu trebuie să dovedeşti nimic, trebuie numai să deții sursele care să-ți ofere ceea ce-ți doreşti, ca să poți transforma un pericol inexistent într-unul real. Pentru că o amenințare posibilă *este* una reală.

— Iar tatăl meu ştia de toate lucrurile astea şi de aceea crezi că…?

— Ştia, însă nu putea dovedi c-ar fi fost ceva mai mult decât excesul de zel al unor agenți care foloseau surse pe care ar fi trebuit să le verifice mai temeinic înainte să le dea crezare. Nu putea dovedi că ei foloseau, în mod intenționat, acele surse care le puneau la dispoziție informații prin care să poată dovedi că singura opțiune pentru Statele Unite ar fi fost eliminarea anumitor regimuri politice ostile. Din cauza asta a apelat la mine. Apoi, mai era un om de ştiință irakian, o minte strălucită, care studiase la Cambridge. El avea toate informațiile despre programul de înarmare al lui Saddam. Ştia că totul nu e decât un *sat al lui Potemkin*[4], o născocire menită să împiedice alte state sau chiar grupuri din Irak să încerce să-l înlăture pe Saddam. Îl cunoşteam destul de bine pe acest om. Soția lui era nemțoaică. Max m-a rugat să-l folosim pe el pentru a transmite informația – o demonstrație clară că aşa-zisul program de înarmare al lui Saddam era, de

fapt, o înşelătorie – către una dintre surse, un general irakian despre care se ştia că mai furnizase informaţii false. În felul acesta ar fi putut depista la cine ajunge informaţia şi dacă era raportată corect. În acel moment a murit tatăl tău; atunci l-au ucis.

— Nu poţi fi sigur de asta. Tu însuţi ai spus că nu avea nicio probă. Cât despre asasinarea lui…

— Te îndoieşti că tatăl tău a fost ucis? Oamenii ăştia aveau de gând să schimbe întreaga lume, să aducă libertatea şi democraţia în Orientul Mijlociu! Ce mai însemna o viaţă în comparaţie cu un aşa ideal? Moartea lui devenise o necesitate, era mijlocul prin care-şi puteau atinge scopul. O viaţă! Oare câte mii, poate sute de mii de vieţi au pierit, pentru ca oamenii aceştia să poată construi imaginea unei lumi clădite după modelul american? Saddam Hussein era un dictator violent, care şi-a ucis mii de concetăţeni, însă cât timp crezi că ar mai fi rămas la putere, cât ar fi durat până să-l înlăture, din momentul în care s-ar fi aflat că toate armele lui grozave şi mortale, în realitate, nu existau?

Kramer sorbi o gură din cafea, însă între timp se răcise. Îi făcu semn chelneriţei să-i aducă alta.

— Sunt lucruri pe care ai prefera să nu le crezi, spuse el privindu-l cu subînţeles. Dar eşti conştient că ei ţi-au ucis tatăl, nu?

— Ai dreptate, dar aş prefera să nu cred. Tu însă nu ai nicio îndoială. De ce? Cum de eşti atât de sigur?

Chelneriţa îi aduse lui Kramer o nouă ceaşcă de cafea. Începu să bea încet, ţinând-o cu ambele mâini.

— Am văzut ce-i determină pe oameni să facă puterea care slujeşte o cauză. Tatăl meu era o persoană onorabilă înainte ca Hitler să vină la putere; apoi a devenit ofiţer SS. Cine ştie câţi oameni, femei şi copii deopotrivă o fi ucis, fiindcă a crezut în Hitler şi al Treilea Reich? Apoi au venit ruşii, iar noi am crezut că tot ce stă în calea istoriei – istoria conform învăţăturilor lui Marx şi Lenin – ar trebui distrus. Douăzeci de milioane de

chiaburi – țărani înstăriți – au fost uciși în Rusia în numele progresului. Iar pe cei care s-au opus sistemului ori au încercat să se refugieze în Germania de Est, pentru ca de acolo să poată ajunge în Vest, noi am fost nevoiți să-i ucidem. Același lucru se repetă acum, am abandonat orice regulă a vieții civilizate, orice formă de decență, fiind convinși că lucrurile pe care le venerăm – Dumnezeu sau democrația – justifică mijloacele pe care le folosim. Da, cred că prietenul meu Max a fost ucis pentru ceea ce știa. Din această cauză am venit să te previn, înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

— Să mă previi în legătură cu ce?

— Va urma un atac, însă nu precum cel de dinainte, din 11 septembrie. Va urma un asasinat, un asasinat politic.

— Al cui? Cine va fi asasinat? Cine sunt cei care o vor face? Și cum plănuiesc s-o facă?

— Sursele mele din Orientul Mijlociu – oamenii pe care îi mai contactez – au auzit cu toții zvonuri despre plănuirea unui asasinat. Nu știau exact când va avea loc, doar că va fi foarte curând, undeva, înaintea alegerilor. E neobișnuit ca lucrurile să fie atât de neclare. La început, m-am gândit că ar putea fi două cauze – fie lucrurile se fac în mare secret, fie e vorba despre o organizație de care niciunul dintre noi nu auzise. Apoi, am aflat printr-o întâmplare. La început, pur și simplu nu mi-a venit să cred, însă acum sunt sigur.

Kramer privi fix spre ușă. Devenise nervos, foarte agitat. Se uită la Hart.

— Trebuie să plec, și așa am stat prea mult.

— Nu poți pleca acum, trebuie să-mi spui ce știi. Ai destul timp să te întorci la Berlin.

— Nu locuiesc în Berlin, ci în Damasc. E singurul loc în care sunt în siguranță, îi explică el în timp ce-și rotea privirea împrejur. N-ar fi trebuit să vin, însă trebuia să te previn, aveam o datorie față de tatăl tău.

Capul lui Kramer fu brusc proiectat în față, apoi se răsuci într-o parte. O clipă îl privi pe Hart cu nedumerire, neştiind parcă ce se întâmplă. Urmă o explozie de sticle zdrobite şi porțelanuri sfărâmate, iar Kramer căzu pe podea. Hart încercă să-l prindă, să-l ajute cumva, când simți o durere ascuțită şi fierbinte în umăr. Apoi auzi pocnitura stridentă a unei arme şi îşi dădu seama că fusese împuşcat. Văzu cum sângele țâşneşte din pieptul cămăşii albe a lui Kramer, în vreme ce acesta zăcea pe jos căutându-i privirea. Hart stătea acolo privind în jur, ca şi cum, în loc să se afle în bătaia gloanțelor, ar fi fost un simplu observator de la distanță, care încerca să afle de unde venise glonțul. Un glonț îi vâjâi pe lângă ureche, iar altul îi trecu pe lângă picior; încercă să-şi găsească un adăpost. Împrejur erau numai țipete şi panică. Hart se apropie de Kramer să verifice dacă mai e în viață.

— Rubicon, îi şopti Kramer, când Hart se aplecă asupra lui. Codul este Rubicon. Ține minte – este cheia întregii situații.

— Şi ce reprezintă? întrebă Hart în timp ce făcea semne disperate după ajutor. Ce este Rubicon?

Kramer deschise gura pentru a-i da un răspuns. Nu mai rosti nicio vorbă, se auzi doar şuierul ultimei sale suflări.

Capitolul 3

Dieter Shoenfeld stătea sprijinit de balustrada docului uscat. Privea cum Jefferson Memorial străluceşte în lumina roşiatică a apusului.

— Îmi place să vin aici în zorii zilei doar ca să mă uit la asta – la privirea limpede şi încrezătoare a lui Thomas Jefferson. Lincoln a salvat Uniunea, dar era Uniunea pe care o crease Jefferson. Mă întreb dacă există un sentiment mai înălțător decât să ştii că ai clădit ceva ce

va fi invidiat de toată lumea. Ce lucru rar e să existe bărbați care să-şi dorească mai mult decât putere!

Shoenfeld îşi prinse mâinile la spate şi îşi coborî umerii. Un zâmbet trist, plin de nostalgie îi licări pe buze. Îl luă pe Hart de braț.

— Vino, hai să facem câțiva paşi împrejurul monumentului. Povesteşte-mi despre Gunther Kramer – tot ce ți-a spus înainte de a muri. Dar mai întâi, spune-mi, tu eşti în regulă? Glonțul ți-a pătruns prin umăr? O să aibă urmări permanente?

— Am avut noroc, doar câțiva centimetri şi… Iar dacă aş fi stat de cealaltă parte a mesei, eu eram acum cel mort.

Hart se întorsese târziu, cu o noapte înainte. Dormise câteva ore în avion doar fiindcă era epuizat, apoi acasă nu mai fusese în stare să doarmă nicio clipă. De câte ori închidea ochii, vedea chipul lui Gunther Kramer, acea privire stranie şi uimită, care părea că ştie, dar în acelaşi timp nevenindu-i să creadă că ar putea muri într-o clipă. Era ca şi cum, într-un singur moment, toată povara propriei vieți îi fusese transferată lui Hart şi tot ce urma să se întâmple de acum încolo era legat de trecutul lui Gunther Kramer.

— Pentru cine lucra? Ştiu că era agent dublu, în Occident îi raporta tatălui meu şi intenționa să treacă în tabăra adversă. Ştiu că a dispărut şi i-a făcut pe toți să creadă că a murit. Ştiu că a fost în Orientul Mijlociu şi, cel puțin în ultima vreme, a locuit în Damasc. Dar pentru cine lucra? Şi dacă în Germania toată lumea l-a crezut mort în ultimii ani, cum de-ai ştiut că e încă în viață?

Shoenfeld se opri. Se uită la Hart şi dădu încet din cap, încercând să decidă cât ar trebui să-i dezvăluie.

— Gunther Kramer era fratele meu, spuse în cele din urmă.

— Fratele tău?

— Frate vitreg, ca să fiu mai precis. A fost din pricina

războiului sau, mai bine zis, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat după aceea. Cu o mână pe brațul lui Hart, începu din nou să se mişte, însă foarte încet. Tatăl meu – îmi amintesc că ți-am mai spus asta – a fost ucis la Stalingrad. Mama a fost prinsă în ceea ce a devenit zona rusă. Ea s-a recăsătorit şi a mai avut un copil.

— Gunther mi-a spus că tatăl său a fost înrolat în SS. Mama ta era evreică.

— Toți mințeau în legătură cu identitatea lor. Tot ce ştiam era că, la fel ca şi tatăl meu, luptase ca soldat în război. Gunther a aflat toate acestea după moartea tatălui său. Mamei nu i-am spus niciodată. Eu n-am suspectat niciodată nimic. El o adora pe mama, deşi cred că ea nu l-a iubit niciodată cu adevărat. Lucrurile mergeau destul de prost după război, iar mama era o femeie frumoasă. A făcut ce trebuia ca să supraviețuiască, asta e realitatea. Ceea ce s-a întâmplat în Germania nu poate fi explicat dacă nu ai trăit pe pielea ta.

A urmat o tăcere lungă înainte ca Shoenfeld să-şi reia firul povestirii.

— Am avut noroc. Am plecat din țară şi mi-am trăit mare parte din viață în Occident. Însă Gunther a trăit la fel ca majoritatea nemților, ca prizonier într-un război fără sfârşit. Războiul se terminase în 1945, însă dacă ai fi locuit în Germania răsăriteană, în loc de al Treilea Reich, ai fi trăit sub blocul comunist sovietic.

N-am prea avut legături cu Gunther până mult mai târziu, după căderea Zidului Berlinului. Mi-a dat de ştire că e în viață, astfel că puteam aranja s-o vizitez pe mama. Iar acum e mort şi nu am cui să-i spun fără să dezvălui secretul că, în toți aceşti ani, a trăit în exil, în Damasc. M-ai întrebat pentru cine lucra. Nu ştiu, dar avea surse mai bune decât orice birou de informații din Vest. Gunther nu numai că vorbea fluent arabă şi farsi, dar putea trece drept arab dacă era nevoie.

Shoenfeld privi cu insistență împrejur.

— Ascultă, te-am întrebat mai devreme ce ți-a spus. Ultima dată când am vorbit cu el mi-a spus că descoperise ceva. Era ceva ciudat în vocea lui. N-aş putea spune exact ce, dar când mi-a zis că ştia cine e în spatele acestei afaceri, ceva m-a făcut să cred că nu e foarte sigur. Ştia că era urmărit, că fusese pus sub supraveghere. Aşa s-a încheiat conversația şi m-a asigurat că va reveni. De asta m-am speriat.

— Speriat?

— Dacă îl urmăreau pe Gunther, nu putem fi siguri că nu te urmăresc şi pe tine.

Hart a încercat să obiecteze, însă Shoenfeld l-a prins de mână.

— Ascultă-mă, n-ai auzit ce-am spus? Gunther e mort. E de presupus că individul care a comis crima ştie totul. Chiar dacă nu ştiu tot ce ți-a spus el, pot ghici. Şi, nu uita – nu trăgeau numai în Gunther, trăgeau şi în tine. Spune-mi, ce ți-a dezvăluit?

— Mi-a spus că cineva urmează să fie asasinat chiar înainte de alegeri. Mi-a spus că nu ştia cine este ținta, însă numele de cod al operațiunii e Rubicon.

— Rubicon, doar atât ți-a spus, nimic mai mult? Shoenfeld schiță un gest scurt din cap, apoi continuă: Am spus că l-au urmărit pe Gunther în Germania, dar mă întreb dacă acest lucru e posibil. Mă întreb dacă nu cumva te-au urmărit pe tine.

— Să mă urmărească pe mine? Nu înțeleg.

— Îți dai seama de ce calități a fost nevoie – de câtă duplicitate a dat dovadă Gunther ca să poată face ce a făcut în toți anii din urmă? Era agent secret pe vremea când lucra pentru tatăl tău, apoi a dispărut şi toată lumea l-a crezut mort. Un asemenea om putea simți pericolul şi şi-ar fi dat imediat seama dacă era urmărit. Tu nu ai cum să ştii – eşti o persoană cunoscută, oamenii îți urmăresc reacțiile. Dar asta înseamnă că ținta ucigaşilor nu era el, ci tu.

— Dar de ce? Cine-ar vrea să mă ucidă? Şi cum mă

putea urmări cineva până la Hamburg?

Shoenfeld îşi întoarse privirea către statuia lui Jefferson.

— Sunt camere video peste tot. O sumedenie de imagini trec prin computere care funcționează tot timpul în căutare de lucruri extraordinare – o figură care nu se integrează în peisaj, orice detaliu care le poate indica acestor indivizi care dețin puterea că s-ar putea întâmpla. Dacă există un grup de tipul celui descris de Gunther, cei care l-au ucis pe tatăl tău, crezi că le-ar fi greu să-ți dea de urmă?

— Vrei să-mi spui că e posibil să fiu urmărit tot timpul?

— E posibil. Dar la fel de posibil e să nu fi fost urmărit până în Germania, iar ceea ce s-a întâmplat cu Gunther să nu aibă legătură cu tine. Tot ce ştim e că acum el e mort. Rubicon – asta ți-a spus? Ciudat.

— Ciudat? Ce te face să spui asta?

— E ciudat ca un plan pus la cale în Orientul Mijlociu, prin care se urmăreşte asasinarea cuiva în SUA, să fie numit după un eveniment din istoria Romei.

— Ciudat sau nu, cunosc câțiva oameni la Langley. Voi încerca să aflu dacă CIA a dat peste acest nume în interceptările lor. Făcu o pauză, încercând să cântărească ceea ce auzise. Crezi că ştia cine se află în spatele acestui plan şi că era uimit?

— Da, a fost uimit, ceea ce în sine e un lucru straniu, dat fiind că Gunther era trecut prin atâtea.

— Când te întorci la Berlin, Dieter?

— Am un zbor în după-amiaza aceasta. Mai am câteva surse în Orientul Mijlociu – nu la fel de bune ca Gunther –, dar aş vrea să aflu dacă ştiu ceva.

Shoenfeld îşi lăsă mâna pe brațul lui Hart.

— A fost o decizie înțeleaptă să nu declari la poliție numele real al lui Gunther.

— Bănuiesc că folosea acte false. Le-am spus că nu ştiu cine este, că stăteam întâmplător la aceeaşi masă.

— Ziarele germane au relatat despre asasinarea unui cetățean sirian care călătorea în interes de afaceri. Am reuşit să evităm să-ți fie pomenit numele. Aşa e cel mai bine, am evitat o sumedenie de întrebări.

Shoenfeld avea dreptate când spunea că Hart se obişnuise să fie în centrul atenției. Ajuns lângă maşină, Hart privi cu atenție într-o parte şi în cealaltă înainte de a deschide portiera. Apoi, în timp ce pornea motorul, se uită în oglinda retrovizoare, încercând să descopere ceva suspect sau ieşit din comun. Întâi îi trecu prin cap că e paranoic, pentru ca, în secunda următoare, să se întrebe dacă nu cumva, dacă ar fi fost mai atent, Gunther Kramer ar fi fost încă în viață.

Se gândea încă la Gunther Kramer şi la ce-i spusese acesta în timp ce se ducea la o şedință a Comisiei de Informații a Senatului, în aceeaşi după-amiază.

Şedința nu începuse încă. Cel mai apropiat prieten din Senat al lui Hart, Charles Thomas Ryan, senator junior din Michigan, îl trase deoparte. Aveau amândoi în jur de 45 de ani şi erau, prin educație şi temperament, intoleranți față de minciună, prefăcătorie şi prostie – ceea ce presupunea că în Washington aveau foarte puțini aliați, iar ca prieteni adevărați se bazau doar unul pe celălalt. Nu făceau parte din acelaşi partid politic şi, în felul acesta, le era mai uşor să spună adevărul despre cei mai cunoscuți oameni din țară.

— Circulă un zvon că Alworth te-ar vrea pe buletinul lui de vot, că o să te roage să candidezi ca vicepreşedinte. Ryan îşi trecu mâna prin smocul de păr roşu-castaniu, în timp ce încerca să-şi mascheze o grimasă. O parte dintre cei care au susținut părerile soției sale – cum o fi chemând-o – spuneau că ai fi un candidat extraordinar, că ai putea obține voturi în multe state importante, că… Ei bine, ştii – minciunile obişnuite.

Rânjetul lui Ryan căpătă o strălucire drăcească, nerăbdătoare. Era un fel de joc între ei – cât de repede îl

putea determina Ryan pe Hart să înjure, să lase să-i scape o obscenitate acceptabilă despre duplicitatea tovarăşilor săi din politică. Însă Hart izbucni în râs.

— Probabil că spun asta despre toți cei care nu vor fi invitați să candideze. Oamenii se simt datori mai degrabă față de cei care cred că i-au ajutat atunci când au pierdut.

— Zvonul nu se reduce la atât, insistă Ryan. Alworth are o listă scurtă pe care e şi numele tău.

— Ce nume nu e?

Hart auzise că numele său se afla pe lista scurtă a candidaților. Că era prima opțiune şi favoritul lui Prentice Alworth. Nu era interesat de candidatură şi spusese acest lucru oricui îl întrebase, însă nu făcuse nimic să oprească speculațiile.

Ryan se uită la ceas.

— Pe un lucru te poți baza în privința preşedintelui – nu e niciodată punctual.

Aruncă o privire în sala de şedință. Toți membrii erau de față, fiind obligați, ca de obicei, să aştepte începerea audierii.

— N-ai accepta, nu-i aşa? întrebă el privindu-l din nou pe Hart. Dacă Alworth ți-ar face o ofertă, ai refuza?

— Ştii ce cred despre Alworth. Nici nu se pune problema. Dacă numele meu e pe vreo listă, au făcut-o doar ca să țină pe toată lumea în suspans. Nu există vreun motiv pentru care eu ar trebui să fiu pe buletinul de vot. N-are nevoie de mine pentru voturile din California.

— Clinton nu l-a ales pe Gore ca să obțină voturile din Tennessee. Bush nu l-a ales pe Cheney ca să obțină Wyoming. Politica nu mai e o chestiune locală, ci una națională. Tu eşti senatorul care a condus lupta împotriva companiilor private care au făcut bani de pe urma războiului. Puteai fi nominalizat, dacă ți-ai fi dorit asta. Alworth era guvernator. Nu are experiență în politica externă, are nevoie de cineva din Senat. Ryan îi

căută privirea lui Hart.

— Ştii toate astea. Ştii că o să te întrebe. Nu faci decât să exersezi motivul pe care ai să i-l serveşti atunci când o vei refuza.

— N-aş fi putut s-o fac nici dacă aş fi vrut. Mă aflu în plină campanie de realegeri. Nu pot renunța la asta sub pretext că m-am decis să devin vicepreşedinte.

Hart dădu să se întoarcă, dar îşi aminti că voia să-i spună ceva lui Ryan, un lucru important pe care acesta ar fi trebuit să-l ştie.

— Charlie, ascultă-mă, am auzit de la cineva din Comitetul Național că lucrurile nu stau prea bine în Michigan. Mi s-a spus că ai pierdut câteva procente dintre alegători. Ai probleme?

— Încă nu, dar e posibil să am. Câțiva dintre prietenii mei mai conservatori m-au anunțat că nu sunt tocmai mulțumiți de o parte dintre lucrurile pe care le-am făcut. Un zâmbet pieziş îi răsări pe buze, deşi privirea îi rămăsese serioasă. Când eram copil, veneau în oraş pelerini creştini. Câte un predicator cu privirea rătăcită şi stropi de sudoare prelingându-i-se pe față le spunea tuturor că Ziua Judecății e foarte aproape şi că lucrul cel mai potrivit e căința. Era ca un spectacol de carnaval, unul din rarele momente care-i fac pe unii oameni să se simtă mai bine şi îi distrează pe toți. Nimeni n-ar fi crezut că ceea ce s-a spus la una dintre întâlnirile acelea din timpul verii – oameni vorbind în dodii, țipând isteric, plini de frică şi extaz – se referea la modul în care trebuia condusă țara. Însă acum lucrurile par să stea la o extremă ori alta. Cum spunea Yeats: „Centrul nu are echilibru”.

Privi spre Hart cu o expresie mai degrabă timidă.

— Nu mă pot abține. Părinții mei au fost amândoi profesori de engleză.

Era şi motivul pentru care – credea Hart – indiferent de ce-ar fi spus sondajele, Ryan avea să câştige alegerile: felul în care reuşea întotdeauna să strecoare un gând

serios într-un discurs sau conversație, citând vorbele altcuiva, cu acea stânjeneală adolescentină care-l făcea să pară mai surprins decât oricine de ceea ce spusese.

Se deschise o uşă laterală. Ryan izbucni în râs.

— Preşedintele a întârziat numai 20 de minute! Probabil a fost obligat să le explice ziariştilor cum am învins în al Doilea Război Mondial. Singurul american care nu numai că-şi aminteşte sloganul „Limba slobodă mult te vatămă", dar de câte ori îl repetă, îşi ține degetele la gură, ca să se asigure că toată lumea ştie ce înseamnă.

Aşezat la masa martorilor, chiar în fața completului, Raymond Caulfield, director adjunct al CIA, asculta impasibil introducerea elaborată şi consistentă a preşedintelui, care, după cum îi plăcea să arate, participase la câteva războaie naționale şi cunoştea importanța vitală a informațiilor.

Încovoiat peste masă, directorul adjunct îşi încordă buzele într-o expresie de concentrare uimită. Caulfield era trecut bine de 60 de ani şi arăta chiar mai bătrân de atât. Ochii săi cenuşii erau obosiți, epuizați de efort, iar vocea, ecoul palid al unui entuziasm trecut. Tot ce avea legătură cu el sugera oboseala.

Caulfield citea dintr-un raport despre numărul diferitelor tipuri de amenințări descoperite în ultimele trei luni, paşii urmați pentru combaterea acestora şi cum ar putea să acționeze teroriştii, conform estimărilor CIA. Era un raport analitic, lumea şi pericolele sale erau reduse la matematică: X recitând transmisiuni electronice; Y, apeluri telefonice din diverse locuri ale lumii. Era ca şi cum ai fi ascultat un agent de asigurări recitând tabele cu date privind mortalitatea, ca să stabilească un preț al asigurării, fără să menționeze măcar o dată că la un moment dat vei muri.

Audierea se desfăşura ținând cont de funcția fiecărui membru al comisiei şi urma rutina cunoscută, predictibilă. Pentru fiecare întrebare care presupunea

un efort de gândire din partea martorilor, urmau cel puțin o duzină care nu cereau decât o aprobare grăbită şi câteva fraze generale despre importanța crucială a problemei ridicate de senatorul respectiv. Erau întrebări care solicitau clarificarea unui anumit aspect şi întrebări care nu erau interogații, ci doar invitații de a lua cunoştință de importanța muncii depuse.

— Domnule Hart, aveți întrebări pentru directorul adjunct?

Hart se înclină, stând pe marginea scaunului.

— Toate declarațiile dumneavoastră de azi şi aproape toate răspunsurile la întrebările care vi s-au adresat sunt o analiză statistică, o evaluare de risc bazată, printre altele, pe volumul de trafic informațional. N-ați menționat nici măcar o singură amenințare clară şi ce măsuri se pot lua.

— Am încercat să ofer comisiei o privire generală asupra a ceea ce ne-a permis să facem programul de supraveghere autorizat de Congres.

— V-a permis să vă infiltrați în vreo organizație teroristă?

— Nu pentru asta a fost conceput programul; a fost creat…

— Pentru detectarea comunicațiilor electronice şi pentru stabilirea unui model, spuse Hart. Ochii îi străluciră de nerăbdare. Cu alte cuvinte, răspunsul e nu. Nu ne-a ajutat să pătrundem în nicio organizație sau rețea teroristă. Nu ne-a pus la dispoziție informații specifice referitoare la vreun plan de atacare a SUA sau împotriva intereselor noastre din străinătate.

Caulfield era amabil şi respectuos. Îşi petrecuse prea mulți ani depunând depoziții în fața comisiilor Congresului, ca să-l mai afecteze ceva.

— Nu, domnule senator, însă ne pune la dispoziție un instrument important prin care putem stabili dimensiunea, obiectivul şi legăturile dintre diferite celule care alcătuiesc aceste rețele, răspunse el didactic.

Referitor la întrebarea dumneavoastră legată de amenințările specifice şi cum pot fi ele oprite, primim informații zilnic – câteodată zeci sau chiar sute – din diverse surse din întreaga lume şi suntem în permanență…

— Câte dintre aceste surse sunt în Siria sau Iran? izbucni Hart dintr-odată cu putere. Ca să fiu mai precis: câte surse din fiecare țară aveți în agențiile de informații?

Caulfield îşi mută privirea într-un arc fix de la Hart către preşedinte.

— Nu am libertatea – există un ordin executiv care interzice dezvăluirea detaliilor operaționale de genul celor implicate în întrebarea dumneavoastră.

Hart nu-i oferi preşedintelui şansa de a fi de acord.

— Permiteți-mi să vă adresez o altă întrebare. Există, nu-i aşa, o anumită relație între agenția de informații siriană şi CIA?

— Nu sunt sigur că înțeleg…

— O serie de prizonieri – bărbați pe care SUA îi ținea în detenție la Guantánamo sau în alte locuri – au fost predați sirienilor pentru investigații. Predare este termenul folosit pentru asemenea aranjamente. Probabil că nu ați făcut asta doar pentru a le da sirienilor o şansă de a-şi rafina propriile metode de extragere a informației, ci ca să vă dea informații pe care nu le-ați fi putut obține prin propriile – cum să le numesc – metode „civilizate”.

— Care este întrebarea dumneavoastră, domnule senator? întrebă preşedintele pe un ton politicos.

Hart îl ignoră.

— Predăm sirienilor prizonieri care vor fi interogați. Asta e una dintre surse – informațiile provenind de la agenția siriană – despre amenințările specifice la care făceați referire?

— Repet, domnule senator, nu pot divulga sursele de informații; nu pot…

— Nu vă cer să ne spuneți numele! Vă întreb dacă serviciul secret sirian – în ciuda tuturor problemelor pe care le avem cu guvernul – cooperează cu noi pentru a descoperi amenințările teroriste înainte ca acestea să se materializeze într-un nou atac. Vreți să spuneți că nu puteți – sau nu vreți – să răspundeți nici la această întrebare?

Caulfield începu să repete motivele pentru care nu putea răspunde. Preşedintele îl întrerupse.

— Întrebarea mi se pare îndreptățită. Nu vi se cere să dați nume. Doar să ne precizați ce fel de relație există – dacă există vreuna – între CIA şi serviciul de informații sirian. Oricine citeşte ziarele, domnule Caulfield, ştie poveştile despre predare. Este o întrebare logică. Vă sugerez să răspundeți.

— Cum am mai spus, domnule preşedinte, nu pot…

Preşedintele comitetului îl privi un moment cu asprime şi apoi, cu ochii ațintiți asupra martorului, îi ceru „bunului său prieten, senatorul Hart", să reducă numărul întrebărilor.

— Iar întrebările la care martorul alege să nu răspundă i le puteți adresa din nou când îl vom aduce cu somație şi va fi pus sub jurământ.

— Domnule preşedinte, protestă Caulfield, mă aflu sub incidența unui ordin executiv, care-mi interzice să discut anumite probleme; nu cred că…

— Domnule senator Hart, vă rog.

Ceilalți membri ai comisiei se întoarseră către Hart, curioşi să afle ce avea de gând să mai întrebe. Ezită o clipă, de teamă că nu va spune ce trebuie. Întrebarea trebuia să fie simplă, directă, fără posibilitatea de a crea confuzii.

— Domnule Caulfield, iată ce-aş vrea să ştiu; a primit CIA de la cineva din agenția siriană informații referitoare la un complot care urmăreşte moartea preşedintelui?

Caulfield se îndreptă de umeri. O undă de uimire îi împietri pe chip.

— Nu, lăsă să-i scape înainte să aibă timp să se gândească. Nu am primit nicio informație – de la nicio sursă – despre aşa ceva.

— Nu aţi primit nicio informație de la nicio sursă? întrebă Hart cu insistență. Nici măcar ceva care să sugereze…?

Caulfield îşi reveni din şocul inițial şi începu să se gândească la restul implicațiilor. Reveni la stilul său ambiguu preferat.

— Domnule senator, apar tot timpul o mulțime de amenințări; majoritatea sunt numai zvonuri despre posibile planuri de masacrare a unor cetățeni americani, aici sau în lumea largă. Cu certitudine, poate fi vorba despre atacuri împotriva liderilor noştri politici, inclusiv asupra preşedintelui însuşi.

Hart clătină din cap nemulțumit.

— Alegerile prezidențiale vor fi peste câteva luni şi tot ce ne puteți spune despre pericolul care ne amenință sunt doar peltele birocratice, care nu fac decât să ne consume timpul.

Caulfield încercă să protesteze. Hart îl opri repede.

— Am auzit cu toții zvonuri că urmează să se întâmple ceva, că se pune la cale un asasinat între alegeri. Ceea ce aş vrea să ştiu – ceea ce ar vrea să ştie toți membrii comisiei – e ce ştiți despre asta şi ce plănuiți să faceți ca să preveniți un asemenea eveniment?

Nu conta că în afară de Hart nimeni nu mai auzise de aşa ceva. Fiecare presupunea acum că toți ceilalți auziseră zvonurile; nimeni nu era dispus să admită că era singura persoană care nu ştia nimic. S-au tras cu toții mai aproape, dornici să afle ce ştiau Caulfield şi CIA şi ce intenționau să facă.

— Domnule preşedinte, cred că trebuie să discutați acest aspect cu directorul.

Hart izbucni.

— Înțeleg din ceea ce spuneți că agenția deține

anumite informații. După părerea dumneavoastră, e posibil să se fi pus la cale un atentat împotriva preşedintelui sau a altui lider politic?

— Chiar nu pot face comentarii în această privință. Tot ce pot spune e că, pentru motivele pe care le-ați enunțat – apropierea alegerilor, importanța de a proteja integritatea procesului democratic, informațiile pe care le deținem cu privire la interesele grupărilor teroriste din trecut – facem tot ce putem ca să ne asigurăm că asemenea fapte nu se vor petrece niciodată.

— Şi presupun că o parte din eforturile pe care le veți face pentru a vă asigura că nimeni nu va fi ucis implică să vă contactați sursele – din Siria sau alte țări din Orientul Mijlociu – ca să aflați ce ştiu. Şi mai presupun că tot o parte din efort înseamnă avertizarea aceloraşi surse că, dacă nu vor divulga toate informațiile pe care le dețin şi se întâmplă ceva, vor fi la fel de responsabile ca şi teroriştii care le comit?

Caulfield aprobă cu emfază, declarând că vor preciza cu siguranță importanța unor asemenea informații.

Hart nu mai avea alte întrebări. Asculta absent în timp ce un membru republican al comisiei îi spunea directorului adjunct ceva de tipul „mulțumită eforturilor dumneavoastră n-a mai fost niciun atac din 11 septembrie", după care n-a mai auzit nimic.

După ce şedința Comisiei de Informații a Senatului s-a încheiat, Hart fu nevoit să se grăbească spre Senat, unde era aşteptat să voteze. Asistentul său administrativ, David Allen, îl însoțea. Scund şi cu un început de chelie, cu mâini mici şi ochi ageri, Allen voia să afle ce se întâmplase în Comisie.

— N-a fost foarte rău, răspunse Hart, ridicând plictisit din umeri. Cel puțin acum ştie toată lumea că e posibil să apară o amenințare. Ai ceva pentru mine? Ştiu despre ce e vorba în propunerea legislativă şi cum am să votez. Nu de asta mă aşteptai.

— E vorba despre Alworth. A sunat Jenkins.

— Cine e Jenkins?

— Directorul de campanie al lui Alworth – noul „geniu” din politica americană.

— Şi ce vrea geniul?

— Să ne informeze că Alworth vrea să te vadă.

Hart se opri. Privi împrejur să se asigure că nu era nimeni care ar fi putut auzi conversația.

— E vorba despre funcția de vicepreşedinte, nu-i aşa? Nu există vreo cale să…

— A spus că Alworth vrea să te vadă, continuă Allen ca şi cum ar fi început să spună un banc.

— Şi?

— Şi nimic. Asta-i tot ce-a spus.

Lucraseră împreună atâția ani, încât se puteau înțelege din priviri.

— Şi pentru că Alworth e ca şi ales preşedinte, e suficientă o vorbă din partea lui Jenkins şi ne vom grăbi să candidăm. Pe Hart îl distra imaginea lui Allen şezând şifonat şi cinic în micul său birou şi ascultând cu gura deschisă de uimire vocea de la celălalt capăt al firului.

— De câte ori l-ai făcut să repete?

— De trei ori. Apoi l-am întrebat de ce. Allen imită o voce seacă şi prețioasă. Guvernatorul doreşte să discute cu dumneavoastră câteva aspecte foarte importante.

Hart grăbi pasul către uşa Senatului, care era la mai puțin de 30 de metri distanță.

— Presupun că voi fi nevoit s-o fac, spuse cu un aer resemnat.

Sergentul de gardă deschise uşa, însă Hart se opri şi îi aruncă un zâmbet maliții lui Allen.

— Asta dacă nu-l suni pe geniu să-i spui că sunt prea ocupat. Şedința Senatului se târî câteva ore. Nu îi mai rămăsese timp pentru cină. Hart înghiți în grabă un sandvici şi o cafea neagră în biroul său unde avu întâlniri până la nouă şi jumătate. Era aproape zece şi jumătate când ajunse la reşedința sa din Georgetown, unde, în absența soției, locuia singur. Era o lumină

aprinsă în bucătărie. Îl aştepta cineva – ştia cine este.

— Aştepți de mult? întrebă în timp ce deschidea frigiderul şi scotea două sticle de bere.

— Nu, răspunse Raymond Caulfield, nu de mult.

Acceptă cu recunoştință sticla care-i fusese înmânată, trase o duşcă, apoi, cu o privire satisfăcută, o aşeză pe masă.

— Ai fost cam dur azi cu mine, spuse cu o voce blândă şi liniştită.

Capitolul 4

Raymond Caulfield îşi aruncă privirea prin bucătăria cu dispozitive strălucitoare şi plăci de gresie lustruite. Îi plăcea aerul de linişte domestică, locul unde tot ce se întâmpla rămânea privat. După o viață de burlac, când vizita alte locuințe, de cele mai multe ori avea sentimentul că pierduse ceva. Îşi scotea ochelarii şi ştergea fiecare lentilă cu batista. Se holbă la podea în timp ce ținea în mână sticla rece de bere.

— M-ai făcut de râs, un birocrat anonim care refuză să declare în fața Congresului o vorbă în plus față de ceea ce este obligat. Pe scurt, continuă ridicându-şi privirea, exact ceea ce sunt: un slujbaş de carieră pe punctul de a fi pensionat.

Hart se instală într-un scaun de cealaltă parte a vechii măsuțe de lemn, obiect achiziționat de soția lui dintr-un sătuc din sudul Franței. Era şi pentru el curios cum de putuse ajunge atât de uşor în public într-o stare de indignare ostilă atunci când Caulfield depusese mărturie din partea agenției. În fond, nutrea pentru el un respect enorm şi chiar afecțiune.

— Ultimul fel în care cineva s-ar gândi să te numească e neghiob, remarcă Hart aruncându-i o privire plină de blândețe şi înțelegere. Cât despre „birocratul necunoscut” – este rolul pe care-l joci pentru

a proteja anonimatul unuia dintre ultimii mari agenți pe care i-a avut organizația. Şi… chiar te obligă să te retragi? Acum, după tot ce s-a întâmplat?

— Directorul mi-a spus acum câteva săptămâni că tocmai şi-a dat seama – spre surprinderea şi dezamăgirea lui, înțelegi – că mai aveam doar o jumătate de an până la vârsta pensionării şi că mi se va duce dorul, cu siguranță. Formalitățile au început deja.

— De ce? Fiindcă ştii prea multe? Pentru că se tem?

— Pentru că ştiu prea puține. De mai bine de un an nu mai sunt la curent cu ce se întâmplă, n-am mai fost invitat la cele mai importante întâlniri. Mai luă o gură de bere. În ochii săi îmbătrâniți apăru o căutătură piezişă. N-ai observat cât de des mă cheamă la Capitol Hill să depun mărturie?

Aruncă din nou o privire în bucătărie – ordinea din jur îi dădea o stare de confort, fiecare lucru era aşezat la locul său, sugerând o anumită precizie, o rutină adânc înrădăcinată şi absența autocompătimirii. Nu era singurul motiv pentru care îl plăcea pe Bobby Hart, însă era unul dintre ele.

— Au încercat să mă excludă de la începutul războiului, când nu le-am dat ce voiau. Când lucrurile mergeau bine în vremea războiului însemna că eu nu înțelesesem, că nu eram în stare să înțeleg importanța crucială a informațiilor pe care ei pretindeau că le au. Se opri, concentrându-se asupra a ceea ce încerca să explice. Apoi, când a devenit evident pentru toată lumea că armele de distrugere în masă nu au existat, iar sursele în care-şi puneau atâta bază fuseseră doar inventii sau minciuni, şi-au dorit cu atât mai mult să scape de mine. Au fost plini de indignare şi, probabil, s-au speriat că ştiam ce făcuseră şi cât de grav se înşelaseră în privința lucrurilor.

Caulfield răsucea sticla, mişcând-o într-un sens şi apoi în celălalt, privind acea mişcare înainte-înapoi ca pe o metaforă despre repetarea prostiilor în lume.

— Le-am spus la un moment dat, mai devreme – când vicepreşedintele şi câțiva dintre oamenii săi au început să forțeze agenția să facă demersurile necesare pentru război – că, pe atunci, Chalabi era un exilat, un om care avea nevoie de ajutorul nostru ca să se poată întoarce în țară şi că toate lucrurile pe care le afli de la un exilat sunt în cel mai bun caz o exagerare.

Scutură din cap, reflectând la ironia celor întâmplate. Privea fix, nu foarte departe, cu dispreț, neiertător, aproape crud.

— Ai citit aceste descrieri ale vicepreşedintelui în presa publică: perspectiva întunecată pe care se presupune că o are asupra lumii, convingerea că totul se reduce la lupta „hobbesiană”{5} pentru existență. Ai citit despre câțiva dintre cei care lucrează pentru el – intelectuali strălucițiși curajoşi, mândrii noi apostoli ai unui imperiu american. Cu toate acestea, când ajungi să-l cunoşti pe vicepreşedinte şi pe oamenii săi, descoperi că n-au citit nimic. Ignoranța lor e monumentală. Când le-am spus că nu ar trebui să-i creadă pe cei din exil, am adăugat că ideea nu-mi aparține: principiul fusese stabilit încă de pe vremea lui Machiavelli. Nu ştiau asta şi li s-a părut extrem de lipsit de importanță. Unul dintre ei a spus: „Nu suntem la nu-ştiu-ce seminar”.

— E în cartea a treia din *Discursuri,* dacă-mi amintesc bine, spuse Hart.

— Da, aşa e.

— Ar trebui să-mi amintesc. Anul trecut m-ai sfătuit s-o citesc. Dar să revenim puțin la discuția despre agenție. Nu te pot obliga să te retragi înainte de vârsta de pensionare, ceea ce se va întâmpla după alegeri. Indiferent cine câştigă preşedinția, directorul va fi înlocuit. Sunt şanse ca viitorul preşedinte să-ți propună acest post.

— Sunt de prea mult timp acolo. Au nevoie de o persoană nouă. În plus, am văzut destule. Sunt pregătit

să plec. Ce s-a întâmplat, o parte din lucrurile pe care le facem… Nu m-am angajat pentru aşa ceva.

Caulfield schiță un gest cu mâna în aer, semn că spusese deja prea multe. Erau şi alte lucruri mai importante despre care ar fi trebuit să discute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hart concentrat şi prudent. După ce te-ai întors azi la Langley, după ce ai depus mărturie?

— Am făcut raportul complet – un rezumat – al lucrurilor care s-au spus. Am subliniat că interesul principal al comisiei era legat de un alt atac, un posibil asasinat.

Caulfield începu să-şi plimbe degetul mare pe gura sticlei maro-închis, cu o expresie îngândurată pe buze. Părea că se afundă în sine, cum fac oamenii obişnuiți cu singurătatea şi cum proceda, probabil, şi atunci când era înconjurat de alte persoane.

— Am spus că exista un interes special legat de folosirea surselor pe care le aveam în Orientul Mijlociu – inclusiv serviciile siriene – pentru a afla cât de reală era o asemenea amenințare. Degetul lui Caulfield nu se mai mişcă. Îl privi pe Hart, care se afla de cealaltă parte a mesei. Ai aflat ceva – mi-am dat seama imediat. Ce este – nişte zvonuri pe care le-ai auzit, informații culese de la persoane pe care le cunoşti din străinătate? Ai fost în Germania, într-o excursie neplanificată şi ai stat doar câteva zile.

— Ştiai despre asta? întrebă Hart. Era puțin enervat şi oarecum speriat. Sunt urmărit?

Cu un râs tăios, Caulfield îşi aruncă privirea spre tavan.

— Cu toții suntem urmăriți, şi ascultați, şi verificați, şi identificați. E *1984* şi *Minunata lume nouă* la un loc: toată teama şi pedeapsa pentru oricine depăşeşte granița descrisă de George Orwell; toate narcoticele care modifică starea de spirit a individului şi pornografia despre care Aldous Huxley spunea că vor fi folosite

pentru divertismentul şi controlul maselor. Dacă ai fost urmărit? Nu, nu încă, cel puțin din câte ştiu eu. Dar în momentul în care cumperi un bilet, numele îți apare în computerul cuiva, şi asta, de fiecare dată când arăți paşaportul...

— Dar tu? întrebă Hart. Eşti urmărit şi ascultat, şi verificat, şi identificat?

— Tot ce fac; oriunde merg. Dar am învățat să fiu precaut, remarcă el cu o privire enigmatică. Părea amuzat de idee, era o ironie ca un spion să fie spionat de altcineva; era amuzat şi, în acelaşi timp, jenat că se ajunsese la aşa ceva, că trebuia să te păzeşti de aceiaşi oameni pe care îi considerai aliați. Nu m-a urmărit nimeni până aici, adăugă el. Sunt sigur. Spune-mi ce ştii, ca să încerc să te ajut.

— Numele Gunther Kramer îți spune ceva?

— Ştiu foarte bine acest nume. De ce? E mort de ani de zile.

— A murit acum trei zile. Eram împreună cu el când a murit. A fost ucis.

Caulfield era uimit. Se înclină în față, cu o privire curioasă şi intensă.

— Eşti sigur că era el? Aveam informația că a murit în 1989, cam pe vremea când a căzut Zidul Berlinului. Eşti sigur că era Gunther Kramer?

— Pianistul.

— Cum?

— Aşa îi spunea tatăl meu. Sunt sigur că era Gunther Kramer. A înțeles imediat ce însemna porecla asta. Şi nu încape nicio îndoială, ținând cont de lucrurile pe care mi le-a spus, că l-a cunoscut pe tata, chiar destul de bine. Lucrase pentru el, devenise agent dublu. Voia să fugă în Est, iar tata urma să-l ajute.

Caulfield dădu aprobator din cap.

— Ar fi trebuit, însă am fost depăşiți de evenimente. Nimeni nu se aştepta ca Uniunea Sovietică să se prăbuşească. Nimeni nu se aştepta să se petreacă atât

de repede, aproape fără avertisment. Dintr-odată, Germania răsăriteană n-a mai existat. Cei care făcuseră parte din aparatul de securitate comunist şi-au schimbat numele şi au dispărut, ori au încercat să-şi schimbe identitatea. Kramer şi-a dat seama că nu se mai poate întoarce în Germania, că şi în condiţiile în care ar fi putut dovedi că lucrase pentru noi ar fi fost considerat un spion lipsit de onoare care-şi vânduse serviciile pentru cel mai bun preţ. În tot timpul acesta a fost în viaţă şi a locuit la Hamburg?

— Nu în Hamburg. A locuit în Damasc.

Caulfield scoase un oftat care era mai mult decât o aprobare, era o apreciere a talentului, şireteniei, curajului şi îndrăznelii veritabile cu care se descurcase, reuşind să convingă pe toată lumea că era mort, în timp ce trăia în siguranţă în ultimul loc de pe lume unde cineva s-ar fi gândit să-l caute.

— Dar l-ai întâlnit în Hamburg. A venit din Damasc să te întâlnească acolo?

— Şi l-a costat viaţa.

— Ar fi putut transmite toate informaţiile pe care le deţinea cuiva din Damasc, însă te-a ales pe tine. De ce? Datorită tatălui tău, presupun. Şi-a imaginat că poate avea încredere în tine.

— S-a gândit că ar trebui să mă prevină.

— Să te prevină?

— Credea că va fi asasinat cineva. Bănuiesc că îşi închipuia că eu aş fi acela.

Caulfield îşi ţuguie buzele, punând în balanţă posibilităţile şi încercând să stabilească dacă, din perspectiva a ceea ce spera să obţină un terorist, uciderea unui senator avea sens.

— Dacă la asta se gândea, avea dreptate din două motive. Eşti o vedetă, un om care-ar putea deveni preşedinte într-o bună zi. Dacă ai fi asasinat, s-ar pierde o parte din viitorul acestei ţări.

— Şi celălalt motiv? întrebă Hart în timp ce se ridică

de la masă şi aruncă sticla goală de bere în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

— Nu eşti protejat de Serviciul Secret. E la fel de uşor să fii ucis cum poate fi împuşcat un străin de pe stradă.

Hart privea pe fereastră clarul de lună, chibzuind la ceea ce spusese Caulfield: cât de uşor i-ar fi cuiva să-l ucidă, dacă asta ar urmări.

— Nu într-un an cu alegeri prezidențiale, remarcă el, uimit de convingerea cu care se auzise spunând acest lucru. Se întoarse şi surprinse scepticismul din privirea lui Caulfield.

— Dacă vor să boicoteze alegerile şi să arate lumii că democrația nu e sigură nici în Statele Unite, vor încerca să-l ucidă pe preşedinte. Gândeşte-te la ce se va întâmpla: vicepreşedintele devine preşedinte, dar numai pentru câteva luni. Alegerile se transformă într-un haos complet, în timp ce fiecare partid va încerca să arunce vina asupra celuilalt pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă acum suntem plini de teamă şi mânie, imaginează-ți ce s-ar întâmpla într-o asemenea situație!

— Ce ți-a mai spus Gunther Kramer? Bănuiesc că avea o bază pentru ce ți-a comunicat, avea informații precise despre planificarea asasinatului.

Hart se întoarse la masă, se aşeză şi începu să-şi studieze mâinile.

— A fost foarte ciudat. Mi-a spus că toți cei cu care vorbise, toate sursele păreau sigure că urma să se petreacă ceva, un resort fusese pus în mişcare, însă nimeni nu părea să ştie cine era implicat sau de unde venea ordinul.

Caulfield îşi mângâie bărbia, cu o îngrijorare gravă pe chip.

— Cel mai grozav coşmar al nostru: o celulă teroristă care aşteaptă să îndeplinească o misiune primită cu câțiva ani înainte. Este acoperirea perfectă: nu conduce către nimeni. Ce altceva ți-a mai spus?

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să moară

e că numele de cod al operațiunii este Rubicon. Poți afla dacă asemenea informații au fost depistate în cadrul verificărilor informatice pe care le-a făcut agenția? Şi apoi, sirienii trebuie să ştie ceva. Dacă a aflat Kramer, înseamnă că…

— O să văd ce găsesc. Trebuie să fiu prudent. N-ar trebui să fac mare lucru zilele acestea, doar să stau în birou şi să mă ocup de formalități.

Hart se uită la Raymond Caulfield, care se apropia de sfârşitul anilor săi lungi de serviciu, ignorat şi aproape uitat, şi se întrebă dacă, în cazul în care tatăl său ar fi trăit, nu i s-ar fi întâmplat acelaşi lucru. Generația lor fusese cea care luptase în războiul cel mare şi apoi văzuseră cum, pe măsură ce îmbătrâneau, o altă generație îi lăsa pe alții să lupte în locul lor, uitând cum se păstrează pacea.

— Cât de bine îl cunoşteai pe Gunther Kramer pe vremea aceea?

O undă de melancolie, amintire a unor vremuri mai bune, sclipi fulgerător în ochii rotunzi şi întunecați ai bătrânului.

— Am crezut că ştiu totul despre el, deşi nu ne-am întâlnit niciodată. Era un fel de legendă, un om cu o cultură şi o inteligență neobişnuite – lucru rar printre agenții din Germania de Est. Tatăl tău a ajuns să-l admire aşa cum numai el ştia.

— Mă tem că nu prea înțeleg – „aşa cum numai tatăl meu ştia”.

— Max era un om foarte înțelept şi educat. Citise tot ce se putea despre Revoluția rusă, despre Marx şi Engels şi despre Lenin. Studia tot timpul şi, în plus, învăța extrem de uşor limbi străine, calitate pentru care noi, ceilalți, nu puteam decât să-l invidiem.

Un zâmbet abia schițat şi distant la amintirea deplină a trecutului îi alunecă aproape neobservat pe buze. Acum vorbea pe alt ton, mai puternic şi mai sigur pe sine.

— Înțelegea cum trebuia să fi fost pentru cineva ca Gunther Kramer – sclipitor, înzestrat – să crească într-un regim atât de brutal şi de corupt. Max credea că, într-un mod ciudat, acest lucru l-ar fi făcut chiar mai inteligent decât ar fi devenit în alt context – nevoia constantă de a-şi controla cuvintele, de a-şi măsura fiecare acțiune ca să devină conform cu ceea ce se aştepta şi se cerea de la un bun membru de partid. Gândeşte-te cum ar fi să-ți trăieşti viața ştiind că un singur cuvânt rostit greşit te poate arunca în gulag sau în fața unui pluton de execuție.

Caulfield se ridică de la masă. Avea aerul uşor distras al unui om care are multe pe cap.

— Nu vei…? îşi începu Hart întrebarea.

Scutură imediat din cap ca pentru a-şi cere scuze.

— Spune cuiva de la agenție? răspunse Caulfield, fără a se arăta atins în vreun fel. Sigur că nu. Există doar patru sau cinci oameni în care pot avea încredere. Şi toți, ca şi mine, sunt pe punctul de a fi pensionați. Niciunul nu se află în poziția de a mă ajuta şi, în plus, nu vreau să-i expun vreunui risc.

— Risc?

— Agenția respinge tipul de comunicare informală pe care eu şi cu tine l-am folosit în ultimii ani. Din punct de vedere tehnic, în ciuda funcției pe care o ai în comisie, aş putea fi acuzat de divulgarea unor informații confidențiale. Directorul şi cei cărora le raportează sunt singurii care au voie să facă aşa ceva. Dacă aş fi prins, în cel mai bun caz mi-ar retrage pensia. Merită, adăugă el înainte ca Hart să poată spune ceva. Au mai rămas printre noi câțiva care cred că țara poate fi salvată din starea în care au adus-o aceşti indivizi.

— Kramer mi-a mai spus ceva, răspunse Hart, în timp ce Caulfield se pregătea să plece.

Caulfield intui ezitarea şi precauția din vocea lui Hart.

— Despre scenariul acestei crime – sau despre tatăl tău?

Hart îi aruncă o privire ascuțită şi pătrunzătoare.

— De ce crezi că ar fi vorba despre…? Ce ştii?

— Ce ți-a spus? întrebă Caulfield fixându-l cu ochi liniştiți.

Undeva, în depărtare, un câine lătra în noapte. Altul îi răspundea de la distanță.

— Că tatăl meu a fost ucis, că nu a murit în urma unui atac de cord, aşa cum s-a spus.

— N-am vrut niciodată să cred asta, spuse Caulfield după o tăcere lungă şi dureroasă. N-am vrut niciodată şi cu toate astea, subconştient, bănuiesc că întotdeauna…

— Kramer a spus că a fost ucis fiindcă aflase ceva, un lucru pe care urma să-l dovedească. E posibil? Se putea întâmpla aşa ceva?

— Nu ştiu, nu ştiu ce ar fi putut afla.

— Kramer spunea că aflase de existența unui efort organizat de falsificare a informațiilor secrete, de a stabili surse care să raporteze orice ar fi vrut să audă aceşti oameni. Căutau o cale prin care să arunce îndoiala asupra oricărui lucru care ar fi sugerat că nu există o amenințare reală.

— Max avea surse foarte bune – probabil cele mai bune. În guvernul irakian erau demnitari care nu ar fi vorbit cu altcineva. Probabil că pentru el era frustrant, medită Caulfield, ca tot ce afla să fie discreditat de surse în care nu avea încredere sau despre care nu ştia nimic. Dacă ar fi aflat că totul se făcuse cu un scop, nimic nu l-ar fi oprit să meargă până la capăt.

Hart se uită fix în ochii lui.

— Kramer spunea că tatăl meu aflase de existența unui grup care-şi organiza propriile operațiuni atât aici, cât şi în străinătate. Unii dintre ei erau foşti agenți care fuseseră înlăturați fiindcă nu erau de încredere sau erau implicați politic. E posibil? Se poate să fi existat – şi încă să existe – o asemenea organizație? Se poate ca ei să-mi fi ucis tatăl?

— Guvernul e plin de indivizi care au contribuit la

privatizarea războiului, înființând companii pirat care au făcut averi oferind trupe de securitate private care să facă lucruri ce nu trebuiau raportate. Agenția e plină de oameni care cred că nimic nu depăşeşte limita, că orice mijloace sunt permise atâta vreme cât îți oferă ceea ce crezi că-ți este necesar. Aşadar, e posibil? Da, fără îndoială. S-a întâmplat? Nu ştiu, dar nu m-ar surprinde să aflu că s-a întâmplat.

— Inventarea surselor, fabricarea informațiilor, asasinarea tatălui meu când a aflat – nu sunt lucruri pe care le puteau face câțiva agenți scoşi din funcție. Cineva s-a aflat cu siguranță la conducere şi i-a direcționat.

Caulfield îl privi lung şi pătrunzător.

— Cineva din afara agenției, spuse el în cele din urmă, cineva care avea o considerabilă putere politică, cineva care putea trage toate sforile deodată, cineva…

— Cineva ca vicepreşedintele?

— Ți-am spus că el şi oamenii din anturajul lui n-au citit Machiavelli. Ceea ce nu înseamnă că nu erau perfect capabili de machiavelism. Am văzut cum operează, amenințările, intimidările, pofta de a minți pe oricine. Nu există vreun lucru pe care nu l-ar face.

— Inclusiv crimă?

— Dacă Gunther Kramer a spus adevărul, tatăl tău le punea în pericol planurile. L-ar fi ucis? Fără să stea o clipă pe gânduri. Dar, ascultă-mă, Bobby. Nu încerca să mai afli ceva; nu mai pune întrebări. Sunt prea periculoşi, au oameni peste tot.

Îi strânse mâna promițându-i să afle tot ce se putea. Hart stinse lumina din bucătărie şi, sub protecția nopții, Raymond Caulfield dispăru.

Era aproape unsprezece noaptea, ceea ce însemna că pe Coasta de Vest era ora 20. În dormitorul de la etaj, pe care nu-l mai împărțise cu soția sa de luni bune, Bobby Hart se aşeză pe marginea patului, încercând să o sune. Lăsă telefonul să sune iar şi iar, până în momentul în

care, dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi renunțat. Dar era vorba de Helen, aşa că lăsă telefonul să sune mai mult, deşi era convins că n-ar fi răspuns nici dacă ar fi apelat-o toată noaptea. Ar fi vrut ca ea să ştie că el era cel care o sunase şi că era acolo, la celălalt capăt al liniei şi că nu se gândea decât la ea. Închise în cele din urmă şi se uită îndelung pe fereastră, la copacii clătinați uşor, foarte uşor de vânt.

Capitolul 5

Holul hotelului Willard era aglomerat. Oamenii veneau şi plecau, grăbiți cu toții, implicați în campania prezidențială, unde se petreceau încă schimbări. Doi agenți ai Serviciului Secret stăteau în fața apartamentului pe care-l ocupa Prentice Alworth. Unul îi verifică actele de identitate ale lui Hart, iar celălalt vorbi într-un microfon mic, pe care-l purta la încheietura mâinii. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise, iar Bobby Hart fu invitat înăuntru.

— Durează numai câteva minute, domnule senator, spuse un tânăr îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Guvernatorul e pe cale să încheie o conversație telefonică.

Doi tineri cu înfățişare de tocilari stăteau lângă o fereastră şi discutau despre ceva ce părea a fi textul unui discurs. Şezând sau, mai degrabă, prăvălit pe-un colț de sofa, un bărbat mai în vârstă, cu un smoc rebel de păr grizonant, se scobea în dinți în timp ce digera un snop nesfârşit de sondaje.

— Şi când te gândeşti că în tot acest timp am crezut că ai inventat numărul de care aveai nevoie.

Henry Glazer îşi ridică privirea speriat. Jenat, sări în picioare.

— Îmi pare rău, domnule senator, nu ştiam că sunteți aici. Ce mai faceți? îl întrebă în timp ce-şi strângeau

mâinile. Îi luă numai o secundă să intre în atmosferă. Ei bine, aceste cifre – nu aveam cum să le inventez. Îi aruncă lui Hart un zâmbet conspirativ. Ai putea susține un infractor condamnat şi tot ar câştiga alegerile. Nu contează cine este, aproape că nu contează nici în ce crede – singurul lucru important e că nu este republican.

Henry Glazer era un expert în sondaje publice foarte solicitat. La Washington era renumit pentru lipsa de reverență, dar şi pentru acuratețea sondajelor sale de opinie.

— Ceea ce înseamnă, continuă el cu o sclipire istovită în ochi, că este un fel de cursă pe care doar un democrat o poate pierde. Dintr-odată, privi spre Hart cu o expresie uimită. Ăştia te fac să aştepți? Cu un an în urmă acest individ nu putea intra la primarul din Cleveland, şi acum… Se îndreptă către uşa încăperii unde Prentice Alworth se întâlnea cu consilierii, dar Hart îl opri.

— Nu mă deranjează să aştept. Am ocazia să stau de vorbă cu cineva care ştie ceva. Ce se mai aude despre cursa pentru Senat?

— Dacă nu se întâmplă nimic extraordinar, democrații ar trebui să obțină patru din cinci voturi. Cu puțin noroc, ar putea obține chiar mai mult de-atât.

— Nimic extraordinar, repetă Hart rar. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar petrece un eveniment major, ceva serios?

— Vrei să spui…?

— Un alt atac. Poate nu chiar ca în 11 septembrie, însă ceva.

Henry Glazer îşi adună picioarele şi îşi țintui privirea în podea. Toată ireverența dispăruse. Avusese doi prieteni apropiați, ambii ucişi în New York.

— Depinde de ceea ce urmează să se întâmple, spuse el ridicându-şi privirea suficient cât s-o întâlnească pe a lui Hart. Şi depinde de reacție.

— Reacție?

Henry Glazer ridică din umeri. Costumul de gata pe care-l purta era cu un număr mai mare. Haina făcea o cută la mijloc şi, când nu zâmbea, părea un agent de vânzări obosit şi deprimat de călătoriile sale.

— Îți aminteşti evenimentele din 11 septembrie, expresia de pe chipul preşedintelui – de căprioară prinsă în lumina farurilor? Aminteşte-ți de Giuliani: cum a preluat puterea? Închipuie-ți că ar fi candidat pentru aceeaşi funcție. Nu e prea greu să-ți imaginezi pentru care dintre ei ar fi votat cei mai mulți oameni. Caracterul contează. Problema e că nu-ți poți da seama cine îl are înainte să fie prea târziu.

Glazer îşi petrecuse suficient timp la Washington cât să ştie că un politician rareori punea o întrebare fără vreun motiv.

— Faci parte din Comisia de Informații. Ar trebui să ştiu ceva?

— Nu, spuse Hart clătinând din cap. Cu doi ani în urmă, se discuta foarte mult despre cum teroriştii ar putea încerca să boicoteze alegerile pentru Congres. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar exista o asemenea tentativă.

Hart se uită la ceas.

— Cincisprezece minute, spuse Glazer, care se gândea în acelaşi timp la calcule şi la ore.

Uşa se deschise şi unul dintre asistenții seniori ai guvernatorului îl întâmpină pe Hart cu un zâmbet larg şi o mână întinsă, apoi îl conduse înăuntru. Prentice Alworth, în picioare lângă un birou, îl pofti să se aşeze.

— Mă bucur să vă văd, domnule senator, a început el pe un ton care lui Hart i s-a părut un soi de ezitare nervoasă.

Puțin trecut de cincizeci de ani, Alworth avea înfățişarea plăcută a omului pentru care siguranța de sine putea fi confundată foarte uşor cu capacitatea de a conduce, însă ceva lipsea din privirea sa. Hart observase

acelaşi lucru şi la alţi politicieni: o privire lipsită de viaţă, absenţa expresivităţii, ca şi cum, concentrându-se atât de tare pe propria ambiţie, nu mai puteau vedea nimic dincolo de ea.

— Daţi-mi voie să trec direct la subiect, spuse Alworth, afişând un zâmbet care, văzut de la distanţă, te-ar fi învăluit în căldură, însă de aproape părea nu numai artificial, ci şi straniu şi nepotrivit. Aş vrea să-mi fiţi coleg de campanie. Aş vrea să candidaţi ca vicepreşedinte. Cred că am face o echipă imbatabilă.

Hart se gândi imediat la Henry Glazer şi la numărătoarea voturilor. Oare despre asta discutase Alworth cu oamenii săi cât timp îl ţinuseră la uşă? Hart rămase tăcut şi aşteptând, în timp ce Alworth îşi susţinea cauza.

— Uite, ştiu că nu sunt prima ta opţiune pe listele de candidaţi. Poate că nu sunt prima opţiune a nimănui, adăugă el cu o mină şireată şi calculată. Ştiu că mulţi oameni – nu numai din partidul nostru – ar fi dorit să fii nominalizat. Înţeleg asta. Înţeleg şi că eşti într-o campanie de realegeri în California şi…

— Nu pot s-o fac, domnule guvernator.

Alworth se aştepta ca acesta să fie primul răspuns al lui Hart, sau ceva asemănător. Era un gest înţelept, prima mişcare dintr-o negociere sensibilă. Fusese avertizat că Hart era cu puţin înaintea tuturor.

— Nu trebuie să-ţi reamintesc, domnule senator, că acestea sunt nişte alegeri foarte importante, poate cele mai importante pe care tu şi cu mine le vom vedea vreodată, continuă el pe tonul cel mai sincer îngrijorat pe care-l putea adopta. Trebuie să recuperăm ţara, să o salvăm de tot ce i s-a întâmplat în ultimii opt ani. Trebuie să câştigăm aceste alegeri, Bobby, trebuie. Şi nimeni nu ne poate ajuta aşa cum ai putea s-o faci tu.

Hart îl privea fix pe Alworth, întrebându-se dacă guvernatorul credea o iotă din cele spuse şi dacă se gândise şi la altceva în afară de ceea ce voia să obţină,

ce ar fi vrut să-i facă pe ceilalți să creadă despre gândurile şi sentimentele sale.

— Nu ai nevoie de mine ca să obții voturile din California, aşa că nu văd vreun motiv să…

— Am nevoie de tine pentru voturile din Missouri şi Ohio, poate chiar din anumite zone din sud. Oamenii din acele regiuni au un mare respect pentru tine. Toate sondajele pe care le-am făcut…

— Dacă aş candida, ar trebui să-ți petreci jumătate din timp explicând diferențele dintre noi. Am fost şase ani în Senat, încă patru în Camera Reprezentanților – mii de voturi, nu îmi amintesc de toate şi nu le poți susține pe toate.

Prentice Alworth îl privi încurajator ca pe mulți alții pe care îi convinsese că-şi pot îndeplini orice vis atâta vreme cât el are puterea de a-i sprijini.

— Ți-am studiat dosarul. Nu e nimic ce ne-ar putea crea probleme.

— E o lege care urmează să fie aprobată şi care ar putea crea probleme, spuse Hart, uimit de modul în care-l privea Alworth – ca şi cum ar fi fost o persoană care umplea doar un spațiu gol. Un anumit proiect.

Alworth îşi schimbă atitudinea, privindu-l cu încredere, având siguranța că nu existau dificultăți majore, aspecte care să nu poată fi negociate. Hart îşi aminti că avea de-a face cu o persoană a cărui minte se deplasa pe canale înguste.

— Proiectul nu va dispărea, iar sesiunea e pe sfârşite. A fost doar un gest, un act simbolic, spuse Alworth, adresându-se pe tonul folosit atunci când dădea declarații pentru presă. Un mod de a demonstra că nici administrația şi nici republicanii din Congres nu erau dispuşi să facă tot ce-ar fi trebuit ca să câştige războiul.

— Mă tem că e mai mult decât un simplu gest, domnule guvernator. Cred că ar trebui să avem planul. Nu se putu abține să nu continue pe tonul cu care se adresa presei când vorbea despre proiectul căruia i se

opunea aproape toată lumea. Niciodată n-am înțeles de ce numai copiii săraci ar trebui să aibă şansa de a-şi sluji patria.

Alworth dădu din cap în semn de aprobare, cum făcea de fiecare dată când era obligat să asculte ce avea de spus altcineva.

— Nu va fi nicio problemă, insistă el. Propui o lege de câte ori ai ceva de susținut, după care, atunci când lucrurile sunt clare, nu mai există motive să continui.

— Acea lege e o chestiune de principiu pentru mine. Cred în importanța sacrificiului comun.

— Cu toții credem, Bobby; însă trebuie să priveşti problema în ansamblu. Principiile tale nu vor însemna nimic – şi nici ale mele – atâta vreme cât nu vom câştiga alegerile şi un alt republican va păstra controlul ramurii executive a guvernului. Cu siguranță înțelegi asta.

Hart se simțea ca Hamlet, obligat să-l asculte pe Polonius declamând regulile succesului urmate de nebuni – o lecție de înțelepciune practică de la un om care nu putea vedea mai departe de propriul nas.

— Nu pot fi de acord cu ceea ce-mi ceri din mai multe motive. Sunt în mijlocul unei campanii pentru Senat. A rămas prea puțin timp şi, dacă partidul ar numi alt candidat, ar însemna…

Alworth respinse obiecția.

— Nu e un an pentru conservatori, mai ales în California. Nu te teme. Un democrat va obține acel fotoliu.

— Da, şi acela voi fi eu. Apreciez oferta. Sunt onorat, dar nu sunt pregătit să candidez pentru un post național.

Prentice Alworth îşi coborî privirea. Căpătă un ton rigid, ciudat şi ezitant.

— Ştiu că ai probleme cu soția. Înțeleg că vrei să o protejezi de atenția pe care o va atrage asupra sa în urma unei asemenea campanii.

Privirea lui Hart deveni rece şi amenințătoare.

— Şi ce crezi că ştii despre soția mea?

— Nu e treaba mea, dar nu e un secret pentru nimeni că soția ta, Helen, are anumite… probleme, că…

— Are o boală psihică. Asta vrei să spui? De ce n-o spui direct?

— N-am vrut… nu încerc să… murmură Alworth.

Lui Hart i se făcu dintr-odată milă de el. Alworth se afla într-o situație imposibilă şi nu era vina lui. Cu un zâmbet uşor empatic, Hart îl lăsă să înțeleagă că nu-l învinovățea pentru nimic. Apoi minți.

— Se luptă uneori cu depresia. Se simte mai bine dacă nu trebuie să întâlnească mulți oameni. Acum, că eu sunt în Senat, n-o deranjează nimeni, dar ce-mi ceri… Presa, mass-media n-ar lăsa-o în pace.

— Spune-le tuturor despre problema ta, îl sfătui Alworth. Explică-le de ce ea nu se poate implica în campanie. În felul acesta se vor sfârşi toate.

Felul în care o spusese, sugerând că e una dintre problemele de care oamenii guvernatorului se ocupaseră, că boala sau tragedia unor oameni sunt părți din proces care se pot rezolva, îi îndepărtă lui Hart orice îndoială legată de decizia sa.

— Nu contează ce au spus grupurile de analiză a opțiunii electorale, nu am de gând s-o fac. Nu voi candida ca vicepreşedinte. Nu pot.

Prentice Alworth părea sincer dezamăgit. Înțelegea că planul său se sfârşise, iar Bobby Hart nu avea cum să se răzgândească. Îi strânse mâna, îi spuse că-şi dorea să colaboreze cu el după alegeri şi apoi începu să se gândească la următorul candidat.

Întors la Senat, Hart îi povesti lui David Allen ce se întâmplase. Allen îşi trecu mâna peste părul împuținat de calviție.

— E clar că nu se teme să aibă un candidat care are susținători proprii. Asta-l face chiar mai bun decât credeam.

— Nu mai bun, doar mai ambițios. Ar spune orice ca

să câştige alegerile. Mi-ar fi promis orice dacă aş fi fost dispus să candidez.

— Nu era dispus să susțină un proiect.

— Crede că l-ar costa voturi, fără să aibă vreo legătură cu puterea sau autoritatea pe care vicepreşedintele ar trebui să o aibă în administrație. Cu siguranță, după alegeri, după ce mi-aş fi îndeplinit misiunea, ar fi uitat ce mi-a promis chiar mai repede decât angajamentele față de alegători. Acum, că l-am refuzat, pe cine crezi că va alege?

— Pe altcineva din Senat, spuse Allen calm şi sigur. Cineva care are cunoştințe de politică externă. Va fi cineva din Comisia de Relații Externe.

— Probabil că ai dreptate, spuse Hart cu indiferență. Trebuie să prind avionul, şi nici măcar nu mi-am făcut bagajele. E totul în regulă în California? întrebă în timp ce-şi strângea documentele pe care intenționa să le ia cu el.

— Stone o să te ia de la aeroport, spuse Allen – referindu-se la Jeffrey Stone, directorul de campanie. Vrea să stea de vorbă cu tine înaintea evenimentelor de mâine.

— Spune-i că vom discuta la micul dejun, mâine-dimineață. Mă duc acasă. Trebuie să mă văd cu Helen diseară.

Hart încerca să se strecoare prin trafic, supărat că nu se gândise să-şi facă bagajul noaptea trecută şi să-l ia cu el la birou. Ar fi plecat de acolo direct la aeroport, în loc să treacă întâi prin Georgetown. Totul era un talmeş-balmeş, lucrurile erau îngrămădite unele peste altele şi nu mai avea timp să se gândească la următorul pas. Cuvântul „Rubicon" îi răsuna în minte şi tot nu avea idee ce însemna. Ar fi vrut să spună cuiva despre cele întâmplate, despre faptul că fusese împuşcat, iar Gunther Kramer ucis, dar dacă Raymond Caulfield nu afla ceva de la CIA, cine l-ar fi crezut?

Charlie Ryan îl aştepta pe treptele de la intrare.

— N-ar trebui să fii în campanie, în Michigan? îl întrebă Hart în timp ce deschidea uşa.

— Allen mi-a spus că vii aici, îi explică Ryan în timp ce se ştergea de praf. Cât despre campanie, nu ştiu cât ne-ar putea ajuta.

— Stai jos, spuse Hart, bucuros să-l vadă. Cu ce te servesc?

Ryan se tolăni într-un fotoliu lângă rafturile pe care se aflau albumele de artă colecționate de Helen.

— Nimic, mulțumesc. Ştiu că trebuie să ajungi la aeroport, împachetează în continuare. Crăpă puțin jaluzelele şi se uită afară. Te-ai gândit că ai putea fi urmărit?

Hart stătea pe marginea canapelei.

— De ce? Crezi că cineva…?

Ryan se încruntă, dădu drumul jaluzelei şi clătină din cap.

— Probabil din cauza lucrurilor pe care le auzim în Comisie. Ajungi să crezi că jumătate din oamenii pe care-i întâlneşti pe stradă îți vor zbura creierii. Dar, în ultima vreme, am un sentiment… Nu din cauza asta am vrut să te prind înainte să pleci. Ai auzit ceva? Vreau să ştiu dacă voi avea probleme. Sper că ai voştri fac sondaje electorale.

Hart îl cunoştea prea bine pe Ryan ca să poată crede că era îngrijorat numai din cauza procentelor pe care le-ar obține opoziția. Ryan avea sondajele sale, fără a lua în considerare sondajele publice făcute de ziare sau rețelele de televiziune.

— Din câte ştiu, nu sunt diferențe față de ceea ce mi-ai spus data trecută. Eşti înaintea procurorului general, care are o mulțime de bani şi, cu toate astea, e cu trei procente în urma ta.

— Înseamnă că ne înscriem în marja de eroare, adică suntem în competiție, interveni Ryan. Părea uimit. Sondajele noastre nu diferă prea mult, ceea ce mă face să cred că n-are niciun sens.

— Ce nu are sens?

— Credeam că există posibilitatea ca sondajele noastre să fie greşite, că altcineva poate demonstra că pot să pierd, şi încă foarte rău.

— Ce te face să crezi asta?

Privirea lui Ryan rătăcea în toate direcțiile, încercând să găsească un motiv care să poată explica inexplicabilul.

— Banii s-au terminat. Sunt probabil în cea mai mare competiție națională, iar banii nu mai sosesc.

— E o nebunie.

— Asta le-am spus celor de la Casa Albă acum trei zile. Am cheltuit foarte mult – am fost nevoit s-o fac – însă Comitetul Național găseşte întotdeauna ceva în plus. De data asta, când suntem în miezul problemei, iar fotoliul meu ar putea face diferența, ei îmi spun că mi-au dat tot ce fusese prevăzut în buget şi că poate în octombrie… Aşa că m-am dus la Casa Albă şi nu mi-au putut spune decât că vor vedea ce se poate face.

— Ce te face să crezi că nu vor lua măsuri?

Ryan se uită fix în ochii lui cu o privire intensă şi expresivă.

— Atitudinea lor. Părea că nu le pasă de ce se va întâmpla, dacă obțin sau nu fotoliul.

Exista o explicație simplă, însă Hart înțelegea că Ryan nu o poate vedea, fiind prea implicat.

— Probabil că nu le pasă, Charlie. Îşi vor pierde posturile. În câteva luni vor fi aleşi un nou preşedinte şi o altă administrație.

— Nu, altceva se petrece, spuse Ryan clătinând din cap cu emfază. Răzbunarea, şansa lor de a mi-o plăti pentru toate momentele în care am refuzat să-i susțin, pentru toate problemele pe care le-am provocat în situații pe care ei le considerau importante. Am început să verific, să iau urma banilor – unde ajung şi unde nu ajung. Banii sunt acolo, dar pur şi simplu nu-i dau unuia ca mine.

Nu avea niciun sens. Ryan făcea prea multe presupuneri.

— Chiar dacă preşedintele şi oamenii săi sunt de această părere, restul membrilor din partid nu-şi pot dori să piardă un loc în Senat în favoarea unui democrat.

— Crede-mă, Bobby, orice ai crede că ştii – Casa Albă deține în continuare controlul. Afirmația aceea – eşti cu noi sau împotriva noastră – nu se aplică numai în cazul străinilor. Am fost primul republican din Senat care a ridicat problema războiului în mod serios. Vicepreşedintele mă urăşte pentru asta. Crede că dacă eu n-aş fi spus nimic, ceilalți nu şi-ar fi schimbat opinia. Stă în şedințe cu ceilalți consilieri fără să spună vreo vorbă. Apoi are întâlniri private cu preşedintele, unde ia decizii.

— Chiar dacă te urăşte, e greu de crezut că ar putea considera că un democrat ar îmbunătăți situația.

Ryan se aplecă înainte. Avea o privire rece şi plină de nerăbdare.

— Atâta vreme cât e la putere, atâta vreme cât preşedintele e în funcție, nu-i pasă de ce face Congresul. Când e vorba despre război, nimeni nu-l poate opri.

Capitolul 6

Când era mai tânără şi abia începuse să iasă cu Bobby, femeile o opreau pe stradă şi îi spuneau că arată ca un star de cinema. Bobby o tachina, s-o facă să înțeleagă de ce se întâmplă acest lucru, din ce cauză o considerau cu toții prea frumoasă ca să poată fi altceva decât o persoană faimoasă. Ceea ce nu înțelegea el era că femeii nu-i plăcea ca străinii să se uite la ea, iar motivele pentru care-i strângea atât de tare mâna când intrau într-un restaurant sau alt loc public bine luminat erau o agitată conştiință-de-sine şi teama ucigătoare că

face ceva rău. Se agăța de Bobby nu doar pentru că se îndrăgostise de el, ci şi fiindcă-i dădea un sentiment de siguranță. Ceea ce nu înțelegea ea atunci, fiind prea tânără, era că Bobby, din prea multă încredere de sine, presupunea că suferința ei se datora timidității tinereții.

Era ciudat ca ea să fie atât de tăcută şi de retrasă în preajma altor oameni. Când erau numai ei doi, era complet diferită. Îşi amintea acum, în timp ce conducea pe drumul şerpuitor prin Montecito, aproape de Santa Barbara – felul în care alerga desculță să-l întâmpine când se întorcea acasă noaptea; vocea ei delicată şi fragilă, plină de strălucire şi voioşie, care-l făcea să uite tot ce se întâmplase peste zi. Voia să audă din nou acea voce; voia să vadă aceeaşi dorință sclipindu-i în ochi şi naturalețea din mişcări; voia să aibă din nou parte de toate lucrurile pe care le iubise şi pe care, în binecuvântata sa ignoranță, credea că nu le-ar putea pierde.

Hart se opri în fața porții. Probabil că grădinarul sosise. Rugul încâlcit de *bougainvillea*[6] care se cățărase pe poartă, îngreunându-i deschiderea, fusese în cele din urmă curățat. Îşi lăsă motorul pornit în timp ce-şi căuta cheile, însă poarta era deschisă, aşa că n-ar fi trebuit decât să o împingă. Se uită în jur, amintindu-şi cât de emoționați şi de fericiți fuseseră în ziua în care au găsit-o – casa visurilor lor – cu o perspectivă generoasă spre Pacific şi luminile din Santa Barbara în spate, şi foşnetul delicat al frunzelor de eucalipt la fereastra dormitorului. Era o *hacienda*[7] spaniolă, cu stucatură albă şi plăci de ceramică, aflată la mare distanță de drum şi împrejmuită de ziduri groase şi înalte de gard viu şi porți acoperite de viță-de-vie, ca s-o ferească de privirile curioşilor.

În casă era întuneric. Vru să deschidă uşa de la intrare, apoi ezită, întrebându-se dacă ea auzise maşina.

— Helen, eu sunt, spuse în timp ce intra.

— Bună, Bobby.

Îşi ridică privirea speriat şi o văzu în sufragerie, la câțiva metri distanță. Ținea pisica în brațe.

— Uite, spuse ea, mângâind pisica pe spate. Bobby a venit să ne vadă.

În ochii ei mari şi ovali care priveau distant şi pierdut, părea să se citească o acuzație, un protest tăcut în fața abandonului şi a trădării.

— Nu eram sigure că va veni, nu-i aşa? îi şopti ea pisicii în timp ce se apleca să o elibereze.

El se apropie de ea.

— Helen, eu…

— Vrei să mănânci ceva? Încă mai ştiu să gătesc.

Apoi se îndepărtă şi, fără niciun alt cuvânt, se duse în bucătărie.

El îşi lăsă geanta şi o urmă.

— Aş putea să-ți fac ouă. Aş putea…

Îi aruncă cea mai tristă privire pe care el o văzuse vreodată.

— Doamne, Bobby, de ce? izbucni în plâns şi din vocea ei dispărură strălucirea şi bucuria.

El o luă în brațe şi-i spuse că lucrurile se vor rezolva. Ea îşi lipise fața plină de lacrimi de pieptul lui.

— Te rog, nu pleca, nu mă părăsi.

— Nu te voi părăsi niciodată, promise el, în felul în care o făcea mereu. Nu voi pleca niciodată.

Cu un zâmbet plin de curaj, ea îi spuse că înțelegea ce vrea să spună.

— Nu pentru totdeauna sau ceva de genul ăsta, însă acum şi încă o bună bucată de timp chiar trebuie.

Apăruse din nou acea privire disperată, chinuită, care-i pătrundea ca un pumnal în creier.

— Ştiu că ți-am promis că n-o voi face, începu el, folosind cuvintele pe care le repetase de mai multe ori pe drumul lung de la aeroport. Ți-am promis atunci când am candidat prima dată, însă lucrurile s-au schimbat şi am ceva de făcut…

— Ştiu, spuse ea, cu o privire sălbatică, neajutorată.

Era desculță şi purta numai o cămaşă de noapte din mătase albă. Avea părul strâns la spate, cum obişnuia să-l poarte de multe ori, lăsând să se vadă gâtul lung şi subțire, ca un piedestal pentru chipul ei încântător şi desăvârşit. Ai spus că n-ai să mai candidezi, ai spus că ne vom întoarce acasă. Este singurul lucru care m-a ținut în viață şi sănătoasă – gândul că toate se vor termina şi fiecare zi care trece înseamnă o zi mai puțin până când ne vom întoarce aici.

Îl luă de mână şi îl duse în salonul din spatele bucătăriei, locul unde obişnuiau să-şi petreacă serile. Se aşeză pe scaunul unde stătea în fiecare noapte; el se puse alături, aşteptând.

— Ştiu că ai fost nevoit, spuse ea după o tăcere prelungită, îl privi analizându-l cu o privire atât de intensă, încât părea aproape vizionară. Ştiu că ai de făcut anumite lucruri. Încerc să-ți spun că ştiu asta şi sper că mă poți ierta. Probabil că sunt o dezamăgire pentru tine.

Se uită pe fereastră, gândindu-se la toate problemele pe care credea că i le-a pricinuit.

— Ştii, am încercat – am încercat, dar n-am reuşit, nu m-am putut ascunde în spatele unui zâmbet absent, n-am putut rosti toate cuvintele stranii şi goale pe care toată lumea se aşteaptă să le spui. Îşi întoarse capul şi îi aruncă o privire visătoare şi tandră. Oamenii chiar îi cred pe cei care spun asemenea lucruri?

Privi pe fereastră către oceanul nesfârşit, luminat de lună, dorindu-şi ca toate lucrurile care se schimbaseră să revină la forma inițială.

— Am avut o viață bună atâta vreme cât îmi aparțineai numai mie şi nu trebuia să te împart cu toți cei care te vedeau la TV. Dar mă descurc, Bobby; nu sunt nefericită să trăiesc aici singură. Ştiu că te gândeşti la mine, ştiu că mă suni, spuse ea cu voce scăzută, împăcată cu propria singurătate, ca şi cum n-ar mai fi fost nimic de spus.

— Întoarce-te cu mine, stai în casa din Georgetown cât timp trebuie să fiu la Washington. Vom sta aici împreună ori de câte ori putem pleca.

— În fiecare zi îmi spun că asta voi face mâine; apoi, când soseşte ziua de mâine, sunt tot aici. Văzu tristeţea din ochii lui şi simţi mâhnirea din sufletul său. Ce vei face când te vei întoarce acasă? Când o să-ţi dai seama că eu sunt singura casă pe care o vei avea vreodată? Vrei să salvezi lumea, Bobby Hart, sau vrei să mă salvezi pe mine?

Bobby nu era sigur c-ar fi putut face vreunul din cele două lucruri, însă ştia că trebuie să încerce. Trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri s-o ajute, indiferent de costurile pe care le-ar fi suportat propria ambiţie.

— Îţi aminteşti cât de bine ne-am simţit la Florenţa? Bobby îşi prinse genunchii cu braţele şi se lăsă pe spate, de parcă ar fi avut tot timpul din lume şi nu trebuia decât să-şi amintească, îţi aminteşti cât de mult ţi-a plăcut şi cum ne-am promis să revenim ca să vizităm şi alte locuri din Italia?

O umbră de zâmbet îi flutură pe buze în timp ce-şi amintea, făcând-o să se simtă mai bine.

— Hotelul de unde vedeam vârful Domului şi râsetele celor care treceau beţi pe stradă şi ne trezeau în fiecare noapte; lungile plimbări de-a lungul râului Arno şi vechile biserici în care am intrat, şi toate străduţele acelea întortocheate, şi cât de des ne-am rătăcit…

— Mă gândeam că am putea merge în noiembrie, după alegeri, şi să închiriem o vilă în Fiesole. Ţi-a plăcut, ţi-aminteşti? Pe dealurile de lângă Florenţa, unde nu e aglomeraţie şi zgomot. Numai noi doi: fără să mi se ştie numele. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, să ne întoarcem? Am putea vizita şi alte locuri, continuă el, încercând să anime discuţia. Roma sau, dacă vrei, putem merge undeva în sudul Franţei.

La început păru să-i placă – să construiască un plan, ceva care să-i umple zilele şi nopţile cu speranţă. Apoi,

cu strania luciditate care o ajuta uneori să prevadă viitorul, zâmbetul i se topi şi-i spuse că ar fi bine să discute despre asta mai târziu.

— Trebuie să pleci atât de repede? îl întrebă ridicându-se şi luându-l de mână. Nu poți rămâne până dimineață?

El încercă să-i explice, însă ea îl privi cu neîncredere şi-i puse un deget pe buze.

— Ştiu că ai de făcut o sumedenie de lucruri, ştiu că ar trebui să fiu acolo cu tine. Voi încerca, Bobby. Promit că voi încerca. Rămâi peste noapte şi apoi întoarce-te cât mai curând şi vom sta mai mult de vorbă, iar eu voi încerca să fiu mai puternică şi să mă tem mai puțin. Când eşti aici, nu mă tem de nimic.

El plecă de dimineață, în timp ce ea încă dormea. Înainte de a pleca îi scrise un bilet în care-i spunea că o iubeşte şi că se va întoarce în aceeaşi noapte.

Jeffrey Stone îl aştepta la şapte fără un sfert la restaurantul unui motel de pe plaja din Santa Barbara. Condusese prima campanie pentru Senat a lui Hart, cunoştea California şi politica ei la fel de bine ca oricine din branşă şi nu pierduse nicio competiție națională. Hart nu era sigur că-l place sau că ar putea s-o facă vreodată. Stone era un tip prea calculat, jonglând cu cifrele aşa cum fac jucătorii la pariuri, mereu atent la schimbări, la prima tendință de cădere sau la primul semn de creştere. Pentru el totul se reducea la matematică, o politică golită de sens, cu excepția statisticilor pe care le construia. Hart intră în tavernă, încercând să pară bucuros că-l întâlneşte.

Stone dădu deoparte carnetul ieftin în care mâzgălise câteva notițe. Luă o gură din cafeaua care se răcise, apoi îi făcu semn unei chelnerițe să-i mai aducă una.

— Ai spus 6.30.

— Am întârziat. Ai de gând să mă concediezi?

— Dacă ai lucra pentru mine, aş face-o. Bănuiesc că

trebuie să-ți fiu recunoscător. Cel puțin, de data asta ai ajuns.

— Te referi la singurul weekend în care n-am ajuns, replică Hart. Îi zâmbi chelneriței în timp ce-i turna cafea în ceaşcă. A intervenit ceva. Şi înainte de a începe această discuție, continuă el, în timp ce zâmbetul de pe față devenise provocator, pot interveni şi alte lucruri. Îmi poți stabili întâlniri cum vrei, de acum până la alegeri, însă nu uita că pot apărea oricând schimbări.

Stone îl privi pe Hart cu o indiferență clinică.

— Candidez, nu candidez; apar, nu apar; câştig, pierd – nu-mi pasă. Ar fi bine să decizi ce naiba vrei să faci. Ştiu că e vorba despre California, ştiu că ai şaisprezece procente în avans, dar mai ştiu, spuse în timp ce se apleca în față sprijinindu-se pe coate, că asemenea avantaje au mai fost pierdute.

Stone avea cu zece ani mai mult decât el şi îşi arăta vârsta, îmbrăcat cu o haină cu un număr mai mare şi o cămaşă cu un număr mai mic, o cravată niciodată legată şi şosete care nu se potriveau nici măcar în zilele bune. Avea un zâmbet plin de mânie, iar ceea ce urma de obicei – un torent vulcanic de injurii – făcea ca zâmbetul să pară aproape plăcut în retrospectivă. Nu avea respect față de cei care nu voiau să învingă şi nici pentru cei care voiau. Era persoana cea mai nefericită genetic pe care o întâlnise Hart vreodată.

— De ce te ocupi cu asta, de ce conduci campanii? Din câte-mi dau seama, nu ți-a plăcut niciun candidat pentru care ai lucrat – aici mă includ şi pe mine. Ce-ți pasă dacă pierd ori câştigă – sau te temi că vei fi acuzat dacă pierd?

Stone trăia din confruntări, din atacurile verbale. Singurii prieteni erau duşmanii pe care şi-i făcea.

— De ce mă ocup cu asta? Să-i împiedic pe băieții răi să câştige.

— Să-i împiedici pe băieții răi…?

— Să câştige. Simplu. Vrei să-ți explic? Sunt băieți

buni şi băieți răi. Eu îi ajut pe cei buni – chiar şi atunci când nu ştiu că sunt băieți buni.

Era un fel de Alice în Țara Minunilor. Hart începu să râdă.

— Vezi, domnule senator Cum-Te-Cheamă – eşti un băiat bun. Nu e vina ta, adăugă el repede, clătinând din cap să se absolve de orice responsabilitate. Nu e din pricina a ceva ce ai făcut, ci din cauza faptelor celorlalți – băieții răi – republicani în majoritate, conservatori în totalitate. Îi urăsc, mereu i-am urât. Aşa am fost crescut. Tatăl meu a luptat în al Doilea Război Mondial, mama a fost profesoară la şcoala primară. Până la zece sau unsprezece ani, mă jur pe Dumnezeu, am crezut că Franklin Roosevelt era fratele lui Iisus – tablourile lor stăteau unul lângă altul pe perete, primul lucru pe care-l vedeai când intrai la noi în casă. Ştiu – nu trebuie să-mi spui – mulți democrați, dintre care unii pentru care am lucrat, nu sunt cu nimic mai buni decât târâturile din cealaltă tabără. Problema e că nu sunt în cealaltă tabără. Sunt de partea mea, cea bună, tabăra care încearcă să facă un lucru bun, măcar din când în când. Aşa că, dacă-ți spun că nu ai fi primul care poate pierde un avantaj de şaisprezece procente, nu e fiindcă nu-mi pasă dacă vei câştiga, ci pentru că m-ar ucide gândul că idiotul din tabăra adversă n-ar pierde. Apropo, adăugă Stone punându-i în față statisticile cu ultimele cifre din care reieşea că avantajul lui Hart se păstrase, poate te gândeşti să candidezi data viitoare. Probabil că nu ai fi cel mai rău preşedinte din câți am avut.

— Cum să pierd cu un asemenea entuziasm, replică Hart, căruia începuse să-i placă Jeffrey, în pofida convingerilor sale. Spune-mi, ce trebuie să fac în dimineața asta?

Pe un ton alert şi monoton, Stone începu să enumere lista cu locurile unde ar fi trebuit să ajungă Hart şi ora la care era programat să sosească la fiecare destinație.

— Vei termina diseară cu o cină în San Diego. Vei

petrece noaptea acolo, şi mâine-dimineaţă…

— Nu, spuse Hart cu putere. La noapte mă întorc aici. Îmi voi petrece aici toate nopţile, atâta vreme cât sunt în California. Fără nicio excepţie. Aşteptă până când văzu prima schismă caustică pe buzele strâmbe de iritare ale lui Jeffrey. Asta dacă nu insişti că n-ar trebui să o fac. Dacă nu e absolut necesar, am motivele mele să o fac.

Rar şi aproape uitat, un zâmbet firav îşi făcu cea mai scurtă cu putinţă apariţie pe gura strâmbă şi blazată a lui Stone.

— Desigur, domnule senator. Nu e nicio problemă, mă voi ocupa de-asta.

Părăsiră restaurantul şi se îndreptară către aeroport, unde-i aştepta un avion pentru zborul scurt către L.A. Hart privea pe fereastră în timp ce avionul privat lua altitudine, încercând să-şi identifice casa printre dealurile umbrite. Se simţea confortabil la gândul că era acolo, departe de politică şi terorism, un loc unde ştia că Helen se află în siguranţă.

În următoarele câteva ore avu senzaţia că se află pretutindeni în acelaşi timp, ţinând acelaşi discurs la nesfârşit, cu pauze la momentul potrivit, spunând ce trebuia spus despre ameninţarea serioasă cu care se confrunta în prezent ţara, cu un sentiment de realism şi speranţă deopotrivă. Părea că se hrăneşte din asta, devenind mai puternic şi mai plin de energie de fiecare dată când o spunea. Era ca un narcotic: o dietă sigură de atenţie şi aplauze, faptul că ştia că vorbele rostite erau nu numai auzite, ci şi digerate de public, sentimentul straniu că, în timp ce o făcea, stând în faţa mulţimii şi spunându-le ce gândea şi credea, nu mai simţea nimic din ce n-ar fi vrut sau ar fi putut să-i facă rău. Nu avea timp să se gândească la Helen şi la neajunsurile pe care i le putea provoca.

Trecuse de miezul nopţii când se întoarse acasă, însă Helen îl aştepta, nerăbdătoare să-i vorbească. Era îmbrăcată cu o fustă obişnuită şi o bluză. Se machiase

şi îşi aranjase părul. Se vedea că făcuse un efort, iar Bobby Hart se simțea mai bine decât se simțise în restul zilei.

— Te-am văzut la televizor – când explicai că n-ai vrut să candidezi ca vicepreşedinte. Dar ai fi candidat dacă nu eram eu, nu-i aşa? Ai fi candidat la preşedinție dacă n-aş fi fost eu, dacă n-ar fi trebuit să-ți faci griji pentru ce-o să se întâmple, dacă eu aş fi putut face față, dacă aş fi putut...

Hart îşi turnă ceva de băut, apoi se afundă în canapeaua de lângă ea.

— Nu există vreun lucru pe care nu l-aş face pentru tine, însă acesta n-a fost unul dintre ele. Adevărul este că nu-mi place Alworth. Nu am încredere în el. Partea proastă e că am impresia că nici el nu are. E în situația în care se află acum mulți dintre cei care candidează pentru preşedinție – sunt ceea ce vor alții să creadă despre ei.

— Dar tu nu eşti aşa, nu eşti ceea ce vor alții să fii.

— Ți-am spus că n-aş fi avut nicio şansă dacă m-aş fi decis să candidez.

Ea râse puțin, apoi se opri, îşi aşeză mâna pe umărul lui şi închise ochii. El o luă în brațe şi o ținu aşa mult timp, privind afară Santa Barbara învăluită în noapte şi stelele argintii, strălucitoare peste imensa solitudine a oceanului, care izbea la nesfârşit țărmul.

El dormi până târziu şi după ce se trezi, pregăti micul dejun pentru amândoi. Sub soarele cald al dimineții, albastrul Pacificului părea o mare sclipitoare de bronz. Palmierii din spatele piscinei erau nemişcați în aerul călduț de septembrie.

— M-am gândit la ce mi-ai spus noaptea trecută. Te-ai gândit vreodată că nu vreau să devin preşedinte? îi trase scaunul şi se aşeză în celălalt capăt al mesei. Nu m-am gândit la asta când am candidat prima dată pentru Congres. Nu m-am gândit nici acum şase ani,

când am candidat pentru Senat. Se întâmplă ca alți oameni să vorbească despre asta şi apoi începi să te întrebi dacă se poate, te uiți în jur şi-i vezi pe cei care au şanse să câştige şi îți dai seama că nu sunt mai buni decât alții şi începi să te gândeşti... îşi înfipse furculița în gălbenuşul moale de ou. Dar, nu, nu am făcut aşa de data asta şi, chiar dacă aş fi vrut, nu am motive să cred că lucrurile vor sta altfel peste patru sau opt ani. O privi într-un mod care-o făcea să înțeleagă că se gândise mult la ce avea să-i spună. În plus, după ce s-a petrecut şi ce poate urma din cauza celor întâmplate, e posibil să nu rezist până la capăt. Un an, poate doi, după care aş fi nevoit să renunț, îi aruncă o privire sinceră, aproape rugătoare. Crezi că ai mai putea rezista un an sau doi?

O frântură de zâmbet, plin de curaj şi hotărât, îi apăru pe chip, fiind pregătită pentru orice judecată ar fi avut de înfruntat.

— Voi încerca, Bobby, promit că voi încerca.

— Să plecăm undeva, sugeră el încet. Să mergem în susul coastei, pe plaja aceea pe care nu pare s-o ştie cineva. Nu vom fi nevoiți să vedem sau să vorbim cu nimeni.

Îşi petrecură întreaga zi bucurându-se de confortul singurătății, departe de privirile celorlalți şi de străinii care se simțeau obligați să se prezinte şi să-i spună senatorului ce gândesc, îşi luară prânzul la pachet, cum obişnuiau să facă atunci când erau mai tineri, înainte ca el să candideze pentru Congres, înainte ca să-i cunoască cineva numele. Nu-şi vorbiră prea mult, nici nu aveau nevoie. Stătură singuri pe plaja pustie şi, când simțiseră nevoia, intraseră desculți în apă, până la glezne. Plecară după asfințitul soarelui şi, în lungul drum spre casă, în timp ce el conducea, după numai câteva minute ea îi adormi pe umăr. El o purtă pe brațe înăuntru şi, deşi trezindu-se, protestase cu un zâmbet, o aşeză în pat şi rămase lângă ea până când adormi din nou.

Nu se mai simțise aşa de bine ca în ziua aceea de

mult timp. Se plimba în jurul casei, întrebându-se de ce se gândise vreodată să fie altcineva şi să facă alte lucruri. Chiar credea în cele spuse – că ar fi renunțat după un an sau doi. După tot ce se întâmplase şi văzuse, singura ambiție pe care o nutrea era să facă tot ce putea ca să-i ofere lui Helen o viață mai bună.

Îşi luă o bere din frigider şi decise ca, înainte să se strecoare în pat lângă ea, să vadă ce mai este la televizor.

Dacă ar fi pornit televizorul cinci minute mai târziu, ar fi aflat abia dimineață. Era o ştire scurtă şi neînsemnată, nici măcar reportajul zilei la jurnalul local.

— Din ştirile naționale – un eveniment tragic a sfârşit viața directorului adjunct al CIA, Raymond Caulfield. Din câte se ştie, Caulfield se îndrepta spre locuința sa din Maryland când a pierdut controlul maşinii.

Pentru câteva momente, lui Bobby Hart nu-i veni să creadă. Raymond Caulfield fusese asasinat.

Capitolul 7

— Cât timp a trăit directorul adjunct în acelaşi loc?

Ronald Townsend îl privi pe senator ca şi cum n-ar fi înțeles întrebarea. Hart îi aruncă o privire care-i dădea de înțeles că trebuie să-i dea cât mai repede un răspuns.

— În acelaşi loc, domnule director Townsend. Sunteți directorul CIA. Aveți de gând să stați acolo, în fața comisiei şi să ne spuneți că nu ştiți unde a locuit directorul adjunct al agenției dumneavoastră sau câți ani a stat acolo?

Cu urechile mici şi ascuțite şi o gură care părea să-i tremure dezaprobator, Townsend avea manierele unui bibliotecar pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

— Voi răspunde, dacă mă lăsați. Domnul Caulfield a lucrat în agenție mai bine de 40 de ani. Urma să se pensioneze în aproximativ 4 luni, dacă nu mă înşel. Cât

despre întrebarea legată de locul unde-şi avea reşedința sau cât a locuit acolo… – întinse mâna după un dosar pe care i-l înmână un asistent. Sunt sigur că avem undeva această informație.

— Nu ştiți unde locuia? Nu l-ați vizitat niciodată?

— Mă tem că n-am avut această plăcere, spuse directorul pe un ton lipsit de inflexiuni. Cercetă dosarul care se afla deschis în fața sa. Da, aici este. Spuse adresa ca pe un fapt lipsit de importanță. Cât despre cât a locuit acolo… Se pare că este singura adresă pe care a avut-o, cel puțin de când s-a angajat la agenție, de acum 40… nu, 42 de ani.

— Destul de mult, cred, ripostă Hart cu o privire acidă, cât să-şi cunoască drumul spre casă. Raymond Caulfield era agent de teren, nu-i aşa? Mai exact, multă vreme a fost şeful agenților sub acoperire.

— Da, cred că este corect.

— „Credeți" că este corect, domnule Townsend? Nu sunteți sigur că e corect?

— E un fel de a spune, domnule senator. Aveți dreptate, zise el verificând dosarul pe care-l avea în față. A fost şeful…

— Nu-l cunoşteați pe vremea aceea, nu-i aşa?

— Am fost numit director acum 18 luni.

— După ce v-ați petrecut o bună parte din viață în sectorul privat – industria de apărare, mai exact.

— E corect. Am fost…

Hart îl întrerupse.

— Sunt familiarizat cu CV-ul dumneavoastră – şi cu limitele lui. Nu suntem aici să discutăm despre modul în care conduceți agenția. Suntem aici să aflăm cum investigați moartea directorului dumneavoastră adjunct. Întrebarea mea vi se poate părea irelevantă, o pierdere de vreme, însă nu vi se pare ciudat că Raymond Caulfield, care conducea pe acelaşi drum spre casă de 40 de ani, să piardă brusc controlul maşinii şi să se prăbuşească într-o râpă? Nu vi se pare ciudat ca o

persoană atât de prudentă – era directorul adjunct al CIA, pentru numele lui Dumnezeu! — să acționeze atât de neatent?

— Poliția locală a făcut investigații. Ei au tras concluzia că a fost un accident, domnule senator. Nu avem motive să credem contrariul. Din nefericire, asemenea lucruri se întâmplă tot timpul.

— V-am trimis o scrisoare prin care vă ceream să veniți pregătit să răspundeți la anumite întrebări. Văd că o aveți la dumneavoastră.

Townsend scoase scrisoarea din alt dosar, dar nu se obosi să se uite la ea.

— Da, domnule senator. Răspunsul la toate cele trei întrebări este nu.

— Dacă nu vă deranjează, domnule Townsend, am să vi le adresez oricum, replică Hart cu o strălucire de mânie. Apoi se răzgândi. Aruncă pe masă creionul pe care-l ținea între degete şi se aşeză. Susțineți că directorul adjunct al CIA nu lucra la un caz legat de recentele zvonuri despre o tentativă de asasinat politic?

— E adevărat. În cadrul agenției există niveluri de autoritate bine definite. Domnul Caulfield nu era responsabil cu investigarea acestui tip de amenințări interne.

— Amenințări interne? Vă referiți la faptul că se petrec pe pământ american, deşi sunt comise de cetățeni străini?

— Da, asta am vrut să spun.

— Chiar dacă nu era responsabilitatea lui, ca director adjunct se putea implica în orice investigație ar fi vrut.

Era evident că senatorul nu înțelegea regulile de bază ale eficienței organizaționale.

— Nicio organizație, ca să poată funcționa corect, nu poate permite cuiva să acționeze în afara gradului de autoritate cu care a fost învestit. Din momentul în care se întâmplă aşa ceva, nimeni nu mai ştie ce atribuții are fiecare angajat.

— Era director adjunct.

— Nu era treaba lui. Nu ar fi avut permisiunea să o facă…

Hart îl presă în continuare:

— Nu-i era permis? De cine? De către dumneavoastră? Vreți să-mi spuneți – vreți să spuneți acestei comisii – că directorul CIA i-a interzis directorului său adjunct, care lucra pentru agenție de 42 de ani, să se intereseze sau măcar să pună întrebări despre un complot care punea în pericol alegerile?

— După cum v-am mai spus, domnule senator, există instrucțiuni precise legate de nivelul de autoritate şi responsabilități. Nu i-am spus domnului Caulfield că nu poate face anumite lucruri. Nu a fost nevoie. Ştia ce are de făcut.

— Pentru că lucrurile au fost clarificate când ați preluat conducerea, în urmă cu un an şi jumătate… Hart luă creionul şi lovi cu el uşor în masă. Dar dumneavoastră, domnule Townsend? V-ați implicat în încercarea de a afla cine ar intenționa să pună la cale asasinatul? Sau nu intră în aria dumneavoastră de autoritate?

Townsend se arătă deranjat de insinuare.

— Am fost implicat în fiecare etapă a investigației.

— Vă întâlniți regulat, sunteți informat în fiecare moment, aveți posibilitatea să-i chestionați pe toți cei implicați?

Hart îi adresă întrebările cu aparentă indiferență în timp ce se uita la un document.

— Da, desigur, domnule senator, în fiecare zi.

Hart îşi ridică privirea. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

— Raymond Caulfield n-a fost invitat la acele întâlniri. Asta pentru că se discutau lucruri pe care n-ați fi vrut să le afle?

— Nu, e absurd. De ce aş…?

— Decizia ca directorul adjunct să nu participe la

întâlniri, să vă asigurați că nu ştia nimic despre acțiunile agenției…

— Obiectez față de această interpretare, domnule senator. Nu am avut această intenție.

— Decizia ca Raymond Caulfield să nu participe la întâlniri vă aparține sau a venit de la un nivel mai înalt?

— Eu conduc CIA! Uitați, domnule senator, că Raymond Caulfield urma să se pensioneze. Am trecut printr-un proces major de reorganizare. Lucrurile nu se mai fac cum se făceau pe vremuri. Am fost numit ca să promovez schimbările necesare pentru ca agenția să poată face față provocărilor lumii actuale, aşa cum este după evenimentele din 11 septembrie. Am avut un mare respect față de Raymond Caulfield, față de tot ce-a făcut, de anii săi lungi în serviciu, însă nu era parte din viitorul agenției.

— Aşa că l-ați îndepărtat – sau măcar ați încercat.

— Nu se punea problema să fie îndepărtat… încercat? Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Când a apărut ultima dată în fața comisiei, domnului Caulfield i s-a cerut să afle ce ştiau anumite servicii din Orientul Mijlociu, în special cele siriene.

Townsend înțelese pe loc. Contradicția era doar aparentă.

— A redactat un raport complet în fața comisiei. Întrebarea legată de informațiile pe care le puteau avea serviciile siriene a ajuns la mine. Domnul Caulfield era extrem de conştiincios.

— Şi ce-ați aflat?

— Nimic mai mult decât ceea ce ştiam: zvonuri legate de un asasinat.

— Nimic legat de perioada în care ar fi trebuit să se petreacă? Nimic în afară de detaliul evident că, fiind o încercare de boicotare a alegerilor, ar trebui să aibă loc înaintea acestora?

— Nu, nimic de genul acesta.

Hart se lăsă pe spate.

— Vă întrebam în scrisoarea pe care v-am trimis-o dacă agenția are informații recente despre un fost agent din Germania răsăriteană, pe nume Gunther Kramer.

— Nu, n-am primit nimic recent, însă nu există motive să avem. A murit în 1989. Există vreun motiv pentru care domnul senator e interesat de cineva care a murit de atâta timp?

— Nu sunt angajat CIA, domnule Townsend. De unde să ştiu că nu mai trăieşte? Mă interesează, fiindcă mi s-a spus odată că nimeni nu ştie multe despre Orientul Mijlociu. Mă gândeam că ne-ar putea ajuta să găsim pe cineva care nu avea numai informații, dar ne-ar fi putut spune adevărul despre zona respectivă. Sunteți sigur că e mort? Circula un zvon că n-ar fi murit, că trăieşte în Damasc şi are contacte foarte bune cu lumea arabă.

— Nu avem informații despre aşa ceva. Şi chiar dacă ar fi aşa, de ce credeți că un fost agent din Germania comunistă ne-ar ajuta?

— Fiindcă şi el a lucrat pentru CIA. Gunther Kramer era agent dublu, lucra pentru Occident. Această informație trebuie să se găsească pe undeva în dosarele dumneavoastră, asta dacă nu au fost distruse. Domnule Townsend, aş vrea să vă adresez o altă întrebare despre domnul Caulfield.

Hart îşi alese cu atenție cuvintele. Nu voia să-l prindă într-o cursă pe Townsend. Voia să afle cât de multe ştia.

— Sunt sigur că a menționat în raportul pe care vi l-a înaintat că, după ultima apariție în fața comisiei, la sfârşitul sesiunii, i-am spus, în particular, că în afară de zvonurile legate de asasinat, am aflat că acest scenariu avea un nume.

— Un nume, domnule senator? Nu-mi amintesc să fi menționat…

— Rubicon.

Ochii lui Townsend se micşorară, într-un efort de concentrare. Colțurile gurii i se crispară. Dădu de două ori din cap, apoi se uită la Hart.

— Da, acum îmi amintesc. A menționat ceva despre asta, însă n-am găsit nimic care s-o confirme.

— V-a raportat dumneavoastră? Nu a încercat să verifice singur?

— Nu, domnule senator. După cum vă explicam mai devreme, domnul director adjunct nu era implicat…

— Mulțumesc, domnule preşedinte, nu mai am alte întrebări pentru martor, anunță Hart dintr-odată.

Caulfield aflase despre Rubicon cu numai câteva zile înainte să moară. Se putea să-i fi spus ceva directorului, însă Hart avea îndoieli. Townsend se străduia să-i ofere lui Hart răspunsul pe care bănuia că-l aşteaptă, o minciună care să-l mulțumească pe senator.

Preşedintele comisiei se pregătea să încheie audierea.

— Dacă nu mai există întrebări pentru domnul director, comisia va…

— Am eu o întrebare pentru domnul director. Poate chiar mai multe.

Charlie Ryan se înclină în față, în aşa fel încât preşedintele, întors pe jumătate, să-l poată vedea. Preşedintele, care avea şi alte treburi, nu-şi ascunse dezamăgirea.

— În regulă, domnule senator, însă nu uitați că suntem într-o săptămână de lucru scurtă. Cu o convenție care începe în acest weekend şi una săptămâna viitoare, senatorii din ambele partide vor avea mai puțin timp la dispoziție şi…

— Voi fi scurt. Domnule Townsend, senatorul Hart v-a întrebat dacă decizia de a-l exclude pe directorul adjunct…

— Nu aş numi-o aşa…

— Decizia de a-l exclude v-a aparținut sau a venit de la un nivel mai înalt? Răspunsul dumneavoastră, ca să vă citez, a fost: „Eu conduc CIA”.

Ryan îl fixă cu un zâmbet fatal.

— Ceea ce, în mod evident, nu a fost un răspuns. Aşadar, voi repeta întrebarea, deşi, cu tot respectul pe

care-l port distinsului senator de California, într-un mod diferit. Decizia de a-l exclude pe directorul adjunct de la întâlnirile în care s-a discutat despre un posibil scenariu de asasinat a fost luată împreună cu cineva din afara CIA?

— Nu ca subiect principal al discuției.

Charles Thomas Ryan fusese ani de-a rândul procuror federal. În câteva cazuri de corupție, anchetase conducerea politică a ambelor partide. Nimic nu-i oferea mai multă satisfacție decât să desființeze un martor din tabăra adversă. Îl privi pe Townsend şi izbucni în râs.

— Nu ca subiect principal al discuției. Răspunsul este, cu alte cuvinte, da.

— Sigur că discut în mod regulat cu şeful Departamentului de Apărare Națională şi cu alte persoane din administrație despre schimbările care au loc în agenție, despre…

— Alte persoane din administrație? Vă referiți la preşedinte şi vicepreşedinte? Şi niciunul din ei n-a avut, pare-se, vreo obiecție legată de faptul că Raymond Caulfield care lucrase pentru agenție mai mult decât oricine, care ştia cel mai bine cum funcționa – şi mai ales cum ar fi trebuit să funcționeze – dintre cei care erau în viață nu trebuia să afle nimic despre acest scenariu. Dar cred că ați răspuns deja la această întrebare. Spuneți-mi, ce-ați făcut când ați aflat despre Rubicon? Ştim că nu i-ați cerut domnului Caulfield să întreprindă ceva. Cum ați acționat? Ați convocat o şedință? Ryan îi cercetă privirea lui Townsend, aproape provocându-l să spună o minciună. Sau ați apelat la acea tehnologie avansată despre care ne-ați spus că va face diferența şi ați încercat să aflați dacă termenul „Rubicon” apărea în discuțiile pe care se presupune că le-ați interceptat şi descifrat?

Pe măsură ce asculta, fața directorului devenea tot mai rigidă şi mai lungă.

— Cred că am răspuns mai devreme la această

întrebare. N-am descoperit nimic din care să reiasă că acest cuvânt ar fi fost folosit.

— Nu asta era întrebarea mea, domnule Townsend. Am întrebat ce metodă ați folosit. Nu mai contează. O singură chestiune e importantă în acest moment. Undeva, cineva plănuieşte să ucidă o persoană – e posibil să fie preşedintele sau altcineva – şi noi nu ştim cine este. Am descris corect situația, domnule Townsend?

— Da, domnule senator, mă tem că aveți dreptate.

Audierea se încheiase. Blestemând în barbă, directorul îşi strânse documentele îndosariate cu grijă şi plecă. Preşedintele şi ceilalți membri ai comisiei se grăbiră să plece la celelalte întâlniri programate. Ryan îl opri pe Hart în hol, aproape de ieşire.

— Ce se întâmplă, Bobby? Ştii ceva ce noi nu ştim. Nu i-ai spus nimic în particular lui Caulfield, n-ai pomenit de Rubicon. Noi doi am plecat împreună în ziua audierii. N-ai stat de vorbă cu Caulfield. Ştii ceva, Bobby. Spune-mi despre ce e vorba.

Hart îl trase deoparte, într-un loc unde nu puteau fi auziți.

— După ultimele alegeri l-au adus pe Townsend şi au început reorganizarea. De ce?

— Ca să se acopere, replică Ryan fără ezitare. Ca să-şi şteargă urmele, să scape de lucrurile care ar fi dovedit că ştiau mai mult decât au spus şi că aveau cunoştință de la început despre anumite evenimente care s-au petrecut. În Townsend pot avea încredere. A lucrat pentru vicepreşedinte când erau amândoi angajați în sectorul privat. A fost întotdeauna unul dintre cei mai mari cotizanți – probabil că le-a dat milioane de-a lungul anilor. Va avea grijă să nu rămână nimic din ce-ar putea fi folosit de cineva pentru a demonstra că toate acestea – dovezile de tortură, închisorile secrete – au existat vreodată şi o va face având conştiința curată pentru că preşedintele şi vicepreşedintele încearcă doar să salveze

țara. De ce? Crezi că există vreun alt motiv?

— Nu putem sta de vorbă aici. Nu avem timp. Am o şedinţă la Comisia Judiciară şi o grămadă de lucruri pe care trebuie să le fac după aceea şi… Se uită dintr-odată la Ryan cu o expresie uimită. Dar tu ce cauți aici? De ce nu eşti acasă, în Michigan, în campanie?

— Sunt aici fiindcă m-ai chemat şi mi-ai spus că e urgent, că ar trebui să vin la comisie azi şi că ştiai că Raymond Caulfield a fost asasinat.

— Eu te-am sunat… Şi da, a fost ucis. Sunt sigur de asta.

— Ştiu ce-ai spus, însă…

— Prea multe coincidențe – ştiu că asta nu reprezintă o dovadă –, însă Raymond Caulfield era cel mai precaut om pe care l-am cunoscut. Am să-ți povestesc când ne vedem. Azi, ceva mai târziu – la cină? întrebă în timp ce se îndepărta pe hol.

— Sigur, de ce nu? De ce să lăsăm un lucru atât de neînsemnat ca alegerile să stea în calea încercării noastre de a dezvălui o conspirație în a cărei existență nu crede nimeni în afară de tine? Poate-mi împrumuți câteva dintre procentele tale, strigă după el. Unde vrei să ne întâlnim?

— Voi veni la biroul tău, strigă şi Hart. Pe la şase.

Şedința Comisiei Judiciare începuse deja când Hart se strecură în scaunul său din al doilea rând din spate. Procurorul general terminase de citit discursul pe care şi-l pregătise. Alvin Roth din Pennsylvania, preşedintele comisiei, aflat la mijlocul celui de-al cincilea mandat în Senat, nu părea încântat.

— Dumneavoastră ați afirmat, domnule procuror general Lopez, că, din cele mai practice motive, nu vor exista limitări efective ale puterii prezidențiale.

Vorbea rar, acordând importanță fiecărui cuvânt rostit şi ascultându-i ecoul, ca şi cum orice cuvânt spus căpăta o viață proprie.

— Nu asta am spus, domnule preşedinte. Chiar nu

am spus aşa ceva.

Antonio Lopez avea o faţă plăcută, de băieţandru, însă când dezbătea un subiect, chiar şi unul lipsit de importanţă, te privea pătrunzător.

— Pot să jur că asta aţi spus, domnule Lopez; pot să jur. Aţi spus – citez – că în vreme de război, nu există niciun impediment constituţional pentru ca orice decide preşedintele – în calitate de comandant suprem – să fie obligatoriu de înfăptuit. Nu asta aţi spus, domnule Lopez? Nu încerc să vă pun în cârcă declaraţii inventate.

— Pe timp de război, domnule senator Roth, mi se pare că asta face diferenţa. Orice limitare a puterii pe timp de război înseamnă să limitezi puterea preşedintelui de a câştiga războiul.

Rosti cuvintele cu atâta convingere, ca şi cum ar fi fost vorba despre un lucru de la sine înţeles.

— Dacă vă urmăm logica până la capăt, domnule procuror general Lopez, susţineţi că, în cazul în care Congresul nu acordă fondurile necesare pentru război, preşedintele ce ar trebui să facă? Să ordone Ministerului de Finanţe să colecteze suma necesară?

— Nu, bineînţeles că nu, domnule senator. Dar în chestiuni legate de modul în care se poartă azi războiul, luând în considerare funcţia executivă a guvernului, preşedintele e liber să-şi exercite puterea după cum consideră.

— Chiar dacă există o lege aprobată de Congres, unde se prevede că nu are acest drept?

E greu să explici un lucru evident. Roth avea aproape de două ori vârsta lui, însă Lopez era cel care afişa zâmbetul stânjenit al părintelui frustrat.

— Lincoln a suspendat legea privind *habeas corpus*[8], fiindcă a considerat că, în felul acesta, va salva Uniunea.

— O decizie care a fost, mai târziu, revocată de Curtea Supremă a Statelor Unite, îi aminti Roth.

— Dar numai după ce Uniunea a fost salvată,

domnule senator.

Roth nu era persoana căreia să i se țină prelegeri, mai ales când venea vorba despre Constituție sau istoria republicii.

— Da, Lincoln a salvat Uniunea, însă nu cred că e o pretenție pe care administrația actuală chiar este pregătită s-o facă.

— Războiul e război, domnule senator, replică Lopez, cu o privire rece şi distantă.

— Da, ştiu, domnule Lopez. Am participat la unul sau două dintre ele. Intenționase să dea cuvântul următorului senator, din opoziție, dar se răzgândi brusc. Ceea ce sugerați de fapt, domnule Lopez, indiferent dacă vreți sau nu să recunoaşteți, e că, în vreme de război, preşedintele nu e nimic altceva decât un dictator absolut. Susțineți că preşedintele deține toate prerogativele pe care le consideră necesare în timp de război, iar războiul pe care-l ducem acum – împotriva terorismului – poate dura câteva generații. Nu cred că trebuie să subliniez că absența limitărilor legale referitoare la puterea preşedintelui nu ar face decât să schimbe forma de guvernare. Nu credeți că e mai mult decât o simplă ironie, domnule procuror Lopez, în faptul că singura cale prin care putem aduce democrație în lume presupune moartea ei chiar aici, acasă?

Capitolul 8

— Ar fi trebuit să fii acolo. Ar fi trebuit să vezi.

Charlie Ryan se uită în punga de hârtie pe care Hart i-o azvârlise peste birou.

— Asta e cina? Un hamburger şi cartofi prăjiți. Îi făcu semn lui Hart să se aşeze şi începu să desfacă hamburgerul. Unde ar fi trebuit să fiu? Ochii i se luminară după ce luă prima înghițitură. Bineînțeles! Alvin Roth s-a confruntat cu Lopez azi. Îl urăşte. Alvin

urăşte mulţi oameni, însă în mod special pe Lopez. Nu-l poţi acuza pentru asta. Lopez e ca mulţii alţii din administraţia actuală, care cred că doar ei înţeleg ameninţarea cu care se confruntă naţiunea. Fără să fi fost vreodată soldaţi, se cred generali. Îşi puse picioarele pe colţul biroului şi apoi îşi slăbi nodul cravatei. Un individ vorbeşte în faţa unei camere video câteva minute într-o peşteră din Pakistan sau Afganistan, spune că va arunca America în aer de sâmbătă într-o săptămână şi ei sunt gata să pună ţara în alertă generală. Se sperie din orice.

Ryan înfulecă în grabă restul hamburgerului. Îşi şterse ketchupul de pe bărbie şi râse.

— Ce vrei să-mi spui şi de ce mă tem că nimic din ce-am să aud n-o să mă facă să simt mai bine? începe cu motivul pentru care crezi că Raymond Caulfield a fost omorât.

— Pentru că aproape tot timpul cât am fost la Comisia de Informaţii, Raymond Caulfield m-a ajutat, mi-a furnizat informaţii pe care nu le putea spune comisiei, mi-a permis accesul la date pe care nimeni din afara agenţiei n-ar fi trebuit să le cunoască.

Ryan nu era întru totul surprins.

— Tu ai fost întotdeauna mai bine informat decât noi, ceilalţi. Dar de ce? De ce-a făcut-o şi de ce tu? Bineînţeles! îl cunoştea pe tatăl tău, nu-i aşa? În felul acesta era convins că poate avea încredere în tine. Aşa se explică. Cu toate astea, îşi asuma un risc, atâta timp cât dezvăluia informaţii clasificate... Şi crezi că din cauza asta a fost ucis?

— Cred că a fost ucis fiindcă cineva a aflat că el făcea verificări despre operaţiunea Rubicon.

— E numele pe care l-ai menţionat în comisie, când îi puneai întrebări lui Townsend. Numele de cod – care ar putea fi numele de cod... apoi Townsend a minţit. De asta l-ai întrebat. Să vezi dacă acoperă ceva.

Hart se scărpină în cap. Nu se atinsese de

hamburgerul care zăcea, încă învelit, pe colțul din față al biroului lui Ryan. Îl luă, începu să-l despacheteze, apoi îl puse la loc.

— Probabil că n-a auzit niciodată de Rubicon. N-a vrut să recunoască faptul că Raymond Caulfield îi ascundea informații şi că depăşea granițele sacre ale autorității sale.

— Lasă-l acum pe Townsend, vreau să fiu sigur că înțeleg. Tu i-ai spus lui Caulfield despre Rubicon, nu el ție?

— Exact, eu i-am spus.

— Tu de unde ştiai? Cine ți-a spus numele?

Hart desfăcu hamburgerul şi începu să mănânce. Dacă exista în Senat o persoană de încredere, aceasta era Chalie Ryan – un tip care nu se temea de nimic, dispus să ia partea celor neîndreptățiți, indiferent dacă asta îl făcea să piardă nenumărate voturi. Spre deosebire de mulți dintre colegii săi, nu exista nicio urmă de fățărnicie în ființa sa: una era să fii milostiv atunci când câştigi, însă Ryan era milostiv atunci când era învins. Nu avea niciun motiv să nu-i spună şi, după tot ce se întâmplase, avea nevoie de ajutor.

— Gunther Kramer.

Ryan vărsă cafeaua din care începuse să bea.

— Spionul din Germania comunistă care a murit în 1989?

— Agentul dublu, care lucra pentru Vest. Agentul care şi-a înscenat moartea la căderea Zidului şi care ştia că nu se poate întoarce în Germania.

— Zvonurile de care ai pomenit nu erau deloc zvonuri. E încă în viață, locuieşte la Damasc. A aflat despre Rubicon şi ți-a spus ție. Ce altceva ți-a mai spus? Ce altceva mai ştie?

— Că va fi asasinat cineva, iar numele de cod al operațiunii este Rubicon. Hart clătină din cap nemulțumit. Stăteam la masă, aşa cum stau cu tine acum. Un lunetist, cineva, nu ştiu cine, l-a ucis chiar în

fața mea. Apoi – Doamne! — nu ştiu cum s-a întâmplat… am fost împuşcat…

— Ai fost împuşcat?

— Da, în umăr. Hart îşi duse mâna spre locul unde fusese împuşcat, în umărul stâng. Am avut noroc, a trecut prin mine.

— Ai fost împuşcat? Iar Kramer a fost ucis, la fel ca şi Caulfield? Amândoi ştiau ceva despre Rubicon şi au fost omorâți? Când s-a întâmplat? Tu unde erai? întrebă cu o privire plină de interes.

— În Hamburg, unde mă dusesem să mă întâlnesc cu el.

Ryan dădu deoparte paharul de carton cu cafea şi se aplecă peste birou.

— De unde ştiai de el? De ce te-ai dus la Hamburg să-l întâlneşti? Caulfield te-a pus în legătură cu el?

— Nu, a fost Dieter Shoenfeld, editorul german. Era fratele vitreg al lui Kramer. E o poveste ciudată. Tatăl lui Dieter a fost ucis în război, iar mama lui s-a recăsătorit. Dieter s-a refugiat în Vest, în timp ce Gunther Kramer a rămas în Est. N-am ştiut nimic înainte să-mi spună Dieter, după ce Kramer a fost ucis. Am vorbit cu el după ce m-am întors, i-am spus ce aflasem. Avea de gând să afle mai multe, dar acum a dispărut. Nimeni n-a mai auzit de el de o săptămână. Mă tem că…

— Shoenfeld e o persoană de încredere, căreia îi poți spune adevărul?

— Da, cu siguranță, nu încape nicio îndoială.

— În regulă, să ne lămurim: Gunther Kramer află despre Rubicon şi e ucis în Hamburg. Raymond Caulfield află despre Rubicon şi, dacă e aşa cum spui, e ucis aici, aproape de Washington. Şi acum Dieter Shoenfeld a dispărut şi tu eşti de părere că a fost ucis.

— Nu ştiu ce altceva aş putea crede. Am vorbit cu secretara lui Dieter din Berlin. Nu ştia unde era plecat, însă în câteva zile ar fi trebuit să aibă o şedință a consiliului de conducere şi era convinsă că va participa.

Nu a ajuns.

Ryan părea să reflecteze. Ceva îl nedumerea.

— Rubicon – ciudată alegerea unui asemenea nume de cod în situația actuală.

— Asta e ceea ce... De ce? Ce ți se pare aşa ciudat? Că e luat din istoria romanilor?

— Da, poți spune şi asta, dar poate că nu e deloc ciudat. Ce semnificație are Rubiconul, la ce ne referim când spunem că cineva a trecut Rubiconul? Ce-a însemnat atunci când a făcut-o Cezar?

— Că nu mai există cale de întoarcere, că e prea târziu, că odată ce ai făcut primii paşi nu te mai poți răzgândi. Caulfield mi-a spus ceva de genul acesta. „Cel mai îngrozitor coşmar al nostru", aşa l-a numit. O celulă teroristă care a primit o misiune cu câțiva ani în urmă, apoi a fost abandonată, fără conducător şi fără linii de comunicație care să poată fi interceptate. Aşa se explică: toate zvonurile care au fost lansate în acelaşi moment despre un eveniment care urmează să se întâmple fără să se ştie cine se află în spate. Cu toate astea, se pare că Gunther Kramer aflase.

— Ştia cine e în spate? De ce nu mi-ai spus? A fost omorât înainte să-ți transmită informația, nu-i aşa? Dar ştia – eşti sigur de asta? Crezi că şi Caulfield aflase?

— Mă îndoiesc. Tot ce voia să facă era să ruleze numele Rubicon în computerele de la Langley ca să vadă dacă nu se găsea în vreun raport.

Ryan îşi roti scaunul până când ajunse într-o parte a biroului. Îşi prinse genunchiul drept cu ambele mâini şi încercă să se gândească.

— Dacă există o asemenea celulă, e chiar mai rău decât şi-a imaginat Caulfield. Probabil că un membru al lor e infiltrat printre noi. Lovi biroul cu palma şi sări în picioare. Nu vezi? E singurul mod prin care se explică tot ce s-a întâmplat, numai aşa se poate face legătura între două crime petrecute la asemenea distanță. Kramer e ucis în Hamburg. O serie de celule teroriste au

fost descoperite acolo. Al Qaeda sau altă grupare poate fi implicată. Dar Caulfield e ucis aici. Şi n-a fost ucis după ce a făcut investigații în zona arabă – ceea ce Kramer făcuse cu siguranță –, ci e omorât după ce şi-a băgat nasul în nişte documente de la CIA. Înseamnă că cineva din cadrul agenției nu vrea să se ştie despre Rubicon.

— Sau un grup din cadrul agenției.

Ryan nu-l mai auzi. Era prea preocupat de un alt detaliu pe care-l spusese Hart.

— Nu ştim cine se află în spatele acestei afaceri. Nu putem şti sigur ce vor face, cine va fi următoarea victimă şi trebuie... Când ți-a spus Gunther Kramer despre asta? Acum două săptămâni! Isuse Hristoase, Bobby, trebuie să spunem cuiva despre asta, trebuie.

— Cui să spunem? Toată lumea a auzit zvonurile şi, începând de azi, Townsend şi CIA ştiu despre Rubicon. Cui să mai spunem? În plus, restul sunt pure speculații.

— E imposibil să nu putem face nimic, murmură Ryan doar pentru sine. Se plimba în susul şi-n josul încăperii. Ai dreptate, spuse în cele din urmă. Tot ce ştim sunt speculații şi nu contează prea tare că sunt singurele lucruri care au sens. Asta nu înseamnă că trebuie să stăm şi să aşteptăm ca altcineva să fie ucis. Ştiu nişte ținți la Ministerul de Justiție, am lucrat cu ei pe vremea când eram procuror – merg direct la țintă, nu sunt funcționari politici care fac tot ce le spune administrația. Cu unul dintre ei am fost coleg de liceu. Lasă-mă să vorbesc cu el, să-i spun ce ştiu.

Hart fu de acord. Cum nu-i plăcea să piardă vremea, Ryan puse mâna pe telefon şi îl sună pe fostul său coleg de liceu.

— Mă văd cu el la micul dejun, mâine-dimineață, îl anunță imediat ce închise telefonul. Te anunț dacă se întâmplă ceva.

Hart se simțea eliberat şi recunoscător că se implicase şi altcineva – o persoană în care avea încredere şi pe care o respecta.

— Mulțumesc, Charlie. Nu ştiu o altă persoană căreia aş fi putut să-i spun.

Se pregătea să plece. Ryan îi făcu semn către hamburger, care se răcise deja.

— Nu pleca. Nu ți-ai terminat cina.

Senzația de grabă dispăruse cu totul din ochii verzi şi limpezi ai lui Ryan. Făcuse primul pas în rezolvarea problemei. Nu mai avea nimic de rezolvat în seara respectivă. Prin minte îi treceau alte gânduri legate de politică şi de ce urma să se întâmple la convenția republicană.

— Se pare că, în pofida tuturor lucrurilor, vom avea parte de alte alegeri prezidențiale tipice: un partid numeşte un candidat cu principii pe care nimeni nu le poate înțelege; celălalt partid numeşte un candidat ale cărui principii niciun om întreg la minte nu le-ar susține. Voi ni-l dați pe Prentice Alworth, noi vi-l dăm pe Arthur Douglas. Amândoi îşi fac campanie spunând țării că celălalt nu merită postul. Iar țara are de ales între doi oameni cinstiți! Ryan îşi scutură capul plin de dezgust. Doamne, Bobby, ar fi trebuit să candidezi – aş fi votat pentru tine. Gura i se crispă şi începu să râdă. Desigur, împotriva lui Douglas, aş putea chiar să votez pentru Alworth.

În timp ce republicanii îşi țineau convenția, Hart era în Washington, cufundat în dosarele cu informații pe care pusese mâna, căutând orice i-ar fi putut spune cine era în spatele Rubiconului şi ce urma să se întâmple. Lucra în biroul său de la Senat, cu televizorul deschis, urmărind ultima noapte a Convenției republicanilor, când, dintr-odată, apăru pe ecran chipul lui Charlie Ryan. Puse mâna pe telefon şi sună la Santa Barbara.

— Helen, deschide televizorul, Charlie e în direct.

— Nu ține un discurs, nu-i aşa? întrebă ea. Mi-ai spus că ştii de la el că nu va avea voie.

— Nu, e un fel de interviu cu Charlie şi cu

vicepreşedintele.

Ştia că pe Helen nu o prea interesa politica şi avea o aversiune faţă de majoritatea politicienilor, însă îl plăcuse întotdeauna pe Charlie Ryan. Îi plăcea că nu se lua în serios aşa cum făceau alţii; probabil, sugerase ea cu ceea ce Hart considera o înţelegere pătrunzătoare, pentru că Ryan considera că nu trebuie să mai demonstreze ceva. Era emoţionată că-l putea vedea la televizor şi spuse că-l va deschide imediat.

— Sună-mă mai târziu. Sau te sun eu.

Ryan şi vicepreşedintele erau intervievaţi de William Griffin, redactorul unui jurnal politic foarte citit de neoconservatori. Prima întrebare îi fu adresată vicepreşedintelui.

— Aţi spus că sunteţi aici să-l sprijiniţi pe Arthur Douglas, însă Arthur Douglas a declarat că nu e de acord cu politica administraţiei referitoare la război. Crede că s-au făcut greşeli, că…

— Nu asta a declarat, interveni preşedintele vizibil iritat, nerăbdător şi plictisit, în acelaşi timp. A spus că susţine politica menţinerii trupelor americane în Irak până când irakienii vor fi capabili să-şi asigure protecţia singuri. E o politică sănătoasă – singura, din punctul meu de vedere – dacă nu suntem pregătiţi să-i lăsăm pe terorişti să câştige, ceea ce democraţii şi, mă tem, chiar o parte din republicani sunt dispuşi să facă.

Urmărind să stârnească o polemică, Griffin se întoarse către Ryan.

— Cred că se referă la dumneavoastră, domnule senator.

Ryan nu-şi schimbă expresia feţei.

— Nu, sunt sigur că nu e aşa. Făcu o pauză suficient de lungă, încât Griffin şi publicul să se întrebe dacă asta era tot ce avea de spus. Dacă ar fi făcut-o, sunt convins că mi-ar fi spus-o în faţă.

Se întoarse către vicepreşedinte, care, dacă participase vreodată la o luptă, nu o mai făcuse din

şcoala primară.

— Nu credeți asta, nu-i aşa? Că aş fi de acord – cum ați spus – să-i lăsăm pe terorişti să câştige.

Vicepreşedintele se înroşi, apoi îşi retrase imediat ofensiva.

— Nu, domnule senator, nu sugerez că asta vreți. Susțin că politica pe care o promovați va avea cu siguranță acest efect.

— Ce politică e asta, domnule vicepreşedinte? Sugerați că ar fi mai bine să găsim o cale de a ne retrage înainte de a suferi mai multe pierderi? Aceasta nu e o politică, domnule vicepreşedinte, îmi acordați prea multă încredere. E singura cale de urmat pe care o avem. Cât despre a-i lăsa pe terorişti să câştige, cu fiecare zi în care rămânem acolo, numărul lor va creşte. Poate greşesc, dar nu sunt sigur că cel mai bun mod de a câştiga un război e să aduci mai mulți soldați în rândul duşmanului pe care încerci să-l învingi.

— Dacă renunțăm la Irak, pierdem Orientul Mijlociu, replică vicepreşedintele pe un ton de o agresivitate inflexibilă.

— Şi când a fost Orientul Mijlociu al nostru, ca să-l pierdem? Chiar credeți că e suficient să ne organizăm alegeri ca să instaurăm pacea şi democrația în întreaga regiune?

— Dacă nu refacem Orientul Mijlociu, ne vom confrunta cu terorismul în următorii o sută de ani şi nu va fi în Orientul Mijlociu – ci chiar la noi acasă. Asta vreți, domnule senator? Chiar asta credeți că trebuie să facem?

— Încercarea aceasta de a reface totul şi războiul pe care l-ați început ne-au adus toate problemele, ripostă Ryan.

Vicepreşedintele aşteptă până când îşi simți din nou capul pe umeri. Se uită lung la Ryan.

— Vreți să spuneți că democrația e un lucru rău pentru Orientul Mijlociu?

— Nu, vreau să spun că n-o puteți impune cu forța. Am încercat. Uitați ce ne-a adus.

— Ceea ce dumneavoastră şi oamenii ca dumneavoastră nu înțelegeți, spuse vicepreşedintele, e că America are interese şi responsabilități în întreaga lume. Nu suntem o republică mică, cum eram la început, acum două sute de ani. Este un război al civilizațiilor, domnule senator: Islamul radical de o parte, America şi Vestul de cealaltă. E cel mai important război pe care l-am dus vreodată şi trebuie să folosim toate mijloacele pe care le avem ca să învingem.

— Greşiți. Nu suntem un imperiu care-şi impune voința asupra celorlalți. Cea mai puternică influență pe care o putem avea e forța propriului exemplu. Adevărata întrebare, domnule vicepreşedinte, nu este dacă putem reface Orientul Mijlociu, adevărata întrebare este dacă această țară poate supraviețui războiului nesfârşit la care vă refereați, în care nu suntem cu nimic mai buni decât cei împotriva cărora luptăm.

După terminarea interviului, Hart se duse în biroul lui David Allen de alături.

— Ai văzut? Din când în când cineva face un lucru şi îți aminteşti ce înseamnă cu adevărat să fii membru al Senatului. Charlie Ryan e aşa cum trebuie să fie un senator. De fapt, e aşa cum ar trebui să fie un preşedinte. Dar mă tem că asta nu se va întâmpla niciodată. Şi acum, când a fost la un pas să-l facă pe vicepreşedinte mincinos şi nebun la televiziunea națională, e posibil să nu mai fie reales.

Hart făcu un schimb de priviri cu Allen.

— Nu sunt sigur că vreau să fiu reales dacă trebuie să-l ascult pe Arthur Douglas predicându-ne de la Casa Albă despre nevoia de a lupta cu aceeaşi hotărâre de nezdruncinat împotriva terorismului şi a taxelor.

Capitolul 9

Discursul care îl făcu pe Bobby Hart chiar mai faimos decât fusese dură doar douăsprezece minute, discursul pe care nimeni dintre cei care îl ascultară nu l-ar fi putut uita, discursul care deveni standardul după care se măsurară discursurile următoare şi, odată măsurate, să se constate că nu se apropie de modelul lor. Fără să fie neapărat o chemare la acțiune, discursul ținut de un candidat, ca o serie de alternative rigide, trezindu-le în minte toate falsele opțiuni şi, pe parcurs, luând în batjocură aroganța şi importanța eşecurilor din ultimii opt ani.

— Să-i taxăm pe cei care pot plăti mai mult sau să renunțăm la responsabilitatea pe care fiecare generație o datorează urmaşilor. Şi cine-şi permite să plătească mai mult – cei săraci care muncesc şi clasa de mijloc care se luptă în nevoi sau cei câțiva bogați care ştiu să profite de oportunități?

Această frază îi făcuse pe cei de pe Wall Street să geamă, dar ridicase în picioare Convenția democraților.

— Să decizi că vei investi tot ce ai într-un război – aşa cum am făcut în cazul fiecărui război pe care l-am câştigat – sau să tai şi să fugi, în felul în care procedează administrația actuală – prea speriată să ceară sacrificiul fiilor şi fiicelor din toate clasele, prea incompetentă să poată opri rănile unui război în care ne-au târât printr-o minciună!

Existau voci care ar fi jurat că, dacă cineva ar fi alergat la microfon şi ar fi spus că trebuie s-o facă, Bobby Hart ar fi fost nominalizat pentru alegerile prezidențiale în aclamațiile generale ale Convenției.

— Nu cred c-a fost foarte rău, spuse Hart, cu fața roşie şi plină de transpirație. Îi înmână asistentului său administrativ copia discursului. Pune asta undeva. Cred că vreau s-o păstrez.

Coborâseră de pe scenă, fiind acum înconjurați de ecoul aclamațiilor.

— Oamenii lui Alworth sunt furioşi, raportă Allen cu un rânjet larg. Orice discurs ar trebui să primească acceptul lor, mai întâi.

Hart făcu semn către arenă, unde zgomotul, în loc să se liniştească, devenea mai puternic şi mai persistent, cu fiecare minut care trecea. Nu-i păsa că lui Prentice Alworth nu-i plăcea ce făcuse.

— Ar vrea să mă întorc şi să retrag tot ce-am spus?

Allen îi făcu semn către uşa de metal din faţă.

— Sunt cam un milion de reporteri care vor să te întrebe orice, de la culoarea chiloţilor, până la părerea ta legată de şansele ca Alworth să câştige în noiembrie.

— Orice, atâta vreme cât nu mă întreabă dacă eu cred că ar trebui.

Majoritatea întrebărilor pe care presa începuse să i le adreseze după ce intrase pe uşă în lumina orbitoare a camerelor nu aveau legătură cu candidatul democraţilor la preşedinţie; toate aveau legătură cu el.

Regreta că nu candidase el însuşi? Arboră un zâmbet adolescentin, care-l făcea să pară timid şi stângaci.

— Nu, nu tocmai, replică.

Se gândeşte să candideze peste patru ani? Zâmbetul se lărgi, simţind nevoia să devină acid.

— Împotriva lui Alworth Prentice? ripostă.

Exista vreo şansă să se răzgândească şi să accepte candidatura la vicepreşedinţie pe care i-o oferise Alworth? Un zâmbet se ivi şi dispăru imediat. Devenise serios; nu mai era loc pentru neînţelegeri.

— Candidez din nou pentru Senat şi reprezint California. Senatul e locul unde sper să-mi petrec cel puţin şase ani de-acum încolo.

Întrebările erau pe sfârşite, se mai auzeau doar câteva voci care încercau să se facă auzite. Cu o fluturare prietenoasă din mână, Hart se întoarse şi plecă.

— Domnule senator, sunteţi membru al Comisiei de Informaţii. Ştiţi să existe vreun plan pentru asasinarea preşedintelui SUA?

Hart se întoarse, încercând să identifice figura reporterului. O femeie slabă, cu o atitudine îndrăzneață stătea în spatele mulțimii de cameramani şi reporteri care se întoarseră brusc. Hart o recunoscu imediat.

— Norma Roberts, se prezentă ea, ridicând cu îndrăzneală bărbia. Corespondent *Times* din Londra. Există rapoarte şi zvonuri de la sursele noastre din Orientul Mijlociu că…

Hart clătină din cap în semn că ştie despre ce vorbea, dar nu există motive să se alarmeze.

— Cum ați spus, doamnă Roberts, sunt doar zvonuri că s-ar putea întâmpla diferite lucruri, că anumite organizații teroriste încearcă să ne perturbe alegerile. Ca să vă răspund la întrebare: nu, nu am informații despre vreun atentat la viața preşedintelui sau a altei persoane. Făcu o pauză înainte de a adăuga: Asta nu înseamnă că nu trebuie să fim prevăzători. Dacă nu ştim cu siguranță că există o amenințare, nu înseamnă că nu pot fi oameni care ar vrea să ne atace.

Norma Roberts era un reporter foarte respectat, care, de obicei, ştia ceva mai mult decât ceilalți. Hart se întreba ce mai aflase şi de ce părea că ştie mai multe decât el.

Securitatea fusese foarte strictă chiar de la începutul Convenției – trebuia să treci prin mai multe şiruri de detectoare de metale, gărzi înarmate în interiorul şi în afara arenei, însă pe măsură ce se apropia de sfârşit, în ultimele două zile apoteotice, devenise vizibil mai riguroasă. În noaptea în care Prentice Alworth îşi ținu discursul de acceptare, o parte dintre delegați se văzură nevoiți să aştepte mai mult de o oră până când li se verificară acreditările.

Hart stătea împreună cu membrii delegației din California, amestecându-se printre ei ca un simplu participant anonim. Se simțea bine în tovărăşia lipsită de sens a unei convenții politice, unde singura

îndeletnicire serioasă era să bântui prin zonă şi să bârfeşti. Singura surpriză era legată de vicepreşedinte. Circula zvonul că Alworth îl alesese pe senatorul Harcourt din Delaware, un membru cunoscut şi respectat al Comisiei de Relaţii Externe. Apoi zvonul fu urmat de altul, că ar putea fi un membru al Comisiei de Relaţii Externe, dar nu Harcourt. Prea liberal – îl considerau unii, prea conservator – susţineau alţii. Dornici de senzaţii tari, unii erau de părere că Alworth va face ceea ce făcuse Adlai Stevenson în 1956, lansând o competiţie pentru cei dornici să participe. Cineva îl întrebă pe Hart ce credea că va face Alworth.

— V-a oferit acest post, însă l-aţi refuzat, nu-i aşa?

Cu o expresie care sugera că întregul eveniment fusese exagerat, Hart replică:

— Nu puteam candida pentru vicepreşedinţie; îmi depun o nouă candidatură pentru Senat.

Era argumentul pe care i-l oferise lui Alworth, însă nu acesta era singurul motiv pentru care nu voia să candideze. Alworth reprezenta tot ce Hart ura în legătură cu politica şi ambiţiile înguste şi stupide ale politicienilor.

— Pe cine credeţi că va alege?

Hart declară că nu avea idee cine va fi; dar pentru că acela care-l întrebase era din delegaţia lui şi avea o faţă prietenoasă, adăugă încet, pe un ton maliţios:

— Pe cel mai mare politician din generaţia lor. Cu alte cuvinte, pe oricine îl va ajuta să câştige alegerile.

După ce acceptă nominalizarea, Alworth se lansă într-un discurs general, evitând cu diplomaţie toate subiectele despre care Hart spusese cu câteva zile mai devreme că ar trebui dezbătute de orice candidat care avea intenţii serioase să conducă ţara. Puţini îşi dăduseră seama. Era atâta emoţie, atâta entuziasm incandescent în jurul unui candidat care avea şanse să ajungă la Casa Albă, încât nu mai conta ce spunea. În plus, Prentice Alworth ştia cum să ţină un discurs. Cu

fraze calde şi curgătoare, o ironie ascuțită şi un zâmbet strălucitor, chiar şi atunci când rostea lucruri lipsite de sens, era seducător şi reuşea să te asigure că viitorul luminos la care se referea va veni în cele din urmă. Lui Hart îi amintea de Bill Clinton.

— Probabil că de la el a învățat, îi spuse lui David Allen, care stătea lângă el. A urmărit înregistrări, a împrumutat chiar o serie de gesturi de la el. Are acelaşi efect. Nu-şi pot lua ochii de la el, dar la mai puțin de cinci minute după ce a terminat, nu vei găsi trei oameni care să poată reproduce o vorbă de-a lui.

Alworth se pregătea să încheie. Era pe punctul de a anunța ceea ce aşteptaseră cu toții atâta vreme: opțiunea lui pentru vicepreşedinte. Privi către publicul numeros, apoi către camerele TV de unde era urmărit de milioane de spectatori de acasă.

— Am decis că…

Brusc, se auzi o bubuitură, un singur pocnet răsunător. Speriat, Alworth se retrase împleticindu-se în spate. Hart sări în picioare, privind spre balconul din spate.

— E doar un balon, strigă o voce de la distanță.

Convenția, redusă la tăcere, reveni la viață. Un râs nervos umplu sala.

Alworth reveni pe scenă, făcu publicului semne cu mâna, ca să le demonstreze că nu se întâmplase nimic şi încercă să glumească, motivând că fuseseră cu toții destul de stresați în ultimele zile. Însă Hart observase momentul în care Alworth îşi trădase frica de care probabil nu fusese conştient până atunci.

— Aşadar, am decis, exclamă Alworth înainte ca toți ceilalți să aibă timp să reflecteze la cele întâmplate, senatorul Richard Harcourt va candida alături de mine, iar după alegeri va deveni vicepreşedinte al SUA!

Unele zvonuri erau adevărate, în cele din urmă.

— Mai important, declară Hart atunci când reprezentanții presei veniră să-i ceară punctul de

vedere, Richard Harcourt e cel mai potrivit om pentru această funcție: are experiență, este inteligent şi bine informat. Nimeni din Senat nu ştie mai multe despre relațiile externe. Este alegerea perfectă. Guvernatorul Alworth merită laudele noastre.

Apoi Bobby Hart părăsi convenția cât de repede putu ca să prindă zborul spre California.

În ziua următoare, David Allen sună din Washington.

— Geniile care se ocupă de campania lui Alworth vor să organizeze un tur electoral de o zi, cu trenul, din San Francisco până în Los Angeles, unde va ține un discurs important în aceeaşi noapte.

— Nu trebuie să meargă în campanie în California.

— Vor s-o facă pentru acoperirea națională. Vor să vii şi tu cu ei.

— Pun pariu că vor, râse Hart.

— Candidezi din nou pentru Senat. Circulă o mulțime de poveşti potrivit cărora alegerea vicepreşedintelui nu ți-ar fi picat bine. Nu văd cum ai putea să nu accepți.

— Când vor să-l organizeze?

— Luni, de acum în două zile.

— M-au prins într-un moment foarte aglomerat. Foloseşte-te de scuza asta. Spune-le că nu am la dispoziție întreaga zi. Am să particip începând cu ultima întâlnire dinainte de Los Angeles. Acolo ar trebui să apară întrebări în cazul în care nu vin.

Luni după-amiază târziu, Hart se urcă la penultima stație în trenul care fusese numit Expresul Democratic şi, împreună cu câteva sute de reporteri obosiți şi politicieni zeloşi îl însoți pe Prentice Alworth în scurta sa vizită prin Los Angeles.

Era extrem de cald, acea arşiță care face aerul să fiarbă şi transformă pământul în praf. Era una dintre acele zile în care Bobby Hart se simțea plin de viață, în după-amiezile lungi de vară şi nopțile răcoroase din California, când singurele haine de care avea nevoie erau un tricou şi o pereche de jeanşi. În timp ce trenul

gonea pe şine sub cerul roşu şi necruțător, el stătea într-un vagon cu aer condiționat şi bea dintr-o bere pe care i-o dăduse cineva, privind fără să asculte sporovăială celor din jur, visând să fie undeva într-un orăşel din California, fără nicio grijă în afară de întrebarea dacă are suficienți bani cât să-şi ducă soția la un film în acea noapte.

Stătea în vagonul-salon cu mulți alți demnitari care fuseseră invitați să-l însoțească pe candidatul democrat şi cel cu care candida pe acelaşi buletin de vot. Se aflau acolo ca să-l susțină – figuri familiare ale unor politicieni cunoscuți, expresia simbolică a unității de partid. Nu aveau nimic de făcut decât să stea, ca parte a unui public select, în care oricine s-ar fi făcut remarcat numai prin absență.

Mai aveau zece minute până la Los Angeles când Prentice Alworth ieşi din compartimentul său privat şi-şi făcu apariția. Chiar şi Hart, care era obişnuit cu asemenea lucruri, putea simți avântul de energie, explozia de emoție care însoțea un candidat la preşedinție ca un suflu puternic şi favorabil. Nimic nu se compara cu asta, senzația de apropiere de puterea supremă. Prentice Alworth dădu mâna cu Hart cu încrederea familiară a unui om care nu mai are nevoie de nimic.

— Ai ținut un discurs extraordinar la Convenție, Bobby, spuse el cu un zâmbet larg care acum, cel puțin în public, lipsea de pe chipul său de o frumusețe aspră. Nu cred că am fi putut aştepta ceva mai bun.

Apoi se îndreptă către altcineva, cu un nou set de complimente care să-l facă să creadă pe cel care le primea că Alworth era candidatul pe care-l doriseră dintotdeauna. Hart avusese ocazia să mai vadă acest ritual de vanități şi ambiții, lecția prin care se demonstra cât de repede îşi găseşte puterea susținători. Privea cu un soi de amuzament trist cum oameni care deunăzi luau în derâdere nu numai şansele lui Alworth

de a câştiga, ci şi calificarea acestuia, acum îi declarau cât sunt de dornici să-i susțină campania. Aici era diferența, detaliul care-l ținea deoparte, deşi nu-l putea spune nimănui din lipsă de încredere: încă nu credea că Prentice Alworth are vreo legătură cu funcția de preşedinte.

Trenul se opri. Cei doi candidați, Alworth şi Harcourt, ieşiră pe platforma din spate, unde, însoțiți de toți politicienii care încăpuseră în spatele lor, se pregăteau să adreseze câteva cuvinte mulțimii numeroase care venise să-i vadă.

Hart aşteptă până când ceilalți se adunară, apoi, nerăbdător să plece, făcu drumul înapoi prin vagonul-salon şi coborî din tren. Se plimbă prin spatele mulțimii şi împreună cu ceilalți îl privi pe Prentice Alworth vorbind despre planurile importante pe care noua administrație avea de gând să le înfăptuiască pentru America. Mulțimea arsă de soare îl ovaționa din ce în ce mai gălăgioasă. Alworth se alimenta din această energie, devenise o parte din ea, vorbea cu vocea mulțimii, spunându-le ce doreau să audă. Acum strigau mai tare, îi strigau numele, strigau pentru ei înşişi, strigau pentru toate lucrurile pe care el urma să le schimbe.

Purtat de nevoia politicianului de fi aproape de oameni, de a intra în legătură cu ceea ce devenise cealaltă parte a ființei sale, Alworth le spuse că ar vrea să dea mâna cu cât mai mulți dintre ei înainte să plece. Coborî pe şină, iar mulțimea se repezi, încercând să se apropie şi împingând funia care trebuia să păstreze un perimetru liber. O duzină de agenți ai Serviciului Secret îşi strânseră imediat mâinile ca să-i rețină pe oameni.

Secondat de Harcourt, Alworth trecu de linie, încercând să dea mâna cu toți cei care se întindeau să-l atingă. Privind de la distanță, Hart era uimit de fervoarea şi emoția de pe fețele celor din mulțime, oameni care, chiar dacă nu erau suficient de aproape cât să-l poată atinge pe candidat, erau cuprinşi de

strania euforie doar pentru că erau aproape de cei care au făcut-o. Toată lumea ovaționa, striga şi râdea de contorsiunile nebuneşti pe care le făceau diverse persoane ca să poată atinge, fie şi pentru o secundă, mâna întinsă a unui bărbat care ar fi putut ajunge preşedinte.

Zâmbind, Hart se întoarse cu gândul de a pleca. Directorul său de campanie, Jeffrey Stone, îl aştepta cu maşina în fața gării şi ar fi vrut să evite mulțimea. Ceva îl reținuse, un lucru care i se păruse ciudat şi total nepotrivit cu locul respectiv. Era cald, teribil de cald, atât de cald, încât atunci când inspirai aveai senzația că inspiri şi fum. Cei mai mulți oameni erau îmbrăcați în pantaloni scurți şi sandale; chiar şi cei mai în vârstă, trecuți de 60 de ani, purtau cămăşi cu mânecă scurtă sau rochii de vară. Dar acolo, lângă linia de demarcație, aştepta fără nicio reacție un tânăr solitar, îmbrăcat într-un hanorac cafeniu, închis până la gât. Prentice Alworth, care dădea mâna cu mulțimea şi zâmbea tuturor fețelor exaltate, se afla la mai puțin de trei paşi de el.

Agentul Serviciului Secret care se afla aproape de Alworth îl observă pe bărbat în acelaşi moment. Hart se uita cum agentul încerca să ajungă la el. Probabil că îşi dăduse seama că era prea târziu. Sinucigaşul cu bombă făcu un pas în față. Fu ultimul lucru pe care îl văzu Hart înainte ca explozia să-l orbească.

Urmă o secundă în care lumea şi tot ce era în jur fu redusă la tăcere şi se opri. Hart nu mai auzea nimic, apoi, dintr-odată, zgomot şi vacarm pretutindeni. Oamenii strigau, unii fugeau speriați, alții înlemniseră de spaimă. Zeci de oameni, printre care mulți copii, zăceau răniți, cu fețele acoperite de sânge şi cu membrele rupte şi contorsionate. Hart încercă să se uite în locul unde se petrecuse explozia. Nu mai rămăsese decât un morman de resturi care ardeau şi o groapă de câțiva metri adâncime. Prentice Alworth şi câteva zeci de

persoane, printre care şi agentul Serviciului Secret care încercase să-i salveze viața, la fel şi Richard Harcourt, candidatul la vicepreşedinție, omul pe care Hart îl respectase dintotdeauna, muriseră cu toții pe loc.

Hart alergă în mulțime, încercând să facă tot ce putea. Îşi rupse o mânecă de la cămaşă pe care o folosi drept garou ca să oprească hemoragia unei femei rănite a cărei arteră de la picior fusese retezată. O lăsă în grija soțului şi se ocupă de următoarea persoană care avea nevoie urgentă de ajutor. Când sosiră, medicii au fost nevoiți să-l îndepărteze cu forța, fiindcă încerca să resusciteze un bărbat de 80 de ani, care murise în urma unui atac de cord provocat de oroarea carnagiului la care fusese martor.

Jeffrey Stone îl găsi pe bancheta din spate a unei ambulanțe, învelit cu o pătură peste umerii goi.

— E vina mea, spuse cu o privire întunecată şi mânioasă. Ar fi trebuit să fiu în stare să previn toate astea.

Capitolul 10

— Asasinarea lui Prentice Alworth, domnule Townsend. Vreți să repet? Candidații la preşedinție şi vicepreşedinție din partea unuia dintre cele două partide politice importante – şi încă 11 oameni – au murit, fiindcă un sinucigaş cu bombă s-a aruncat în aer, nu în Bagdad, ci în Los Angeles. Asasinarea, domnule Townsend! Ce-ați aflat despre asta?

— Domnule senator Hart, nu-mi place acest ton. Am făcut…

— Nu vă place tonul meu? Sunteți directorul unei agenții care nu a reuşit să prevină cel mai direct atac asupra instituțiilor democratice ale acestei țări din toată istoria şi nu vă place tonul meu?

— Îmi pare rău, domnule senator. Toți suntem cu

nervii întinşi zilele acestea. Directorul CIA deschise un carnet negru, se uită pe prima pagină, apoi trecu la a doua. Ştim că planul a fost pus la cale şi executat de Al Qaeda. Ştim că teroristul care purta bomba se afla în SUA de aproape un an.

Hart îl privi cu un dispreț nedisimulat.

— Ştim asta pentru că a trimis o casetă video unui post de televiziune din Los Angeles şi a anunțat pe toată lumea de intențiile sale, dar nimeni nu a trimis nimic către Al Jazeera şi niciun membru Al Qaeda – sau din altă grupare teroristă – nu şi-a asumat răspunderea pentru ce s-a întâmplat. Nu vi se pare puțin ciudat, domnule Townsend? Oarecum neobişnuit?

Gura lui Townsend începu să zvâcnească nervos. Luă un creion şi îl ținu cu ambele mâini, răsucindu-l încet înainte şi înapoi.

— Nu aş crede că o persoană care intenționa să se arunce în aer ar fi mințit în legătură cu motivele pentru care o face, domnule senator, sau ar greşi numele organizației.

— Sunt sigur că aveți dreptate, domnule Townsend, dar asta nu răspunde la întrebarea mea, nu-i aşa?

Când şedința comisiei se termină, Charlie Ryan îl urmă pe Hart în biroul său. Se aruncă într-un scaun de cealaltă parte a mesei de lucru a lui Hart. Acesta privi dincolo de el, spre capătul îndepărtat al camerei şi la ferestrele stropite de ploaie de furtuna care tocmai se oprise.

— Nu l-am putut opri, spuse Hart uitându-se în continuare pe geam. FBI, CIA – nici măcar n-am ştiut de unde să începem. Dacă ar fi pomenit cineva despre o tentativă de asasinat, ne-am fi gândit că ținta va fi preşedintele. Ar fi trebuit să fim mai pregătiți. Ce mod de a demonstra că democrația nu e sigură nicăieri decât să-l ucizi pe unul dintre cei doi candidați pentru cea mai importantă funcție în stat?

Încet şi cu eforturi vizibile, Ryan se ridică. De la

evenimentele din Los Angeles lumea devenise dură şi greu de suportat. Totul părea acum o povară. Nu mai existau vremuri bune.

— Oamenii sunt speriați de moarte. Nimeni nu mai ştie ce să facă. E destul de greu să le spui tuturor că ar trebui să-şi vadă de treburile lor atunci când un candidat la preşedinție e mort, iar celălalt şi-a anulat toate aparițiile publice.

Hart îl privi fix.

— Şi toată lumea caută un țap ispăşitor. Ai auzit în comisie. Oamenii vor să prindă pe cineva, fără să le pese prea mult cine e. Ai auzit ce-a spus preşedintele noaptea trecută, că singurul mod de a preveni repetarea unei asemenea catastrofe e să rămâi în luptă, să-i urmăreşti pe teroriști oriunde s-ar afla oricât va fi nevoie. Aminteşte-ți ce a spus: „dacă nu schimbăm lumea, lumea ne va schimba pe noi". Ştim amândoi ce se va întâmpla. Vor pretinde şi mai puține restricții în calea deciziilor lor şi, dată fiind starea țării, Congresul le va da tot ce vor cere.

— E posibil să existe un membru sau doi care să obiecteze, spuse Ryan în timp ce-şi intersectau privirile.

Hart îşi îndepărtă privirea, cu gândul la alte lucruri. Ecoul unui tunet surd se auzea încet de departe. O rază fragilă de soare pătrunse în întunericul cenuşiu, colorând totul în tonuri de galben.

— A fost greu, nu-i aşa? îl întrebă Ryan.

Încerca să nu pară prea empatic. Nu voia ca Hart să creadă că se îndoia de capacitatea sa de a face față evenimentelor.

Hart se uită la el, încercând să-şi ceară scuze. Apoi, fiindcă erau prieteni, făcu un gest neajutorat cu mâinile.

— În fiecare noapte am acelaşi coşmar. Totul se petrece cu încetinitorul: puştiul cu hanorac maro, teroristul care nu arăta deloc a terorist, stând acolo calm, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apoi agentul Serviciului Secret Albert Humphreys, cel mai curajos om

pe care l-am văzut – sărind la el. Parcă plutea în aer, plutind aşa, cu braţe întinse. Apoi, o secundă mai târziu…

Hart îşi strânse pumnul şi îl lovi uşor de bărbie. Se cutremură gândindu-se că nu va uita niciodată ce ştie. Scutură din cap, în semn că era bine. Apoi scutură din nou, fiindcă nu era foarte sigur.

— A apărut un articol în *Times* în dimineaţa asta, remarcă el după o scurtă pauză. Sugerează că alegerile ar trebui amânate. Comitetul Naţional Democrat se întâlneşte săptămâna asta să aleagă un nou candidat, dar cum au rămas mai puţin de două săptămâni, nu e suficient timp să facă cineva faţă unei campanii serioase.

— Am citit articolul. Un grup de la Justiţie se întreabă cum se poate face.

Hart era surprins, dar după ce se gândi, îşi dădu seama către ce se îndreptau lucrurile.

— Au fost voci care au cerut amânarea alegerilor locale în New York după evenimentele din 11 septembrie. Şi după Katrina au existat persoane care au cerut să se amâne alegerea primarului din New Orleans. Dar atunci nu s-a întâmplat şi n-ar trebui să o facem nici acum. N-am întârziat niciodată alegerile prezidenţiale. Ar fi ca şi cum am ceda, nu crezi?

— Ai dreptate, nu putem, confirmă Ryan. Sau, cel puţin, n-ar trebui. Dar ce-o să se întâmple în acest weekend? Personalul de campanie al lui Douglas e îngrijorat. Nimeni nu vrea să vorbească despre asta în public, însă se crede că e posibil un val de simpatie extraordinar, iar oamenii pot considera că singurul mod în care pot demonstra teroriştilor că nu pot decide soarta alegerilor e să voteze pentru oricine îl va înlocui pe Alworth. Ryan îl cercetă din priviri pe Hart.

— Persoana care-i îngrijorează cu adevărat eşti tu. După discursul pe care l-ai ţinut în convenţie, după ce-ai făcut în Los Angeles în urma atacului, dacă vrei,

nominalizarea îți aparține.

— Când mi s-a dat şansa, nu am candidat; acum… Nu, după tot ce am văzut. Ar părea că iau ceva de la mort, ceva ce nu mi-a aparținut niciodată. Ar trebui să fie cineva care a candidat în alegerile primare din partid.

— Nu e un motiv bun, Bobby, insistă Ryan. Cei care au candidat în preliminarii împotriva lui Alworth au pierdut. Ai putea repune țara asta pe picioare. Douglas e un prost. Va fi mai rău decât ce avem acum, dacă se poate.

— Nu pot. N-am putut nici până acum din cauza lui Helen, iar acum, după tot ce s-a întâmplat…

Era aşa cum bănuia Ryan; Hart renunțase să candideze pentru preşedinție din cauza soției. Îl admira pentru asta.

— Cum se mai simte? Mai bine?

Hart se uită în altă direcție.

— Mai bine? Da, aşa cred.

Ryan se ridică, dorind să plece.

— Nu te teme, îi spuse cu un zâmbet aspru. Țara va trece şi de asta. Ne-am descurcat şi în situații mai rele.

— Da, ne-am descurcat, nu-i aşa?

Hart îşi amintea panica pe care o văzuse în jurul său în ziua aceea îngrozitoare în Los Angeles, dar îşi amintea şi de nenumăratele acte de eroism. Oameni care, deşi aveau răni severe, se grăbeau să-i ajute pe cei din jur. Şi, dacă existaseră congresmani şi senatori care nu se gândiseră la nimic mai bun decât să ceară cu înverşunare şi fără minte răzbunarea, erau şi oameni ca Charlie Ryan, care îndemnaseră la răbdare, la tărie morală şi la respectarea decentă a opiniilor celorlalți. Țara reacționase bine în condițiile respective, poate cu mult mai bine decât ar fi reuşit orice altă țară.

Hart îşi petrecuse restul săptămânii în Washington. Camera Reprezentanților şi Senatul se reuniseră într-o sesiune la câteva zile după asasinat. Campania politică fusese întreruptă câtă vreme țara îşi îngropase morții,

încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Forțele americane intraseră în alertă în toată lumea, iar Gărzile Naționale fuseseră chemate să protejeze populația de un alt atac terorist. Toată lumea aştepta cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla.

Vineri după-amiază, David Allen a fost informat că toată lumea – cel puțin cei din Washington – îl aştepta.

— Va fi Jeremy Taylor. Am aflat de la sursa din Comisia Națională.

Taylor, senator senior din Illinois şi membru superior al Comisiei pentru Relații Externe din Senat, candidase la prezidențiale, însă nu reuşise să primească suficient sprijin popular. Fusese unul dintre primii candidați care se retrăseseră.

— Puternic, respectabil, însă nu a câştigat niciodată în alegerile primare.

— Nimănui nu-i pasă de asta, răspunse Allen. Este exact aşa cum ai spus – puternic şi respectabil, o persoană în care oamenii pot avea încredere. Oferă stabilitatea de care are nevoie țara. În plus, ştie mai multe despre politica de apărare şi despre forțele armate decât oricine altcineva. O să-l învârtă pe Douglas pe degete în discuții.

— Ce zici de a doua întrebare? Ce va face Comisia Națională în privința amânării alegerilor?

— Nimeni nu e de acord cu asta acum. Taylor îi va aduce pe câțiva dintre oamenii săi, însă echipa care l-a susținut pe Alworth va rămâne. Ei cred că pot câştiga, iar eu nu sunt sigur că nu sunt de acord cu ei.

Hart se uită la ceas.

— E trecut de nouă. De ce nu pleci?

Allen aruncă o privire spre mormanul de documente de pe biroul său. Nu acesta era motivul pentru care se afla încă aici, şi Hart o ştia. Întotdeauna erau grămezi de hârtii pe biroul lui Allen.

— N-ai fi aici dacă n-aş fi şi eu. Nu trebuie să mă păzeşti. N-o să mi se întâmple nimic aici.

Allen încercă să nege, dar Hart îl opri cu o privire.

— Plec oricum în câteva minute. A fost o zi lungă. Ne vedem mâine.

Deşi protesta că mai are de lucru, Allen îşi înşfacă haina din cuier şi se îndreptă spre uşă. Hart se întoarse la biroul său, şi mâzgăli câteva notițe legate de planurile de a doua zi, apoi îşi adună lucrurile. Cu servieta sub braț, încuie uşa biroului său privat şi părăsi clădirea.

Luna fusese acoperită de nori şi o ceață groasă se lăsase peste strada străjuită de copaci. Un vânt mohorât şuiera printre frunzele groase de toamnă. Lui Hart i se păru că aude ceva. Se opri şi se uită în spate, însă nu văzu nimic. Se ironiză singur la gândul că, de când cu evenimentele din Los Angeles, imaginația îi juca extrem de uşor feste. Pornind de la acele întâmplări şi imaginea lui Gunther Kramer mort, se întreba dacă nu cumva îi fusese atins vreun nerv, atâta vreme cât începuse să aibă reacțiile întârziate despre care citise. Le spunea întotdeauna oamenilor să nu se lase cuprinşi de frică şi, cu toate astea, frica, nu de ceea ce i se putea întâmpla lui, ci de ceea ce se putea întâmpla pur şi simplu, părea să-l însoțească pretutindeni.

Ajunse la maşină şi încercă să deschidă uşa. I se păru că aude din nou nişte paşi în spate.

— Nebunule, îi scăpă, ruşinându-se de propria slăbiciune, însă o mână apăru brusc de nicăieri şi-l apucă de braț. Întorcându-se, se trezi față-n față cu o stafie. Nu se poate!

Dieter Shoenfeld îl asigură că era el. Apoi, înainte ca Hart să poată rosti vreun cuvânt, Shoenfeld se îndreptă în grabă către cealaltă portieră a maşinii.

— Urcă! strigă el. Trebuie să plecăm de aici. Nu trebuie să fim văzuți.

Capitolul 11

Dieter Shoenfeld se schimbase. Fața i se scofâlcise, iar cearcănele din jurul ochilor deveniseră mai adânci şi mai întunecate decât înainte. Părea aproape epuizat.

— De ce nu m-ai sunat? îl întrebă Hart. De ce nu m-ai anunțat că eşti aici? Dacă n-am mai auzit nimic despre tine am crezut…

— Că sunt mort. Se uită la Hart, care pornise maşina. Au fost momente în ultimele zile când chiar credeam că sunt sau că nu mai am mult. E o minune că sunt încă în viață. E un miracol că tu eşti în viață.

Erau zeci de întrebări pe care Hart ar fi vrut să i le pună. Nu se mai gândea la drum, la locul unde ar fi putut merge. Conducea la întâmplare, nu foarte departe de Capitoliu. Îşi întorcea capul doar ca să-l privească pe Shoenfeld în ochi.

— E o minune că sunt încă în viață? Spune-mi ce se întâmplă. De unde nevoia asta bruscă de discreție?

— După ce am să-ți spun, nu vei mai pune întrebarea asta. Se uită în față. Unde mergem?

— Unde stai? Putem discuta acolo.

Shoenfeld stătea în întuneric, privind Capitoliul care se vedea luminat în noapte. Nu spunea nimic, se uita în continuare pe fereastră, cu o expresie ciudată întipărită pe chip.

— Roma, spuse în cele din urmă, fără un scop evident. Asta a fost prima şi cea mai puternică impresie pe care am avut-o când am venit aici pentru prima dată, cu ani în urmă. Roma, aşa cum trebuie să fi fost cu două mii de ani în urmă, un oraş aflat în centrul lumii, în care fiecare clădire, fiecare stradă era expresia vizibilă a măreției sale. Washingtonul a fost construit în acelaşi fel, cu bulevarde largi şi Capitoliu, centrul de guvernare, ridicat pe un deal, dominând împrejurimile.

— Dieter, nu cred că înțeleg ce legătură au toate astea cu…

— Roma, repetă Shoenfeld. Am uitat ce a devenit Roma.

După felul în care vorbea, se vedea că Shoenfeld era obosit şi deliriază. Nimic din ce spunea nu avea sens.

— De când n-ai mai dormit? îl întrebă Hart, convins că aceasta era cauza. Spune-mi unde stai. Te duc acolo. O să faci un duş, îți schimbi hainele, apoi mergem să mâncăm ceva şi o să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni.

Shoenfeld întinse mâna şi o puse pe umărul lui Hart.

— Ştiu, crezi că bat câmpii, şi probabil că o şi fac, dar încerc să-ți spun ceva.

— Spune-mi după masă. Unde să te duc?

— Nu locuiesc nicăieri, nu m-am cazat la hotel. Vin direct de la gară.

— De la gară? Nu ai venit cu avionul la Washington?

— Vin cu trenul de la New York. N-am putut să risc.

— Să rişti? Nu înțeleg.

Shoenfeld clătină din cap. Avea de gând să-i explice mai târziu.

— Vreau să vezi ceva. Putem merge la casa ta din Georgetown? Ar trebui să fim în siguranță acolo. Nu cred că m-a urmărit cineva. Cred că am scăpat de ei în New York.

— Ai scăpat de ei în… Da, sigur, putem merge la mine acasă. Poți să stai acolo. Avem suficient loc. Dar de ce te temi că te-ar putea urmări cineva?

— Fiindcă am aflat ce înseamnă Rubicon. Nu s-a terminat, Bobby. Gunther avea dreptate: Rubicon abia a început.

Shoenfeld era atât de nervos, precipitat şi tensionat, încât cu greu putea sta pe loc. Se uita în permanență în jur, să vadă dacă nu sunt urmăriți. De câte ori treceau printr-o intersecție, îşi plimba ochii de pe o parte a străzii pe cealaltă şi se afunda mai adânc în scaun. Ținea în brațe o servietă neagră, singurul bagaj pe care-l avea.

— Am primit o scrisoare de la un avocat din Damasc, un om cu un caracter îndoielnic, pot spune, o persoană

pe care Gunther o cunoştea de câţiva ani şi cu care avusese relaţii, cel puţin ocazional. Mi-a scris să mă anunţe că Gunther îi lăsase un colet care trebuia să-mi parvină dacă i se întâmpla ceva. Şi cum Gunther acum era „din nefericire mort” – este expresia pe care a folosit-o – voia să mi-l dea. A intrat în detalii, menţionând anumite cheltuieli – o sumă exorbitantă, după părerea mea – pe care a trebuit să le suporte atâta vreme cât coletul era în grija lui. Fiindcă Gunther îi fusese prieten, declara că e de acord să suporte o parte din cheltuieli şi era dispus să accepte nu mai mult de echivalentul a zece mii de dolari pentru tot deranjul. Exista o singură dificultate – din anumite considerente, nu putea accepta decât bani gheaţă. Mi-a sugerat să merg în Damasc, unde puteam face schimbul personal.

— Aşa că te-ai dus în Damasc…

Shoenfeld privi peste umăr pe geamul din spate.

— Aceeaşi maşină ne urmăreşte de ceva vreme… nu, a schimbat direcţia. E în regulă. Ce? Da, m-am dus la Damasc. Mă duceam acolo oricum. Trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu Gunther şi ce aflase despre Rubicon. Speram să găsesc ceva în apartamentul lui – o bucată de hârtie, poate un jurnal – o dovadă scrisă de la care să pornesc.

— Şi ai găsit? întrebă Hart, nerăbdător să afle ce descoperise Shoenfeld.

Însă Shoenfeld avea prea multe de spus şi nu voia să uite niciun detaliu. Clipi de câteva ori şi dădu din mână ca să respingă orice întrerupere.

— Am ajuns în Damasc acum două săptămâni. Parcă ar fi trecut doi ani. Avocatul mă aştepta în biroul său, o văgăună întunecată, plină de muşte, într-o clădire cu trei etaje fără lift. Avea o singură fereastră, dar o perdea ieftină oprea lumina să pătrundă în încăpere. Întâi am crezut că se afla acolo pentru că în Damasc e o căldură insuportabilă, dar pe măsură ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, mi-am dat seama că perdeaua acoperea

în permanență fereastra, cel puțin atunci când avocatul nu era singur. Avea cea mai scârboasă figură pe care am văzut-o vreodată: gras, cu buze groase şi vineții şi ochi mici şi răutăcioşi. Era suficient să pară urât, însă păţise ceva, un lucru care... la început nu-ți dădeai seama. Avea obiceiul să-şi țină capul întors, în aşa fel încât îi vedeai numai obrazul stâng, dar chiar şi aşa nu putea ascunde ce păţise. Obrazul drept, începând de la ochi şi până la colțul buzei îi fusese desfigurat în mod crud şi macabru, rămăsese doar o urmă din carnea care fusese mâncată de acid. Mi-a spus că era opera poliției secrete încă de pe vremea când era student, fiindcă făcuse greşeala de a distribui o petiție care îndemna la pace şi alegeri libere.

— Nu mi-am dat seama, spuse el cu un rânjet de-a dreptul înfricoşător, că aveam alegeri libere şi corecte, iar preşedintele Assad câştiga întotdeauna cu mai mult de nouăzeci la sută din voturi.

Shoenfeld a strâns mai tare la piept servieta. Amintindu-şi o clipă ce văzuse, s-a uitat cu atenție în față. Avea o privire extrem de hotărâtă.

— Reuşise cumva să-şi termine studiile, însă nu mai avea nicio şansă, după ce i se întâmplase, să-şi continue cariera. Trăia la periferie, ca un proscris, fiind nevoit să accepte orice slujbă care i se oferea. A devenit membru al rezistenței siriene, în măsura în care putea exista una. Aşa l-a cunoscut pe Gunther sau, mai bine zis, aşa l-a cunoscut Gunther pe el. Nu ştia cum auzise Gunther de el. Tot ce ştia era că Gunther părea să cunoască pe toată lumea.

Shoenfeld făcu o pauză, se uită la Hart şi dădu din cap în semn că era de acord cu spusele sirianului.

— Gunther a avut întotdeauna acest talent. Cunoştea pe toată lumea – nu doar prietenii şi duşmanii, ceea ce a făcut ca lucrurile...

Hart intrase pe podul care ducea către Georgetown. Strada principală, în mod obişnuit aglomerată chiar şi

într-o seară din mijlocul săptămânii, era acum aproape părăsită. După atacul din Los Angeles oamenii nu mai ieşeau în oraş, iar atunci când o făceau, nu stăteau prea mult. Hart coti la dreapta, apoi, după două blocuri, încă o dată la dreapta. Strada pe care locuia era mai întunecată decât de obicei. Felinarele de pe stradă erau aprinse, dar majoritatea caselor din cărămidă îngustă erau slab luminate, din loc în loc puteai vedea o lumină aprinsă la etajul al doilea sau al treilea, de obicei în spatele jaluzelelor, aproape toate trase.

— Aproape am ajuns, spuse Hart, încercând să-l liniştească. După colţ, pe aleea din spate.

Shoenfeld privi în urmă; apoi, ca să fie sigur, se mai uită o dată.

Hart parcă în garajul de pe aleea din spate. Încercă să aprindă luminile de la curtea din spate, ca să vadă drumul spre uşa de la bucătărie. Shoenfeld îi puse mâna pe braţ, sugerându-i să renunţe. Împiedicându-se de prima treaptă a terasei, Hart începu să blesteme în barbă. Reuşi cu greu să descuie uşa, apoi, după ce Shoenfeld fu în siguranţă înăuntru, îşi aminti s-o încuie la loc. Nu aprinse nicio lumină până când nu ieşiră din bucătărie, apoi trecură prin sufragerie până în camera de zi din faţă.

Shoenfeld stătea aşezat pe mijlocul canapelei, ţinând în continuare servieta în braţe. Se uită în bibliotecă, cu ochiul experimentat al unui om care citise mult. Părea că se relaxează, că se bucură de prezenţa unor lucruri familiare, sute de cărţi într-o cameră bine mobilată. Lăsă servieta deoparte şi începu, fără să-şi dea seama, să studieze titlurile. Hart îi pregăti ceva de băut.

— În maşină îmi povesteai despre Damasc – despre avocatul sirian care avea ceva ce-i aparţinuse fratelui tău.

Shoenfeld amestecă gheaţa din pahar, apoi sorbi o gură pe îndelete.

— Mulţumesc pentru asta, spuse, făcând semn spre

băutură în timp ce-o punea pe măsuța din față. Şi pentru tot.

Se mută la capătul canapelei şi se lăsă pe spate. Hart stătea în fotoliul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Da, avocatul sirian. Mi-a părut rău pentru el. Era imposibil să nu-ți fie milă de el pentru ce-i făcuseră. Asta nu schimba cu nimic faptul că era un hoț, şi i-am spus-o: „Îmi povesteşti ce prieten bun ți-a fost Gunther, cât a încercat să te ajute şi, cu toate astea, insişti să plătesc zece mii de dolari înainte să-mi dai ceea ce te rugase el?" Nu l-a deranjat întrebarea, mă înțelegi. Şi-a desfăcut pur şi simplu palmele lui murdare şi slinoase şi mi-a explicat că, aşa cum ştia şi Gunther, era sărac şi obligat să câştige bani după cum putea.

— Aşa că i-ai plătit?

— Sigur că i-am plătit. Nu m-am gândit nicio clipă să nu-i plătesc. Trebuia să aflu ce-mi lăsase Gunther. I-am dat toți banii, aşa cum ceruse, peşin. Apoi a deschis un sertar şi a scos un plic mare pe care, după cum mi-am dat imediat seama, îl deschisese deja. Nu era nimic înăuntru.

— Era ceea ce înțelegea un sirian prin ideea de glumă. Un asemenea om, ei bine… cred că n-a mai avut aşa ocazii să se distreze. Expresia de pe fața mea i s-a părut amuzantă. Înainte să apuc să spun ceva – ce cred despre el şi glumele lui –, a deschis acelaşi sertar şi a scos un pachet mic. Fusese în plic, însă nu era deschis. Probabil că sirianul trăise o anume bucurie după ce, descoperind ce era în plic, ceea ce-mi lăsase Gunther, a comis gestul onorabil de a nu căuta mai departe. E greu să explici cuiva care nu e obişnuit cu mentalitatea siriană, dar situația semăna întru câtva cu aceea a unui om care jefuieşte o bancă, dar nu se gândeşte să se atingă de bani. E un lucru pe care nu l-am putut înțelege niciodată.

— Pachetul ce conținea?

— Ajung şi la asta. Întinse mâna după pahar, luă o

înghițitură, o savură o clipă, apoi reveni la Hart. O cheie şi o scrisoare; scrisoare pe care nu am citit-o acolo, în birou, ci mai târziu, când m-am întors la hotel. Întâi m-am gândit că e cheia unui seif, aflat probabil undeva în Elveția – unde s-ar fi putut găsi şi banii pe care-i strânsese de pe urma… ei bine, ceea ce făcuse în anii de după ce părăsise Germania definitiv. Dar nu era aşa. Era cheia unei cutii pe care o ținea ascunsă în apartamentul său. Scrisoarea conținea o listă, un fel de inventar al obiectelor aflate în cutie. M-am dus la apartament. L-am mituit pe proprietar să-mi dea voie să intru. Nu mai era nimic înăuntru, locul fusese golit. Proprietarul spunea că pătrunsese cineva cu forța. Am întrebat dacă pot rămâne singur câteva minute. În baie, sub o dală desprinsă în spatele toaletei, exact în locul descris de Gunther, am găsit cutia de metal.

Hart devenea din ce în ce mai curios şi mai lipsit de răbdare cu fiecare clipă.

— Scrisoarea conținea informații despre Rubicon? Era ceva în cutie care…?

Shoenfeld clătină din cap. Ochii îi străluceau cu intensitate, amintindu-şi tot ce văzuse în Damasc.

— Scrisoarea. Da, scrisoarea. Conținea lista, inventarul de care ți-am pomenit, dar mai era încă o listă, în care erau trecute şapte nume, având fiecare o adresă în Orientul Mijlociu – trei adrese în Cairo, două în Damasc, una în Bagdad şi una în Tel Aviv. Spunea că atunci când voi citi scrisoarea el va fi mort, iar cei şapte erau oameni în care puteam avea încredere – oameni care mă vor ajuta, dacă va fi nevoie, să aflu ce se întâmplase.

— Nimic despre Rubicon?

— Ba da, dar puțin mai târziu.

— Era ceva în cutia de metal pe care ai găsit-o?

— Da, însă legătura era indirectă. Erau câteva paşapoarte, cu fotografii modificate şi cu nume diferite. Erau mulți bani lichizi, monede din diferite țări. Şi mai

era o carte.

— O carte? Ce fel de carte?

— O carte veche, foarte veche, renumită, scrisă în greceşte. O am cu mine. Făcu semn către servieta neagră care era lângă el pe canapea. Asta şi alte câteva lucruri care m-au ajutat să înțeleg ce făcea Gunther când a fost omorât.

Dieter Shoenfeld era unul dintre cei mai sofisticați şi mai cosmopoliți bărbați pe care-i cunoscuse Hart. Nimic nu părea să-i perturbe calmul – cel puțin aşa credea Hart. Şi iată-l acum, la numai câțiva paşi distanță, cu o față la fel de uimită ca şi a altor oameni pe care-i întâlnise Hart.

— Anumite pasaje erau subliniate, am găsit note scrise de mâna lui Gunther pe margine, însă nimic mai mult decât simpla informație că, din anumite motive, începuse un studiu serios al istoriei romanilor. Primul pasaj marcat era descrierea lui Cezar şi a armatei sale trecând Rubiconul.

— Dar cum poate asta… în afară de nume?

Lui Shoenfeld îi străluceau ochii de bucurie la gândul celor aflate, deşi lucrurile păreau în continuare greu de crezut.

— Apoi am găsit-o, prinsă între ultima pagină şi coperta din spate: o bucată de hârtie subțire, împăturită în patru. Gunther construise o diagramă care conținea anumite paralele istorice. La sfârşitul paginii – aici, dă-mi voie să-ți arăt!

Deschise servieta neagră şi scoase cu grijă un singur volum gros. Pielea de pe copertă era zgâriată şi ruptă la colțuri, din cauza vremii şi a uzurii. Hârtia cerată era acolo unde o găsise. Îi dădu cartea lui Hart, care desfăcu hârtia pe care fusese desenată o diagramă foarte minuțioasă. Hart se uită la ea, apoi i-o restitui.

— Pare a fi în germană şi…

— Da, iartă-mă. Ar fi trebuit să țin minte. Dar vezi numele Rubicon mâzgălit deasupra primei din cele două

coloane – lista paralelelor istorice? Prima coloană se referă la istoria romanilor. Dar vezi, pe a doua coloană, apare din nou numele. De data asta nu e la început, ci la sfârşit. Gunther şi-a dat seama. Rubicon a însemnat începutul unor lucruri în Roma şi urma să fie sfârşitul altora în America. Rubicon înseamnă mai mult decât ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles. Acela a fost doar începutul.

— De unde ştii asta – din câteva pasaje subliniate într-o carte veche şi o diagramă ciudată, desenată pe o foaie de hârtie?

— E mai mult, mult mai mult. Cele şapte nume pe care mi le-a dat Gunther. Am găsit şase dintre ei. Am aflat că Gunther nu a fost omorât de o organizație teroristă. Gunther a…

— Ai spus că i-ai găsit pe şase dintre ei, a spus Hart, întrebându-se dacă a ratat ceva. N-ai spus că erau şapte?

— Mohammed al Farabi. Ar fi trebuit să fie în Cairo, însă nu mai e acolo. Din câte am putut afla, se mută în mod constant. Ar trebui să-l întâlnesc săptămâna viitoare. E posibil să aibă ultima piesă din puzzle.

Telefonul de sus începu să sune. Helen era singura care folosea acest număr.

— Trebuie să răspund. Nu durează mult, spuse Hart lăsându-l pe Shoenfeld în camera de zi şi se grăbi să ajungă în dormitorul de la etaj.

Era Helen şi părea să se simtă mai bine decât în ultima vreme.

— Voiam doar să-ți aud glasul, spuse ea. Izbucni în râs şi începu să-l tachineze cu lucrurile care-i lipseau. Stau şi privesc apusul de soare în cea mai frumoasă zi pe care am văzut-o vreodată. Cerul e portocaliu şi roşu şi purpuriu, iar oceanul are o strălucire care seamănă cu aurul lichid. Ți-ar plăcea să fii aici în seara asta, Bobby Hart, sunt sigură că ți-ar plăcea. De ce nu vii acasă, să stai cu mine?

— Am un zbor de dimineață. Am câteva treburi de rezolvat după-amiază, dar promit că voi ajunge la cină.

Ea începu din nou să râdă, tachinându-l cu acelaşi timbru al vocii.

— Cred că nu mai ştiu să gătesc. Nu vrei să mergem undeva, numai noi doi?

Îi vedea chipul în lumina lumânării, cu un zâmbet care-i dansa neîntrerupt pe buze. Îi auzea trilurile de râs, aşa cum făcea înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

— Am stabilit o întâlnire. Ne vedem.

Dintr-odată, se auzi o larmă teribilă şi violentă, urmată de zgomot de sticlă spartă.

— Ce s-a întâmplat, Bobby?

Auzi un zgomot puternic de paşi alergând pe palierul de dedesubt, apoi un strigăt, vocea lui Dieter şi o pocnitură de armă. Casa fu învăluită de linişte.

Capitolul 12

— Eu sunt bine, şopti în receptor şi apoi închise.

Se apropie de uşa deschisă de la dormitor, încercând să vadă ce se întâmplă jos. Zări doi bărbați înarmați care percheziționau casa. Se lipi de perete, încercând să-şi țină respirația.

— Unde-i celălalt? spuse unul din ei cu o voce gravă şi grăbită. Ar fi trebuit să fie doi! Nu e aici – încearcă sus!

Hart se uită în spatele lui, la fereastra aflată în cealaltă parte a dormitorului. Singura lui şansă era să sară.

— Nu contează, spuse celălalt, nu mai e timp. Polițiştii o să ajungă aici în câteva minute. Ia servieta şi hai să plecăm.

Luminile începură să se aprindă în tot cartierul. Sunetul sirenelor se auzea în depărtare, venind din ce în

ce mai aproape. Hart coborî şi-l găsi pe Dieter Shoenfeld prăbuşit pe canapea, cu ochii deschişi şi cămaşa plină de sânge. Servieta neagră dispăruse, dar cartea, volumul vechi de istorie romană, cu toate hârtiile importante împăturite înăuntru, rămăsese pe măsuță, la vedere.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai puternic. Puse cartea pe un raft unde nu putea fi văzută şi apoi, cât putu de repede, cotrobăi prin buzunarele lui Dieter, căutând un semn care i-ar fi putut dezvălui ce aflase Shoenfeld despre Rubicon. Găsi un carnet mic, pe care îl băgă în buzunar, apoi se repezi spre uşă, de unde le făcu disperat semn cu mâna polițiştilor.

O maşină de poliție opri zgomotos şi doi ofițeri înarmați, îmbrăcați în uniforme, veniră în grabă spre casă.

— Sunteți bine? întrebă unul dintre ei, cercetând holul gol. Ce s-a întâmplat?

— Au intrat prin spate. Eu eram sus, dar Dieter…

Hart făcu semn spre camera de zi. Acolo…

Apărură alte maşini de poliție şi, în câteva minute, se strânse o mulțime de oameni în stradă. Polițiştii instalaseră un cordon în fața casei şi începuseră să cerceteze încet şi metodic curtea din spate.

— Asta nu e o spargere nereuşită, îi spuse unul dintre ofițeri partenerului său. Se vede după modul în care ticăloşii au pătruns pe uşa din spate. Au scos-o din balamale, l-au împuşcat pe nenorocit şi au spart toate geamurile. N-a fost un jaf, a fost o nenorocită de execuție.

La douăzeci de minute după sosirea polițiştilor, un detectiv îl găsi pe Hart în biroul de lângă dormitorul de la primul etaj.

— Locotenent Coleman, domnule senator, Leonard Coleman. Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

Leonard Coleman avea aproape şaizeci de ani, un detectiv de culoare, cu o vorbă domoală şi reținută.

— Îmi puteți spune ce s-a întâmplat? Ştiu că cineva –

doi bărbați, din câte am înțeles – au intrat pe uşa din spate şi l-au împuşcat mortal pe prietenul dumneavoastră, domnul Shoenfeld. E clar că au venit cu intenția de a omorî pe cineva, aşa că întrebarea justificată e dacă trebuia să fiți dumneavoastră, domnule senator.

— De cât timp sunteți detectiv, domnule locotenent?

— De aproape douăzeci de ani.

— Majoritatea asasinatelor sunt ceea ce se numesc „crime pasionale", nu-i aşa?

— Majoritatea, da, însă nu şi în cazul acesta. Dar ştiți asta, aşa că, dacă nu vă supărați, de ce mă întrebați?

— Nu sunt sigur; poate că încerc să plasez faptele în categoria corectă. Am fost în Los Angeles şi…

— Ştiu, domnule. Ştiu unde ați fost şi ştiu şi ce ați văzut.

— În noaptea asta, deşi n-am văzut tot ce s-a întâmplat, ştiu ce s-a întâmplat. Ce s-a întâmplat în Los Angeles nu a fost o crimă pasională. Stătea acolo, liniştit, la fel de calm ca orice alt om; în ochii lui nu vedeai teamă, mânie sau ură. Era un credincios – dacă vreți, un zelot – o persoană care n-ar fi socotit nicio clipă că ceea ce face e un lucru rău. În noaptea asta, doi bărbați – îi aruncă locotenentului o privire scurtă şi plină de înțeles – doi bărbați albi de treizeci, patruzeci de ani, unul din ei avea mustață, iar celălalt, un accent de New York sau New Jersey, nu sunt sigur care dintre ele – nu erau terorişti şi nici din Orientul Mijlociu. Era să uit – unul avea cel puțin 1,80m, iar celălalt era mai scund şi lat în umeri.

— Sunt informații foarte bune, domnule senator. Ne vor fi de folos.

— Mă îndoiesc.

— Dumneavoastră…?

— N-au venit aici să plătească o poliță. Nu era ceva personal. Erau asasini profesionişti. Şi, ca să vă răspund la întrebare, veniseră să ne împuşte pe

amândoi. Eram sus, în dormitor. Primisem un telefon de la soția mea, care e în California. L-am lăsat pe Dieter în camera de zi. Au spart uşa, l-au ucis pe Dieter şi au pornit să mă caute pe mine. Cel puțin asta intenționau. Singurul motiv pentru care sunt încă în viață e fiindcă şi-au dat seama că, după zgomotul pe care-l făcuseră, nu mai aveau timp.

— Sunteți sigur că voiau să vă ucidă şi pe dumneavoastră?

— Asta e partea interesantă. Nu ştiau pe cine urmăresc, pe cine trebuiau să ucidă. Unul din ei i-a spus celuilalt după ce l-a împuşcat pe Dieter: „Ar fi trebuit să fie doi".

— Şi altceva, domnule senator? Mai e şi altceva, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur. La început am crezut că... Dieter credea că era posibil să fie urmărit şi...

— De ce credea asta, domnule senator? De ce ar fi crezut domnul Shoenfeld – după actele de identitate din portofel, cred că era cetățean german – de ce ar fi crezut că era urmărit?

— Sunt anumite lucruri pe care nu vi le pot spune. Se ocupa de ceva, încerca să afle anumite lucruri.

Coleman emise o ipoteză.

— Bănuiesc că există o legătură cu evenimentele din Los Angeles, domnule senator.

Hart îl privi cu mai multă considerație, dar nu-i răspunse direct.

— N-am ştiut că o să vină. A apărut în fața biroului meu, ne-am plimbat puțin cu maşina şi am ajuns aici, în cele din urmă. Dacă era urmărit, probabil că persoanele respective au venit după noi până aici. Acum, când mă gândesc, nu găsesc logica tuturor lucrurilor. Eram aici de cincisprezece, douăzeci de minute, mă întreb cum ar fi putut contacta doi ucigaşi, doar dacă...

— Dacă asasinii fuseseră deja angajați. Ceea ce

înseamnă, domnule senator, că veniseră aici pentru dumneavoastră. Cineva vă supraveghea locuința, ca să-i poată anunța când ajungeți.

Coleman cercetă încet şi îndelung biroul, se uită la pereții acoperiți de cărți şi fotografii, imagini cu oameni de stat şi politicieni zâmbind, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Îşi întoarse privirea către singura fotografie de pe biroul senatorului.

— Soția dumneavoastră? Se înclină puțin să se uite mai bine. Foarte frumoasă, remarcă, aprobând printr-o mişcare din cap. Spuneți că e în California?

— Da, la locuința noastră din Santa Barbara.

Coleman ascultă o clipă agitația de jos.

— Ar putea fi un loc potrivit şi pentru dumneavoastră. Nu înțeleg de ce ar vrea cineva să vă ucidă, însă, după tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, nu cred că se vor opri aici.

Coleman scoase un carnet din buzunar şi îl deschise. Cu un scris mic şi ilizibil, îşi notă rezumatul detaliilor pe care le aflase. Apoi îl rugă pe Hart să-l însoțească afară şi să-i povestească tot ce se întâmplase din momentul în care sosise împreună cu Shoenfeld.

— Am intrat pe alee, îi explică Hart. Îi arătă drumul de la garaj până la stradă. În acelaşi fel în care intru în fiecare seară.

Coleman se aplecă. Ridică cu grijă, într-o batistă, resturile unei țigări.

— Fumați, domnule senator?

— Dieter fuma, dar n-a făcut-o în seara asta.

Coleman puse țigara într-o pungă de plastic. Făcu semn spre stradă, în direcția pe care i-o arătase Hart.

— Probabil maşina lor era parcată undeva pe stradă. E destul de întuneric. Nimeni nu i-ar fi observat. Au venit pe jos pe alee – maşina ar fi făcut prea mult zgomot. Unul din ei fuma o țigară, din obişnuință, probabil ca să se liniştească. Se poate să fi stat aici puțin, s-au uitat în jur să se asigure că nu vine nimeni,

apoi s-au îndreptat spre uşă. Vom trimite asta la criminalistică, spuse el în timp ce punea punga în care se afla ţigara în buzunar, să vedem ce aflăm.

Mai zăboviră puţin lângă garaj.

— Aţi coborât din maşină – dumneavoastră şi domnul Shoenfeld – şi v-aţi dus direct în casă. Aţi aprins luminile, aşa cum sunt acum?

— Nu, am vrut, dar Dieter mi-a spus să nu le aprind. Se temea atât de tare că putea fi urmărit, încât…

— Da, dar asta confirmă ce aţi spus mai devreme în legătură cu lucrurile pe care le-aţi auzit. Unul dintre ei a spus că „ar trebui să fie doi”. Asta înseamnă că nu v-au văzut pe amândoi. Nu se poate să vă fi urmărit. Da, în regulă, să continuăm. Aţi traversat curtea şi toate luminile erau stinse. Aţi intrat în bucătărie. Ce s-a întâmplat după aceea?

Hart îl conduse pe Coleman în bucătărie, apoi, aşa cum făcuse şi cu Shoenfeld, trecură prin sufragerie până în camera de zi. Un poliţist făcea ultimele fotografii ale cadavrului. Hart nu se putu uita. Se îndepărtă. Coleman îi spuse ceva fotografului, care termină în grabă.

— Aţi spus că domnul Shoenfeld trebuia să rămână aici peste noapte, dar nu văd să fi avut bagaje.

— Nu avea decât o servietă, replică Hart. Stătea lângă biblioteca din apropierea ferestrelor din faţă, privind fix spre podea. Făcu un efort să-şi ridice privirea spre canapeaua murdară de sânge. Era acolo, lângă el.

— Nu mai e acolo.

— Nu, unul din ei – îmi amintesc acum – i-a spus celuilalt să o ia înainte să plece.

Coleman se uită la Hart, apoi la cadavrul lui Shoenfeld, care era pus într-un sac de plastic negru şi aşezat pe o targă. Avea o privire îngrijorată.

— Dar n-a fost un jaf. Nu au venit aici să fure ceva. De ce s-ar fi deranjat să ia servieta dacă nu ştiau – sau cei care i-au trimis nu ştiau – ce era în ea?

Hart înțelegea implicațiile sau cel puțin aşa credea.

— Înseamnă că Dieter avea dreptate. Era urmărit, pentru că altfel nimeni n-ar fi putut să ştie că era aici. Dar asta înseamnă…

— Că oamenii care-l urmăreau sunt aceiaşi indivizi care vor să vă ucidă pe dumneavoastră. Coleman îi aruncă lui Hart o privire iscoditoare. Ați încercat amândoi să dezlegați misterul evenimentelor din Los Angeles. Citesc ziarele, domnule senator. Toată lumea ştie ce probleme ați ridicat. Din această cauză a venit domnul Shoenfeld aici în seara asta, nu-i aşa – tocmai din Germania, fără bagaje, doar cu o servietă? Era ceva urgent. Ce conținea? Ce aflase?

— Nu ştiu. N-a apucat să-mi spună. A început doar, mi-a spus pe unde fusese în ultimele două săptămâni, în timpul în care toată lumea îl dăduse dispărut. Mi-a spus că aflase ceva despre Rubicon…

— Rubicon, domnule senator? Ce e asta?

— Numele de cod – ceea ce noi consideram a fi numele de cod – al evenimentelor din Los Angeles. Tot ce ştiu, tot ce-a apucat să-mi spună, e că ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles nu reprezenta sfârşitul Rubiconului – era doar începutul.

Deşi slabă şi aproape imperceptibilă, senzația era reală, iar în momentul în care înțelese, în mod dureros, ochii mari şi indiferenți ai lui Leonard Coleman respinseră adevărul.

— Şi există oameni în această țară care vor ca nimeni să nu se afle asta, nu-i aşa? îşi muşcă buza şi se concentră un moment. Faceți parte din sistem, cunoaşteți procedurile. Cineva mai sus va încerca să se ocupe de caz. Eu sunt un simplu polițist. FBI va prelua acest dosar aproape la fel de repede ca reporterii de afară, spuse făcând semn spre strada unde maşinile televiziunilor începuseră să sosească. Credeți că ar fi…

Hart îi aruncă o privire tristă.

— După ce s-a întâmplat, credeți că mai pot avea

încredere în FBI sau în orice alt reprezentant al guvernului? Din câte ştiu... Nu renunțați la acest caz, nu-mi pasă cine o să vă împiedice.

— Nu mă cunoaşteți, domnule senator. Abia ne-am întâlnit. De ce-ați avea mai multă încredere în mine decât...?

Hart îl privi drept în ochi.

— De obicei nu am încredere în nimeni, mai ales în acest oraş, însă mi-am dat seama imediat că pot avea încredere în dumneavoastră. E vorba de instinct. În plus, ce altă şansă am?

Îşi notă în grabă numărul de telefon mobil pe spatele unei cărți de vizită.

— Nu ştiu unde am să mă duc, însă mă puteți găsi oricând la acest număr. Trebuie să plec de aici. Sunt câteva locuri unde trebuie să ajung. Pot pleca? Mai e ceva...?

— Nu, e suficient pentru moment. Cineva trebuie să rezolve ceva în legătură cu reporterii de afară. Vreți să...?

Hart se gândi ce-ar trebui să facă. Era încă sub influența adrenalinei şi o ştia foarte bine. Nu trecuse încă peste moartea lui Dieter Shoenfeld; nu scăpase încă din coşmarul care se derula încontinuu în mintea sa. Se întoarse către Coleman.

— Veniți cu mine.

Cu Leonard Coleman lângă el, aflat cu un pas în spate, Hart stătea pe scările din fața reşedinței sale din Georgetown, explicând pe scurt ce se întâmplase.

— Ceva mai devreme în seara aceasta, doi bărbați au pătruns în casa mea şi l-au ucis pe Dieter Shoenfeld, care venise din Germania să mă viziteze. După cum mulți dintre dumneavoastră ştiu, Dieter Shoenfeld era distinsul editor al unuia din cele importante ziare din Europa. Motivul celor întâmplate încă nu e clar. Vă pot spune cu siguranță că nu a fost vorba de un atac terorist. Le-am auzit vocile şi... Făcu o pauză, chibzuind

dacă ar trebui să spună, apoi îşi dădu seama că, indiferent de riscuri, trebuia să o facă. Şi le-am văzut feţele. Erau americani, amândoi. Ca urmare a acestor evenimente, sunt sigur că veţi înţelege că, cel puţin pentru moment, nu pot răspunde la alte întrebări. Dau cuvântul locotenentului Coleman, care se ocupă de investigaţii.

Atinse uşor braţul lui Coleman, apoi se întoarse înăuntru. Ofiţeri în uniforme se plimbau în continuare prin casă, adunând probe. Se duse direct sus, încuie uşa dormitorului şi începu să-şi facă bagajele. Apoi o sună pe Helen.

— Sunt bine, îi spuse. Dar Dieter… începea să simtă primele semne de slăbiciune, un val de oboseală care-l cuprindea ca o ceaţă groasă şi densă. Încercă să-şi revină. Dieter e mort. Uite, Helen, trebuie să plec pentru câteva zile, dar nu te teme, nu e nicio problemă. Sau nu va fi atâta vreme cât ştiu că tu eşti bine.

Ascultându-i promisiunea, ştiu că-şi va respecta cuvântul şi, ştiind asta, găsi mai multă forţă să reziste.

— Te sun de îndată ce voi putea.

Mai aruncă o privire în cameră. Apoi, cu bagajul de-o noapte în mână, coborî în grabă scările. Ajunsese la bucătărie când îşi aminti. Se întoarse în camera de zi şi luă ceva de pe raftul bibliotecii.

— Ar fi bine să am ceva de citit, explică el când un tânăr ofiţer observă ce făcea. Îşi îndesă sub braţ cartea pentru care Dieter Shoenfeld îşi riscase şi îşi pierduse viaţa ca să i-o aducă şi ieşi în grabă pe uşa din spate.

Capitolul 13

Norocul era totul. Dacă Dieter Shoenfeld ar mai fi aşteptat o zi, Hart s-ar fi dus singur acasă şi ar fi fost ucis. Dacă Dieter Shoenfeld ar mai fi aşteptat o zi, Dieter era în viaţă acum. Dacă Helen ar fi sunat cu trei minute

mai târziu, ar fi fost omorât împreună cu Dieter. Toți cei care aflaseră despre Rubicon deveniseră o țintă a crimei, iar acum, doar ajutat de noroc, Hart era singurul dintre cei care ştiau ceva care nu fusese omorât.

Merse cu maşina prin Georgetown, trecând podul pe lângă Capitoliu, îndreptându-se spre clădirea dărăpănată unde David Allen avea un apartament. Parcă după colț, la trei blocuri distanță, aproape de lămpile cu neon care pâlpâiau în fața unui vechi hotel. Îşi apucă în grabă bagajul, îşi ridică gulerul hainei şi merse în pas alert, însă nu foarte repede, ca să nu atragă atenția, către blocul lui Allen.

— Am încercat să te sun! exclamă când deschise uşa şi se trezi cu el acolo.

Recent divorțat, Allen locuia într-un apartament mic, cu un singur dormitor. Totul părea că e parte dintr-un proces de tranziție. Rafturile de cărți – un model ieftin pe care-l poți asambla singur – erau pline cu rapoarte ale congresului, propuneri legislative, documentele obişnuite ale unui asistent administrativ. Allen luă un braț de ziare de pe singura canapea din cameră şi le aruncă peste un alt morman de lângă uşă.

— Ia loc, ia loc.

Îi luă geanta de pe umăr şi îi făcu semn să se aşeze pe canapea. Trase un scaun de la biroul din colț şi-l aşeză alături.

— Am tot încercat să te sun, dar nu te-am găsit. Mă gândeam să mă urc în maşină şi să vin până la tine.

— Am închis telefonul mobil. N-am vrut să vorbesc cu nimeni şi nu voiam să fiu găsit.

— Găsit? Din cauza telefonului?

Hart aruncă o privire prin încăperea mică şi dezordonată, apoi încercă să se concentreze.

— Pot să te rog să-mi dai ceva de băut?

Allen îi pregăti un scotch cu apă. Hart luă o gură, apoi se uită în depărtare, descurajat.

— Dieter… Vocea i se frânse, iar numele răsună în

tăcere.

— Ar fi bine să rămâi aici în noaptea asta, spuse Allen. Canapeaua e extensibilă. Am aşternuturi curate în camera de alături. N-o să fie foarte rău. Îşi plecă într-o parte capul lipsit păr, vizibil îngrijorat. Pari foarte afectat, Bobby. Ai nevoie de odihnă.

— Să mă odihnesc? Nu cred că pot dormi în noaptea asta nici dacă încerc. Au fost trimişi să mă ucidă doi asasini plătiți. I-am văzut pe amândoi. Mă căutau pe mine şi l-au omorât, în schimb, pe Dieter.

Hart luă încă o gură din băutură, mai mult şi mai încet decât prima dată. Pala de foc îi creă o senzație plăcută în gât. Se înclină în față, ținând băutura între genunchi şi privind fix în ea, în timp ce se gândea ce trebuie să facă.

— Vreau să-mi faci un serviciu, spuse, ridicând privirea. Vreau să-mi împrumuți maşina ta.

— Sigur, doar că are ceva kilometri la bord şi… De ce? Ce s-a întâmplat cu a ta?

Hart îl privi în ochi.

— E parcată pe stradă, aproape de hotel. Trebuie să ajung la Michigan şi aş prefera să nu folosesc maşina mea. Îmi cunosc numărul.

Allen sări de pe scaun şi începu să se mişte încoace şi încolo, apoi dându-şi seama că nu are suficient spațiu, se aşeză la loc. Îl privi pe Hart, nu ca pe senatorul pentru care lucra, ci ca pe cel mai vechi prieten.

— Cine a încercat să te omoare în noaptea asta? Şi de ce?

— Rubicon.

— Nu mi-ai spus ce înseamnă, mi-ai explicat doar că e numele de cod al scenariului legat de asasinat.

— Dieter era convins că evenimentele din Los Angeles au fost doar primul pas – dar primul pas către ce, nu ştiu. Nu mi-a spus. Telefonul a sunat, ştiam că e Helen şi trebuia să răspund şi, cât eram sus la telefon…

Mai luă o înghițitură, apoi lăsă paharul pe masă.

— Când a fost ucis Caulfield – ştiu că a fost omorât – singura concluzie logică era că cineva care avea legături cu o celulă teroristă a reuşit să pătrundă în agenție. Ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost o crimă plătită. De când angajează organizațiile teroriste din Orientul Mijlociu asasini plătiți ca să le facă treaba? Nu ştiu cine e în spatele acestei afaceri. Nici măcar nu ştiu ce încearcă să facă. Toți cei care au încercat să afle ceva despre Rubicon au fost omorâți.

Hart întinse mâna după pahar, dar se răzgândi dintr-odată şi sări în picioare.

— Vreau ca mâine la prima oră să zbori până în California. Aici nu eşti în siguranță. Trebuia să pleci oricum în câteva zile, spuse când Allen încercă să protesteze. Du-te acum. Ai grijă ca Helen să fie în siguranță.

Allen ştia că nu va avea succes dacă încearcă să-l oprească, îi dădu cheile de la maşină şi îi spuse unde era parcată.

— Vrei să te întâlneşti cu Charlie Ryan. De asta pleci, nu-i aşa? Doar n-ai de gând să conduci până acolo? Sunt o mie de kilometri.

Timp, distanță, nimic nu mai părea să conteze. Nu existau alternative, nu avea alte opțiuni. Totul ținea de şansă, dar şansa însemna destin, iar drumul pe care-l avea în față era singurul pe care-l putea alege.

Conduse ore întregi, până în Pennsylvania, pierdut în migrația neîntreruptă a americanilor care se mişcau în toate direcțiile în acelaşi timp. Cu puțin înainte de ora trei dimineața opri să alimenteze cu benzină. La stația de benzină era o cafenea. După ce umplu rezervorul, intră să mănânce ceva. Doi şoferi de camion stăteau în celălalt capăt al cafenelei. O chelneriță de vârstă mijlocie, cu o aluniță la colțul gurii îi turnă o ceaşcă de cafea înainte să ceară. I-a dat un meniu din plastic. Nu s-a obosit să-l deschidă.

— Şuncă, două ouă şi pâine prăjită.

Ouăle erau moi, iar şunca neagră şi sfărâmicioasă, dar lui Hart nu-i păsa. Era bucuros că se dăduse jos din maşină şi îşi putea întinde picioarele. Asculta vocile celor doi şoferi, cu vorbele lor sigure şi simple şi simțea un fel de invidie față de viața oamenilor obişnuiți.

— Conduceți toată noaptea? întrebă chelnerița, în timp ce-i încălzea cana.

— Nu sunt sigur, mărturisi.

— Unde mergeți?

— În Michigan, răspunse. La Ann Arbor.

Femeia părea că se gândeşte la cele auzite, ca şi cum şi-ar fi petrecut zilele – sau mai degrabă nopțile – calculând pentru alții timpul şi distanța, în funcție de anotimp şi de starea vremii.

— Ar trebui să ajungeți acolo la prânz, dacă nu faceți vreo pauză prea lungă pe drum. Se luminează în câteva ore. O să fie mai puțin dificil. Pe de altă parte, e un motel decent nu prea departe de aici. Dar, cum spuneam, curând se face lumină.

Ce doi şoferi se ridicară de la masă. Fiecare îi lăsase un bacşiş generos.

— Ne vedem peste câteva zile, spuse unul din ei cu un zâmbet obosit în timp ce plecau.

Femeia spălă vasele în urma lor şi şterse tejgheaua.

— Ați auzit ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă femeia când se întoarse cu ceaşca de cafea. Un nou atac. Nu ca data trecută – nu s-a mai aruncat nimeni în aer –, dar au încercat să ucidă un senator! La el în casă! L-au ratat, însă au omorât pe altcineva. Chiar în casa lui, în Washington, capitala țării. Nimeni nu mai e în siguranță, nu-i aşa?

Hart îi plăti nota şi lăsă câțiva dolari lângă farfurie.

— Mulțumesc, spuse în timp ce ieşea pe uşă.

— Să vă întoarceți cât mai curând, îi răspunse femeia cu o voce visătoare.

Îşi luă rămas-bun cu indiferență şi rămase sprijinită de uşă, să privească traficul nesfârşit care continua în

noapte.

Cafeaua îl ținu treaz pe Hart până când se crăpă de ziuă şi soarele începu să se ridice. Ajunse în Michigan la 11 şi, aşa cum calculase chelnerița, în Ann Arbor, la prânz. Când ajunse în fața casei în stil georgian a lui Charlie Ryan, îşi dădu seama că, abia întors de la Convenția republicanilor şi aflat în plină campanie pentru alegeri, Ryan putea fi oriunde în Michigan, mai puțin acasă.

Se uită în oglinda retrovizoare. Avea părul dezordonat şi nu se bărbierise. Coborî din maşină, îşi întinse brațele şi se îndreptă către uşa din față. Poate era totuşi cineva acasă care să-i spună unde ar trebui să se ducă. Uşa se deschise înainte să ajungă acolo. Charlie Ryan ieşise să-l întâmpine.

— Cum ai…?

— M-a sunat David Allen după ce ai plecat de la el aseară. De ce naiba ai venit cu maşina? De ce n-ai sunat? Aş fi venit eu, luam primul zbor, insistă Ryan în timp ce închidea uşa în spatele lui. Vorbim despre asta mai târziu. Acum du-te sus, fa un duş fierbinte şi cât mai lung, curăță-te. Apoi mergi la culcare.

— Nu pot, nu încă. O să fac totuşi un duş, cred că sunt un dezastru.

O jumătate de oră mai târziu, după duş, se bărbieri şi îşi puse haine curate, apoi se aşeză la masa din bucătărie, încercând să-i spună lui Ryan tot ce aflase.

— Ai cartea şi diagrama cu tine? Lucrurile pe care Shoenfeld le considera atât de importante?

Hart îi înmână lui Ryan volumul îmbrăcat în piele. Ryan îl examină cu o sprânceană ridicată şi cu privirea gânditoare.

— Plutarh. Nu l-am mai citit din şcoală. Deşi părintele Henriot, bătrânul meu profesor de istorie, ar fi putut să-ți spună că nu l-am citit nici atunci.

Deschise cu grijă coperta zdrențuită ca să nu se rupă mai tare. O uşoară grimasă întrerupse linia dreaptă a

gurii sale.

— Greacă! Singura materie despre care ştiu chiar mai puține decât despre istoria antică.

— Dar ştii.

— Dacă ştiu? Presupun că, folosind un dicționar bun, aş putea traduce zece sau douăsprezece rânduri într-o lună sau mai bine. Văzu mina dezamăgită de pe fața obosită de moarte a lui Hart. Îl pocni peste genunchi şi se ridică. Dar nu teme, am o soluție.

Ryan dispăru în sufragerie. Se întoarse câteva minute mai târziu, cu o carte mică, învelită într-o copertă verde. Părea foarte mulțumit de sine.

— E ceva ce mi-am imaginat că voi studia într-o bună zi. Arată încă bine, nu-i aşa? Puse cartea pe masă şi o deschise la întâmplare, să-i arate lui Hart de ce este utilă. Pe aceeaşi pagină: textul în engleză la stânga, versiunea în greacă veche la dreapta. Ar trebui să funcționeze. Arată-mi primele pasaje pe care le-a subliniat – Gunther Kramer, nu?

Ryan îşi amintea suficient greceşte cât să poată găsi pasajul corespunzător în ediția bilingvă şi apoi corespondentul în engleză. După aproape o oră, stătea şi se uita pe geam, plimbându-şi privirea de la marginea unui pârâu la un pâlc de mesteceni care începuseră să îngălbenească. Nori cenuşii se mişcau cu repeziciune pe cerul estic, aducând un fel de răceală şi, pentru câteva minute, primii fulgi de zăpadă din acest anotimp. În lumina rece a soarelui, aerul era limpede, pur şi curat. Iarna venea mai repede anul acesta.

— Totul pare destul de clar, spuse Hart în timp ce Ryan privea ultimii fulgi de zăpadă care se topeau în iarbă.

— Ce? întrebă Ryan. Se întoarse de la fereastră. Hart era încă aplecat peste ediția Loeb, recitind pasajele subliniate. Da, cred. Nu sunt sigur.

Îşi ridică privirea. Credea că îi înțelesese îndoiala.

— Vreau să spun, pasajele subliniate de Kramer, spuse Hart. Legătura cu Rubiconul este o altă problemă.

Ryan începu să bată încet şi liniştit cu degetele în masă. Încerca să gândească.

— Toată lumea ştie povestea – cei care au fost obligați să citească istoria romanilor. Şi chiar dacă n-au făcut-o, toți au auzit celebra replică: „Veni, vidi, vici" – am venit, am văzut, am cucerit. Cezar povesteşte ce a făcut în Galia, dar are legătură cu ce a făcut mai târziu, după ce a traversat Rubiconul. Primul pasaj marcat: el trece Rubiconul. De ce era aşa de important? Fiindcă i se spusese să nu o facă, fiindcă armata urma să fie dusă departe de Roma. Dar de ce era considerată armata romană o amenințare pentru Roma însăşi? Celălalt pasaj – îți aminteşti?

Privirea lui Hart se întoarse la text, la pasajul în care Gunther Kramer trăsese paranteze cu mare grijă şi precizie. Sensul părea destul de clar. Hart rezumă ceea ce spunea..

— Primele zile ale Republicii, când Roma era mai mică, nimeni nu comanda o armată mai mult de câteva luni sau un an. Dar mai târziu, pe măsură ce Roma îşi mărea teritoriul, a devenit un imperiu, iar armata era trimisă în locuri foarte îndepărtate, unde se ajungea în câteva luni. Armata devenise mai puțin loială Romei decât unor persoane care, la fel precum Cezar, fuseseră generali. Cu alte cuvinte, adăugă Hart, amenințările împotriva Republicii au început când Roma a devenit un imperiu.

— Mai e ceva, spuse Ryan. Nu era sigur că o poate spune în cuvinte. Ceva legat de tonul în care e scrisă cartea. Ai sentimentul că ceea ce s-a întâmplat era inevitabil, că din momentul în care cineva are atâta putere, e doar o chestiune de timp, până când începea să o folosească.

— Dar notele pe care le-a făcut Kramer pe margine?

— Nu ştiu germană, dar un prieten de-al meu o predă la Universitate. Îl pot suna. Mă întreb ce i s-a părut lui Kramer atât de fascinant.

— Poate e lucrul la care ne gândim şi noi acum – de care eu nu mi-am dat seama înainte.

Ryan avea un aer uimit. Hart râse încet, uşor stingherit.

— Nu sunt sigur că ştiam că a existat o republică romană. Tot ce ştiu despre istoria Romei e din piesa lui Shakespeare: Cezar a fost ucis, apoi a urmat un război civil. Credeam că Cezar a trecut Rubiconul ca să se lupte cu duşmanii săi de la Roma.

— Asta ştiu majoritatea oamenilor. Ce părere ai?

— Părerea mea e că am confundat ideea de Imperiu Roman cu o lungă listă de împărați romani. Nu mi-am dat seama că imperiul a apărut înaintea împăraților şi că imperiul i-a adus cu sine pe împărați în mod inevitabil.

Ryan dădu din cap în semn de confirmare.

— Ce lecție tragem din asta?

— Că devenind imperiu, o republică îşi poate pierde libertatea.

— Probabil. Dar uită-te şi la următorul pasaj însemnat de Kramer. Ce nu era inevitabil era geniul lui Iulius Cezar. A schimbat totul, dar a lăsat să se creadă, cel puțin pe timpul vieții sale, că nu schimbase nimic. A păstrat toate vechile structuri ale Republicii; totul se făcea conform formulei antice „cu voia Senatului şi a poporului roman", deşi nimic nu se întâmpla dacă nu voia Cezar.

— E foarte interesant, Charlie, dar unde ajungem? Au vrut să mă ucidă aseară, oricine ar fi, şi tot ce avem e această carte.

Dintr-odată, îşi aminti ceva. Desfăşură hârtiuța subțire pe care Gunther Kramer scrisese două coloane paralele.

— Şi asta e în germană, dar Rubicon apare de două ori: primul, pe coloana din stânga, şi ultimul, pe coloana din dreapta. Dieter mi-a spus că Gunther Kramer dezlegase misterul.

Ryan se ridică să-şi dezmorțească mâinile.

— Am să-l sun pe prietenul acela. De ce nu te duci sus, să încerci să te odihneşti? îl privi pe Hart cu o expresie îngrijorată. Nimeni nu ştie că eşti aici, cu excepția lui David Allen, ceea ce înseamnă că nimeni nu te poate găsi. Probabil că toți reporterii din Washington încearcă să dea de tine, să obțină o reacție la evenimentele de aseară. Dacă nu apari cât de curând, vor începe să speculeze că ai dispărut şi ştii foarte bine la ce conduc asemenea zvonuri.

Hart se ridică de la masă.

— Allen va spune tuturor că m-am retras, fiindcă moartea lui Dieter Shoenfeld a fost o lovitură teribilă şi am nevoie de timp să mă liniştesc. În felul acesta am să câştig câteva zile. Trebuie să plec din țară fără să afle nimeni. Îți explic mai târziu.

Hart urcă în camera de oaspeți, în timp de Ryan

dădea telefonul. Se gândi să se întindă câteva minute şi să se odihnească, închise ochii, încercând să nu se mai gândească la nimic.

— Bobby, spuse Ryan încet, scuturându-l de umăr. Trezeşte-te. Avem traducerea.

Hart nu ştia despre ce vorbeşte Ryan. Camera în care adormise era întunecată. Credea că trăsese cineva draperiile. Se ridică şi se uită împrejur.

— Cât timp am dormit?

— Şase ore, poate ceva mai mult. Vino jos. Clare a venit acasă, vom lua masa.

Clare Ryan era medic, chirurg cardiac la Spitalul Universitar din Michigan. Zveltă ca un alergător de cursă lungă, cu ochi mari şi blânzi, avea una dintre cele mai ascuțite minți pe care le întâlnise Hart vreodată. Vedea dintr-o privire lucruri pe care alții nu le-ar fi observat niciodată. O înțelesese imediat pe Helen. Fuse primul lucru de care întrebase.

— Cum se simte? Cum rezistă după tot ce s-a întâmplat?

Clare îl luă de braț pe Hart şi îl însoți de la capătul scării lungi, în spirală până în sufragerie. Masa fusese aranjată pentru trei persoane. Îi aruncă un zâmbet jovial, dar reținut.

— Ştiu că eşti extenuat, dar poți suporta. Prietena mea Helen, pe de altă parte, nu se bucură de protecția unui anumit nivel de idioțenie care-i face pe oamenii ca tine sau Charlie să pretindă că nu există niciun pericol. Chiar au încercat să te omoare noaptea trecută? Dumnezeule, spre ce se îndreaptă țara asta?

Îl sărută pe celălalt obraz şi îi spuse că ar fi o idee bună să încerce să rămână în viață.

— Charlie mi-a zis că trebuie să pleci din țară, spuse Clare scurt după ce începură să mănânce. Am o soră în Toronto, e avocat şi se ocupă de actele de muncă ale imigranților. Te poate ajuta să obții un paşaport ca să ieşi din Canada. Poți merge cu maşina de la Detroit la

Windsor şi, de acolo, să treci în Toronto.

Îşi schimbă uşor expresia. Tocmai îşi dăduse seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l ştie. Sau te-ai gândit deja la asta?

Conversația se abătu către alte subiecte – care era situația în cursa electorală şi ce urma să se întâmple cu Charlie Ryan.

— Acum câteva săptămâni mi-ai spus că nu mai primeşti bani de la Washington, remarcă Hart. Nu cred că atitudinea pe care ai avut-o față de vicepreşedinte zilele trecute o să te ajute prea mult să rezolvi problema asta. Cât de gravă e situația?

Ryan încercă să minimalizeze subiectul.

— Există aici oameni care vor să te ajute. Nu ştiu însă în ce fel vor afecta evenimentele din Los Angeles mersul lucrurilor şi ce rezultat va avea cursa prezidențială. Nu e uşor, ştiind că Taylor ar fi un preşedinte mult mai bun, să fii nevoit să pretinzi public că Douglas nu va fi un nou dezastru.

Clare îşi aruncă şervetul pe masă.

— Doamne, Charlie, nu crezi că e momentul să renunți la minciuni? Ştii că Douglas e cel mai rău lucru care se poate întâmpla. N-a avut niciodată vreo idee care să nu-i fi fost şoptită de la Casa Albă. De ce n-ai curajul să ieşi în față şi să le spui oamenilor ce crezi cu adevărat? Cineva a încercat să-l ucidă pe singurul tău prieten de la Washington şi tu încă reciți textele partidului? De ce – ca să nu pierzi? Ce rost are victoria dacă nu poți spune adevărul?

Cu cât vorbea mai mult, cu atât se enerva mai tare, iar zâmbetul de pe fața lui Charlie se lățea. Se întoarse către Hart.

— Ce părere ai? Mi se pare o idee a dracului de bună.

Clare nu-l credea. Ştia că spune ceea ce gândeşte, că era o idee bună, dar nu şi că ar face-o, că ar risca toate lucrurile pentru care muncise. Înțelegea că jocul avea anumite reguli; dar ştia şi că nu existau prea mulți

bărbați sau femei în politică dispuşi să încalce atât de multe, cum făcuse omul cu care se măritase.

Când cina luă sfârşit, Clare fu nevoită să-şi ia rămas-bun. Avea pacienți de vizitat la spital şi urma să se întoarcă târziu.

— Uite adresa şi numărul de telefon ale surorii mele. Am s-o sun să-i spun să te aştepte şi de ce ai nevoie. Nu vreau să te văd plecând, dar ştiu că trebuie şi e probabil mai bine să treci în Canada în noaptea asta. Am s-o sun pe Helen de la birou să o asigur că am avut grijă de tine. Sigur vrea să afle asta, spuse ea în timp ce-i dădea ultimul sărut.

— Mulțumesc, Clare, spuse el, mişcat de amabilitatea cu care se oferise să-l ajute şi de cât de mult ținea la Helen. Mulțumesc pentru tot. Traducerea? întrebă Hart după ce plecă Clare. Ce înseamnă toate notițele de pe margine? Iar diagrama are vreun sens?

— Traducerea e gata. Dacă dă vreo explicație? Nu sunt foarte sigur.

Se întoarse în bucătărie şi se aşează pe acelaşi loc. Cartea era acolo, cu diagrama alături şi cu cele două pagini care conțineau traducerea textului scris de mână.

— Câteva note făceau referire la alte pasaje. Unele reprezentau doar un cuvânt sau două pe care voia să fie sigur că le-a tradus corect din greacă.

Ryan întoarse prima pagină cu traducerea textului, pentru ca Hart s-o poată vedea.

— Glosa de pe marginea comentariului despre cum trecerea Rubiconului a reprezentat punctul culminant al expansiunii romane, rezultatul de care avea nevoie imperiul – este o notă despre Irak.

— Irak? întrebă uimit Hart. Citi traducerea cu voce tare. Să presupunem că războiul din Irak nu a început din cauza armelor de distrugere în masă sau a celorlalte motive care ne-au fost date. Să nu mai vorbim despre petrol. A început pentru că era, considerau ei… Hart îşi ridică privirea. Ei considerau? Cine sunt „ei”?

Ryan îi spuse să citească în continuare.

— A început fiindcă era, considerau ei, pretextul perfect pentru a stabili un stat-client – aşa cum romanii aveau state-clienți – o prezență militară, un guvern model, un guvern marionetă, o colonie în inima Orientului Mijlociu. Imperiul se extinde, locuitorii de acasă sunt mulțumiți cu promisiunea că democrația se răspândeşte, petrolul va fi ieftin şi țara prosperă.

— Cealaltă pagină, diagrama desenată de Kramer, explică Ryan.

— Prima coloană e o listă cu tot ce s-a întâmplat în Roma după ce Rubiconul a fost trecut. A doua coloană e o listă cu lucrurile care pot aduce un imperiu – un imperiu republican – în acelaşi punct. Începe cu al Doilea Război Mondial, apoi strategia militară a Războiului Rece, apoi destrămarea Uniunii Sovietice şi a unei lumi în care exista o singură superputere. Apoi – citeşte ce e scris la sfârşit, ultimele rânduri înaintea cuvântului Rubicon.

Hart îl citi repede în gând, apoi îl repetă cu voce tare:

— Asasinatul politic – amenințarea duşmanilor din exterior – susținerea unui război nesfârşit – expansiunea – mai multe asasinate: tot ce are legătură cu necesitatea sau, mai bine zis, cu credința în necesitatea că trebuie făcut ceva violent, fundamental şi fără precedent.

— Gunther Kramer nu credea că Rubicon era numele de cod al unui scenariu terorist, spuse Ryan. Avea convingerea că este o conspirație menită să distrugă republica americană, dar cum şi de către cine? Ceva nu se leagă. Ce s-a întâmplat în Los Angeles a fost un atac terorist. Ştim cine era sinucigaşul cu bombă şi de unde provenea. Ştim şi cum îl cheamă şi motivele pentru care a făcut-o. Lipseşte ceva, Bobby, şi nu ştiu exact ce.

— Uită-te la asta, spuse Hart întinzându-i diagrama lui Ryan. La sfârşit.

— Scrie doar Rubicon.

— Nu, mai e ceva, mai jos.

Ryan se uită din nou. Mai exista un fel de completare pe care n-o observase când se uitase prima dată peste traducere.

— Este ceea ce i-a spus al Farabi. Ce înseamnă?

Hart băgă mâna în buzunarul jachetei, de unde scoase carnetul pe care îl luase de la Dieter Shoenfeld. Îl deschise la pagina unde văzuse acest nume prima dată.

— Dieter ar fi trebuit să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi la începutul săptămânii viitoare la Roma. O să mă duc eu în locul lui. Spunea că al Farabi ar putea avea piesa lipsă. Asta a fost expresia pe care a folosit-o „piesa lipsă".

Capitolul 14

Hart nu-şi putea scoate cuvântul din minte. Îl scrisese într-un carnet în timpul zborului de la Toronto la Roma; îl scrisese în camera de hotel, după ce se cazase. Ce însemna Rubicon? Era mai mult decât scenariul de asasinare a unui lider politic, mai mult decât o încercare de a sabota alegerile. Dar cât de mult şi spre ce ducea? Lista pe care o făcuse Gunther Kramer: asasinatul, amenințarea duşmanilor din exterior, un posibil război şi apoi alte asasinate – toate cu scopul de a demonstra că ceva „fără precedent" trebuia făcut. Ce era fără precedent şi, orice ar fi fost, cum ar fi putut duce către Rubicon într-un fel care să se asemene cu ceea ce se întâmplase în Roma cu mai bine de două mii de ani în urmă?

Mai erau două zile de aşteptare, două zile în care nu avea nimic de făcut. Ar fi vrut să sune acasă, să o anunțe pe Helen că e bine şi că nu are de ce să se îngrijoreze. Trecuse aproape o săptămână de la noaptea crimei, cinci zile de când nu-i mai auzise vocea, dar devenise paranoic, era convins că i se ascultau aproape toate convorbirile. Îşi amintea ce-i spusese Caulfield

despre romanul *1984* al lui Orwell şi teoria că trăim sub supravegherea continuă a unei puteri omnisciente. Îşi petrecuse trei zile la Toronto şi tot timpul trăise cu impresia că e privit şi urmărit. Roma îi dădea mai multă siguranță şi, lucru mai important, se simțea mai aproape de ceea ce spera să fie sfârşitul cursei, când avea să afle cine era în spatele Rubiconului şi ce urma să se întâmple după evenimentele din Los Angeles.

Hotelul unde stătea Hart era cel în care Dieter Shoenfeld ar fi trebuit să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi luni după-amiază, adică ziua următoare. Epuizat fizic şi aflat la capătul puterilor psihice, Hart reuşise să doarmă întreaga noapte, ceea ce nu se întâmplase toată săptămâna. Luă micul dejun târziu, apoi hotărî că trebuie să iasă, că nu-şi poate petrece toată ziua în cameră. Îmbrăcat într-o jachetă şi cu o pereche de ochelari de soare, vestimentația tipică a unui turist, porni spre Tibru, luând-o pe vechiul pod pietonal de pe cealaltă parte a Vaticanului. Bulevardul larg care începe de la castelul Sant'Angelo era blocat de creştinii care aşteptau să primească binecuvântarea papei la prânz.

Tot drumul era plin de magazine şi de tonete care vindeau diferite obiecte religioase şi fotografii sau cărți poştale cu imaginea papei. Brusc îi năzări ideea să cumpere o carte poştală pe care să i-o trimită lui Charlie Ryan. „Papa a întrebat de tine, se gândi să-i scrie. A spus că ar vrea să-ți asculte confesiunea, dar dat fiind ce ai tu de mărturisit, nu e sigur că ar avea atâta timp la dispoziție."

Avea sentimentul straniu că lucrurile îi sunt familiare, că e acasă. Vedea chipul de irlandez pistruiat al lui Ryan râzând la citirea celor scrise. Puse cartea poştală în buzunar şi se urcă într-un autobuz pentru turişti, lăsând în urmă mulțimea adunată la catedrala Sfântul Petru.

Soarele Romei îi mângâia cald şi blând pielea, în timp ce autobuzul se deplasa încet de-a lungul Tibrului. O

clipă, cu toată căldura care-i încălzea fața, simți sau avu impresia că simte cum trebuie să fi fost să faci parte din armata romană care se întoarce după ce imperiul cucerise mare parte din lumea cunoscută, iar un soldat roman revine întotdeauna triumfător. Îşi dorea să fi citit mai mult, să fi studiat mai mult, să fi ştiut mai multe despre motivele pentru care Roma se prăbuşise. Îşi dădu seama că nu ştia mare lucru.

Vorbind rar şi cu pauze, dar într-o engleză corectă, ghidul descria fiecare loc renumit pe lângă care treceau, aducând scurte, dar necesare omagii completei ineficiențe a traficului din Roma.

— Trei milioane de locuitori. Trei milioane de maşini. E imposibil să ajungi undeva şi, cu toate astea, toți reuşesc.

Hart se uită în jos, pe partea unde se afla în autobuz şi văzu cum apărătoarea unui Alfa Romeo era la câțiva centimetri de o coliziune înainte să apese frâna şi să dea înapoi. Autobuzul se deplasă cu efort înainte, în timp ce se auzeau zgomotele extreme ale motorului.

— Şi aici, la stânga dumneavoastră – un lung şir de ruine ale unor construcții antice. Este ceea ce a rămas din cele 250 de scaune în aer liber, ocupate de cei care asistau la întrecerile de care de la Circus Maximus. Avea o lățime de 200 de metri şi o lungime de 800 de metri.

Un bărbat în vârstă, tuns scurt şi grizonant şi cu ochi vioi şi cenuşii, care stătea împreună cu soția în fața lui Hart, făcu semn spre marele câmp acoperit de iarbă, unde singurele semne ale curselor erau câteva urme de roți abia vizibile.

— Când Roma a căzut pradă corupției, remarcă el cu un accent britanic rece, când nu mai rămăsese nimic de făcut în politică, când poporul pierduse puterea şi totul era în mâna împăraților, singurul mod de a-i controla, de a-i face să uite ce au pierdut, era să le ofere hrană şi divertisment.

Râse, pe un ton scăzut şi întrerupt, învăluit în ironie.

— Gândiți-vă ce ar fi putut face dacă aveau televiziune!

Autobuzul făcu un ocol larg, întorcând şi luând-o pe două străduțe întortocheate, apoi ieşi pe bulevardul lat care ducea direct la Colosseum.

— Numele „Colosseum", explică ghidul la un microfon care emitea sunete metalice, e o greşeală. Adevăratul nume este „Amfiteatrul Flavian". Este prima structură autonomă de acest tip din lume. A fost început de împăratul Vespasian în anul 64 d.Hr. Şi terminat de fiul său, împăratul Titus, în anul 72 d.Hr.

Autobuzul opri. Cei care doreau să se plimbe în jurul Colosseumului coborâră.

— Aceasta a fost următoarea etapă în procesul de corupție a Romei, îi explică englezul soției sale. Rareori se uita la ea când vorbea, deşi era convins că îl ascultă. Distracțiile de la concursurile atletice nu erau suficiente. Aveau nevoie de o supapă care să depresurizeze nevoia de agresiune acumulată. Le-au oferit un carnagiu. Când a fost deschis, erau concursuri o sută de zile la rând. Se spune că veneau cetățeni romani din întregul imperiu – lucru pe care îl uităm: că ei colonizaseră jumătate din globul pământesc şi oferiseră cetățenie celor care îi slujiseră cu loialitate –, ca să asiste la măcelărirea a peste cinci sute de animale, majoritatea aduse din Africa special pentru acest spectacol. Reprezentațiile nu s-au terminat niciodată. Aproape două sute de ani mai târziu, când aniversau o mie de ani de la înființarea Romei, două mii de gladiatori au luptat cu elefanți, tigri, lei, girafe şi chiar hipopotami doar pentru plăcerea de a vedea cum curge sângele. Şi, desigur, mai erau şi jocurile în care gladiatorii se omorau unii pe alții. Ştii, câteodată mă gândesc că rasa umană nu are speranțe de izbăvire.

— Albert, spuse soția lui privind în depărtare, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ce au făcut romanii acum nu mai face nimeni.

— Nu, aşa e. Acum aruncăm bombe peste oameni ca să-i ucidem. Şi nu trebuie să venim la Colosseum ca să vedem aşa ceva. O putem face din sufragerie, nu-i aşa?

— Bine, nu înțeleg cum poți compara ce se întâmpla atunci cu ceea ce se petrece în prezent, insistă ea.

Înainte ca soțul să-i răspundă, autobuzul porni şi ghidul începu să povestească despre următoarea destinație.

Vorbele englezului îi amintiră lui Hart de ceea ce-i spusese Caulfield despre Orwell şi Huxley: supravegherea neîncetată din *1984* şi controlul mai blând, dar dintr-un anumit punct de vedere şi mai invaziv despre care se vorbeşte în distopia ştiințifică din *Minunata lume nouă.* Nevoia de hrană şi adăpost a oamenilor este satisfăcută. Toți sunt mulțumiți de propria viață cu ajutorul drogurilor care îți dau senzația că ai tot ce-ți trebuie şi te eliberează de tensiuni. Sexul e eliberat de constrângerile procreării şi ale iubirii. Şi, ca o încununare, distracția trebuie să producă o reacție nu doar emoțională, ci şi fizică, ceea ce Huxley numea în povestea sa „tactile".

Coborî din autobuz la următoarea stație şi hoinări câteva ore prin mulțime, printre marile monumente ruinate şi rămăşițele distruse ale ceea ce fusese cândva capitala unui imperiu care păruse pe-atunci destinat să reziste atâta vreme cât exista viață pe planetă. În timp ce se plimba printre chiparoşii zvelți şi blocurile imense de pietre răsturnate, se gândea la lucrurile pe care le auzise sau le ştia: cum Roma se transformase dintr-o republică în care toți cetățenii luptau în războaie, într-un imperiu în care generalii conduceau veterani plătiți, loiali doar comandanților; de la o republică în care – cum spusese englezul din autobuz – fiecare cetățean lua parte la viața civică, într-un imperiu în care cetățenii erau ținuți în ascultare prin nenumărate jocuri fără minte şi măceluri nesfârşite.

Hart nu se oprise la paralela evidentă dintre ceea ce

se întâmplase cu Roma când ea încetase să fie o republică şi ce se petrecuse cu propria țară după războaiele din secolul XX. Nimeni nu putea susține că democrația din America semăna cu cea de acum două sute de ani; țara era prea mare, prea industrializată, specializată şi extinsă pentru asta. Era însă o cale lungă până la absența totală a democrației. Nu era la fel, îşi spuse. Din momentul în care Cezar a preluat puterea, nu au mai existat alegeri libere. N-au mai existat libertate de expresie, dezbateri reale, nici măcar în Senat, din momentul în care Cezar a trecut Rubiconul, iar puterea a depins în totalitate sau în principal de exercitarea forței.

Hart se întoarse şi privi încă o dată spre Colosseum, strălucind în toată măreția sa ruinată şi îmbătrânită în lumina soarelui trandafiriu, apoi porni pe jos spre hotel.

Aproape ajunsese, era lângă piața Navona, când văzu titlul unui ziar. Nu l-ar fi observat, amestecat printre alte gazete din țări europene, dacă redactorii ziarului britanic nu i-ar fi pus fotografia alături de ştirea că acelaşi senator american căruia puțin îi lipsise să fie ucis în propria locuință, era acum dat dispărut, fiind probabil mort.

Era un ziar de scandal. Bobby Hart nu mai fusese văzut de o săptămână, din noaptea în care doi bărbați înarmați pătrunseseră în eleganta sa reşedință din Georgetown şi, în urma unui schimb de focuri, îl omorâseră pe Dieter Shoenfeld, unul dintre cei mai cunoscuți editori din Europa. Deşi reprezentanții oficiali ai lui Hart susțineau că se retrăsese după moartea lui Shoenfeld, nimeni nu mai ştia nimic despre el. Acest fapt condusese la speculația – „Speculația!" spuse Hart cu voce tare – că senatorului i se întâmplase ceva şi, din motive legate de confidențialitate, autoritățile refuzau să facă declarații. Surse informate insistau asupra îngrijorării crescânde că era posibil ca senatorul să fi fost răpit de către aceiaşi oameni care încercaseră să-l

ucidă şi este ţinut ostatic undeva, probabil în afara ţării, într-o ţară din Orientul Mijlociu.

— La naiba, bombăni Hart încet, vârându-şi ziarul sub braţ şi îndreptându-se grăbit către hotel.

Intrarea în hotelul Rafael se făcea dintr-o stradă îngustă, pavată cu piatră cubică, pe care cu greu puteau parca trei sau patru maşini una lângă alta. Portarul stătea sprijinit de perete cu o ţigară între degete şi vorbea cu un bărbat de culoare, îmbrăcat într-un costum elegant la două rânduri de nasturi. Când îl văzu pe Hart apropiindu-se, aruncă ţigara şi o stinse cu tocul pantofului, după care deschise uşa.

— Domnule Hart, putem să stăm puţin de vorbă?

Străinul bine îmbrăcat îl apucă pe Hart de braţ şi îl conduse către Mercedesul albastru pe lângă care trecuse mai devreme. Hart fusese atât de surprins să-şi audă rostit numele, încât se trezi pe bancheta din spate a maşinii fără să ştie exact ce i se întâmplase. Încercă să coboare. Trase de mâner, însă uşa era blocată. Automobilul demară, îndepărtându-se de hotel şi părăsind străduţa îngustă cu piatră cubică. În maşină erau doi bărbaţi – şoferul, căruia nu-i văzuse faţa şi cel care-l luase cu forţa înăuntru şi care acum stătea lângă el. Hart îi ceru să oprească maşina şi să-i dea drumul. Răspunsul îl surprinse.

— De ce, domnule Hart, aveaţi alte planuri pentru cină?

— Acolo merg – la cină? Nu ştiam că sunt invitat undeva.

Şoferul coti pe câteva străduţe înguste până când ieşi în strada principală care mergea în paralel cu Tibrul, apoi, având în faţă irizaţiile bazilicii Sf. Petru ce strălucea în soarele crepuscular al Romei, întoarse spre stânga şi se îndreptă către Colina Palatină.

— V-aţi simţit bine în Roma până acum, domnule Hart? îi adresă întrebarea pe un ton ce părea deopotrivă interesat şi dornic să ajute. Probabil că nu e o întrebare

foarte inteligentă, ținând cont de faptul că ați ajuns de curând, ca să nu mai vorbim despre motivul sosirii dumneavoastră.

Vorbea o engleză impecabilă, cu o tonalitate mai clară şi mai aspră decât a unui american, însă fără urme de accent britanic. Cu siguranță, studiase la una dintre cele mai bune universități din Orientul Mijlociu. Probabil, se gândi Hart, în Egipt, unde influența britanică nu se reducea la o simplă imitație. Îşi sprijinea un braț pe scaunul dintre ei. Purta butoni din aur şi un ceas scump, deşi un model mai puțin cunoscut. Hart crezu că ştie cine era bărbatul.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Mohammed al Farabi.

Egipteanul păru uimit.

— Dacă sunt…? Nu. Dar înțeleg cum ați ajuns la această concluzie. Nu, nu sunt. Însă ne îndreptăm către el sau, mai bine spus, este persoana pe care urmează să o întâlniți. Asta dacă nu preferați să oprim şi să plecați. De îndată ce rosti aceste vorbe, clătină din cap, cerându-şi scuze pentru lipsa de etichetă. De fapt, voiam să spun că vă putem conduce înapoi la hotel, dacă doriți. Deşi, vă asigur, Mohammed al Farabi va fi foarte dezamăgit.

Hart se întrebă dacă era adevărat, dacă acest om l-ar fi dus înapoi şi l-ar fi lăsat acolo, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cu câteva minute în urmă, acelaşi necunoscut egiptean cu maniere rafinate îl urcase cu forța în maşină şi demarase în trombă. Iar cum se purta de parcă nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit.

— Depinde, spuse Hart cu o privire serioasă.

— Îmi cer scuze, ce anume depinde?

— Întoarcerea mea la hotel – depinde de ce-mi veți spune dumneavoastră. În primul rând, cine sunteți şi unde mă duceți?

— Numele meu nu are nicio importanță. E suficient să ştiți că vă conduc la persoana al cărei nume l-ați

menționat mai devreme, Mohammed al Farabi, şi pentru care ați venit până aici. Sau mă înşel?

Hart ignoră întrebarea. Îşi dorea să afle alte lucruri.

— De unde ştiți pentru ce mă aflu aici, care este motivul venirii mele la Roma?

Străinul clătină din cap cu mişcări scurte şi calculate. Deveni dintr-odată foarte serios.

— Dieter Shoenfeld stabilise – prin intermediul meu – să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi aici, în Roma, mâine după-amiază. Mohammed al Farabi avea motivele sale pentru care dorea să-l vadă. El va decide dacă vi le va dezvălui sau nu. Unul dintre motive era că domnul Shoenfeld mă avertizase că dumneavoastră fuseserăți informat despre majoritatea lucrurilor pe care le aflase. Din acest motiv ne-am închipuit că veți veni aici. Am aflat din rapoarte publice că domnul Shoenfeld a fost ucis în locuința dumneavoastră şi că existau motive ca şi dumneavoastră să fiți urmărit. Apoi, când am aflat că ați dispărut – şi toată lumea vă pierduse urma – exista o mică posibilitate să vă îndreptați încoace. Cum, înainte să moară, domnul Shoenfeld vă anunțase că urma să-l întâlnească pe Mohammed al Farabi, ne-am gândit că ați putea veni în locul lui. Ne bucurăm că ați făcut-o.

— Vă bucurați…? porni Hart să întrebe, dar egipteanul îi aruncă o privire care-i dădu de înțeles că va afla în curând motivul.

Erau aproape de locul unde fusese Hart mai devreme – Circus Maximus, mai exact, ce rămăsese din el.

— De ce ați venit după mine? De ce n-ați aşteptat până mâine, când era programată întâlnirea?

— Fiindcă nu era sigur. N-am ştiut cine sunteți până când nu v-am văzut. N-aveam de unde să ştiu dacă nu aflase altcineva unde urma să meargă Dieter Shoenfeld – şi pe cine trebuia să întâlnească. Vă asigur, domnule Hart, că aceiaşi oameni care l-au omorât şi ar vrea să vă ucidă şi pe dumneavoastră sunt mai mult decât dornici să scape de oricine află de ei şi de planurile lor. Îl privi

pe Hart într-un mod care nu mai lăsa vreo îndoială că lucrurile erau foarte serioase, apoi adăugă: Aveți mare noroc că sunteți încă în viață. Dacă ați fi musulman, un frate de credință, aş spune că sunteți unul dintre cei puțini aleşi de Allah să înfăptuiască lucrarea Domnului. Un zâmbet slab şi enigmatic îi străbătu gura lată cu buze subțiri. Chiar dacă nu sunteți credincios, poate că e totuşi adevărat.

Lăsară în urmă Circus Maximus, locul unde se țineau cursele şi unde se aflau fantomele vechilor care romane, îndreptându-se acum către Colina Palatină. Zece minute mai târziu, opri în fața porților păzite ale unei vile cu ziduri înalte şi coborî geamul. Cu o armă automată în mână, paznicul verifică interiorul maşinii, apoi se dădu câțiva paşi în spate şi le făcu semn să intre.

— Dieter mi-a spus că Mohammed al Farabi locuia în Cairo, dar acum s-a mutat în Roma.

— Cairo nu mai era un oraş sigur. De fapt, n-a fost niciodată, dar după ce s-a întâmplat, după ce l-au dus…

— L-au dus undeva?

Ochii străinului, atât de plini de curaj şi de încredere mai devreme, deveniră dintr-odată umili şi sfioşi. Comportamentul său, extrem de corect şi sigur de sine, devenise acum aproape umil. Hart se întoarse să vadă la ce se uita, ce produsese această remarcabilă schimbare.

În fața maşinii, cu o barbă neagră tăiată scurt şi ochi pătrunzători ca tăciunele, stătea cineva care părea să fi descins direct din paginile celor *O mie şi una de nopți.* Îşi ținea capul drept, nu doar ca un soldat bine instruit, ci cu mândria, indiferența, cutezanța omului crescut din primele clipe de viață cu mentalitatea unui conducător. Nu calitatea de comandant al celorlalți îl făcea atât de impresionant, ci controlul pe care-l exercita asupra propriei persoane. Hart simți imediat că se află în apropierea unei inteligențe rare, un om care iubea deşertul şi claritatea spațiilor goale, cineva care putea în acelaşi timp să râdă şi să plângă de vanitățile lumii.

Capitolul 15

— Bună seara, domnule senator Hart. Sunt Mohammed al Faradi, spuse bărbatul în timp ce ieşea din umbră. Îmi pare tare rău pentru ce-a pățit domnul Shoenfeld. Dar mă bucur că dumneavoastră sunteți bine şi că putem sta de vorbă acum. Intrați, vă rog. Vom lua cina.

Stăteau într-o logie de unde se vedea mult din ruinele vechii Rome. Farurile din traficul îndepărtat păreau o armată de făclieri. Mirosul de iasomie umplea aerul cald al nopții.

— Augustus, din câte mi s-a spus, s-a născut nu departe de aici şi, potrivit poveştii, şi-a dorit să locuiască în aceeaşi casă simplă şi după ce a devenit împărat. A fost obligat – de circumstanțe sau de soție – să construiască un palat. Ironia sorții, dacă se poate spune că este o ironie, a fost că, făcând ceea ce nu-şi dorise, toți împărații care l-au urmat au vrut să facă acelaşi lucru: şi-a construit fiecare propriul palat. Majoritatea oamenilor trăiesc imitându-i pe alții, domnule senator Hart; singura diferență constă în modelul pe care şi-l aleg.

O briză uşoară ca respirația unei femei însufleți o clipă draperiile albe de mătase care atârnau de coloanele de piatră ale logiei, le trase cu putere pentru ca apoi să le lase să cadă fără viață în acelaşi loc. Cina era servită de un mic trib de servitori care apăreau şi dispăreau în funcție de sarcinile fiecăruia. Era de parcă aerul însuşi ar fi fost înzestrat cu inteligența de a putea prevedea şi aranja orice lucru necesar.

— Familia mea a trăit întotdeauna în Egipt. Mi s-a spus de către cei care au ştiință despre asemenea lucruri că nu a existat în istorie vreun moment în care numele al Farabi să nu apară. A existat un bărbat

destul de cunoscut cu acest nume acum o mie de ani, însă n-aş putea pretinde că sunt un descendent direct al lui.

Mohammed al Farabi se întoarse spre Hart, care stătea în dreapta lui şi îi zâmbi cu modestie.

— Dar i-am citit operele, sau cel puțin am încercat. Mai recent, familia mea s-a apucat de comerț. Tatăl meu – şi înainte, tatăl lui – au fost bancheri, oameni cu stare şi, pentru că bogăția are adepții săi, au devenit persoane influente. Erau amândoi prevăzători, ştiau când trebuie să tacă, oameni care înțeleseseră – sau cel puțin credeau că înțelesesem – că anumite lucruri nu pot fi schimbate. Au învățat să se adapteze celor care erau la putere. Eu, pe de altă parte, eram tânăr şi nu aveam răbdarea lor. Eram, de asemenea, pentru a spune totul, obişnuit cu bogăția.

Scânteia din ochii săi demonstra că înțelesese că diferența de gândire dintre el şi tatăl sau bunicul său era posibilă doar pentru că ei făcuseră anumite lucruri pentru el. Hart se simțea atras de el într-un mod neaşteptat. Venise să stea de vorbă cu un om care fusese furat, un paria care trăia de azi pe mâine la marginea societății şi găsise, în schimb, un prinț al negoțului.

— Am avut bani, mai bine zis familia mea a avut. Nu m-am gândit niciodată cât de greu se strâng şi ce dificil trebuie să fie să-i păstrezi. Mă gândeam doar cum pot fi folosiți. Şi, firește, i-am folosit în chip nepotrivit: maşini rapide, femei rapide, lucruri de genul acesta. A scuturat din umeri, luând în derâdere gândul că ceea ce făcuse în tinerețe ar fi avut nevoie mai puțin de regrete decât de izbăvire.

— Maşini rapide, femei rapide, repetă cu o voce plină de ironie şi nostalgie. Rămâne între noi – am păstrat câteva maşini.

Au stat de vorbă pe toată durata cinei sau, mai degrabă, Mohamed al Farabi a vorbit, povestindu-i lui

Hart despre peripețiile sale de tinerețe, într-un mod care descria mai degrabă educația sa, ce învățase crescând într-un loc în care frivolitatea avea cel puțin avantajul de a fi sigură.

— Dacă aveai bani, nimănui nu-i păsa cu ce te ocupi. Asta, fireşte, atâta vreme cât plăteai pe cine trebuia, pe cei de la guvernare care pretindeau că-ți sunt prieteni. Se împrumutau întotdeauna de la bănci, împrumuturi care, după cum ştiau ambele părți, nu erau plătite niciodată. Dar cui îi păsa, atâta vreme cât erau atâția bani în joc? Nici n-am băgat de seamă. Pur şi simplu aşa mergeau lucrurile. Apoi s-a întâmplat ceva – unul dintre acele lucruri care schimbă totul. Un prieten al tatălui meu pe care-l cunoştea de la Universitate a fost arestat. Evenimentul era important, fiind vorba de editorul unuia dintre cele mai conservatoare ziare din Egipt, un ziar care militase întotdeauna cu putere împotriva fundamentaliştilor şi a extremiştilor, cei care încercau să înlăture guvernul. Dar făcuse greşeala – ceea ce s-a dovedit ulterior a fi o eroare foarte gravă – de a scrie un editorial în care susținea că era momentul să se renunțe la restricțiile privind libertatea adunărilor publice şi a exprimării opiniei afirmând că amânarea acestui fapt nu făcea decât să crească disprețul oamenilor față de guvern şi să le dea apă la moară celor care susțineau rezistența violentă. A fost închis. Nu au existat acuzații şi nicio sentință oficială. A fost ținut în închisoare şi bătut cu violență în mai multe rânduri. Când l-au eliberat, aproape un an mai târziu, rămăsese doar o umbră a omului care fusese. Ce s-a întâmplat cu prietenul tatălui meu, un om pe care-l cunoşteam de-o viață, a schimbat totul. Am vorbit cu tata să vedem ce putem face. Era atât de supărat din cauza celor petrecute, încât nu a ezitat deloc atunci când i-am spus ce am de gând să fac, deşi ştia mai bine decât oricine ce se va întâmpla.

Servitorii, chemați parcă prin puterea gândului,

strânseră masa şi aduseră cafeaua. Cu o linguriță de argint, al Farabi îşi amesteca zahărul în cană. Căpătă o expresie gânditoare şi sobră.

— Ce-ați făcut? întrebă Hart încet şi fără grabă. Îl interesa ce urma să-i spună al Farabi, înțelegând că face parte din povestea mai mare, fiind prefața necesară a acelor informații pe care Hart venise să le afle. Ce lucru voiați să faceți, pe care numai mânia tatălui v-a permis să-l căpătați?

Al Farabi îşi ridică privirea. Un zâmbet luminos străluci în ochii săi întunecați.

— Am cumpărat ziarul.

— Ați cumpărat...?

— Da, şi primul editorial pe care l-am scris a fost despre acțiunile guvernului, despre modul în care au reprimat chiar vocile acelora care l-au susținut atunci când erau neînțelegeri peste tot.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hart uimit.

— Nimic, la început. Au crezut că sunt un tânăr cu mintea înfierbântată, un băiat de bani gata nedisciplinat, care preluase gazeta ca pe-o distracție, într-un elan tineresc de moment. I-am surprins. Acum, spuse zâmbind blând, dați-mi voie să vă mai torn nişte cafea.

Rămase tăcut câteva minute, gândindu-se la ce se întâmplase. Ochii i se micşorară într-o concentrare intensă.

— Ştiu de ceva vreme, continuă, că Egiptul şi întregul Orient Mijlociu sunt prinse între două situații imposibile – două tipuri de tiranie, una laică şi alta religioasă, ambele condamnate la dispariție. Ziarul le-a atacat pe amândouă – extremiştii religioşi, cum sunt cei din Iran, şi regii feudali sau preşedinții despotici care conduc aproape tot. Uneori mulțimile religioase îmi aruncau cu pietre în geamuri. Altă dată am fost arestat de poliție. Ferestrele au fost înlocuite şi, pentru că făceam parte dintr-o familie cunoscută, guvernul n-a putut face orice.

Apoi a venit septembrie 2001 şi au avut şansa să scape de mine definitiv. M-au arestat, le-au spus americanilor că am informații utile despre terorişti, apoi, legat la ochi şi cu un căluş în gură, m-au urcat într-un avion. În ziua următoare eram în închisoarea numită Guantánamo.

Lui Hart nu-i venea să creadă că cineva fusese în stare să facă o asemenea greşeală.

— Ați fost închis la Guantánamo ca prizonier de război? Acolo ar fi trebuit să fie duşi numai cei care au fost prinşi în timpul ostilităților, pe câmpul de luptă din Afganistan, sau membri Al Qaeda care aveau informații despre alte planuri de atac. Fac parte din Comisia de Informații a Senatului; am fost informat despre…

Îşi dădu seama cât de penibil părea, ce prost fusese. Nu avea nevoie ca Mohammed al Farabi să-i spună că toate informațiile pe care le primea erau de cele mai multe ori o diversiune, jumătăți de adevăr sau chiar minciuni.

— Chiar şi acum, după tot ce s-a întâmplat, încă mi-e greu să accept că vreun guvern al țării mele a fost de acord cu asemenea fapte.

— Da, e dificil pentru un american care a fost crescut să lupte pentru libertate şi a acceptat războiul numai din necesitate să afle că, atunci când te simți amenințat, ai face orice să înlături pericolul.

Făcu o pauză după ce rosti cuvântul „orice”, pentru ca semnificația ecoului să nu poată fi ratată. Hart voia să fie sigur.

— Spuneți că ați fost torturat acolo, ca prizonier la Guantánamo. Ați fost torturat de americani?

— Chiar de la început şi la intervale regulate. Nu m-au crezut atunci când le-am spus că nu sunt terorist şi că nu ştiu de existența unui scenariu terorist. Poate că sunt noi în această îndeletnicire aceşti agenți ai dumneavoastră, deşi cred că nu sunt atât de noi pe cât le place unora să pretindă, dar, novici sau nu, învață repede. Au acest obicei – te leagă de o scândură şi te

scufundă într-un bazin cu apă…

— Simularea înecării. Susțin că aşa au obținut informații importante care le-au permis să oprească alte atacuri.

— Probabil, nu am de unde să ştiu. Cu mine nu a funcționat foarte bine, pentru că asemenea metode nu pot dat rezultate dacă nu ai nimic de spus. Indiferent dacă este sau nu eficientă, această metodă are o calitate – nu lasă niciun fel de semne prin care victima să poată dovedi mai târziu că a fost maltratată. Nimic, în afară de cuvântul său, dar cine are încredere în declarațiile unui terorist? Iar noi ştim că este terorist, fiindcă altfel de ce ar fi în Guantánamo? Cine-ar crede că un editor egiptean poate fi ținut dezbrăcat zile în şir într-o celulă rece ca gheața sau poate fi legat cu lanțuri în timp ce un câine-lup îşi cască fălcile, la câțiva centimetri de organele genitale? Sigur, nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Guvernul american neagă cu vehemență asemenea fapte.

— Îmi pare rău, bâigui Hart cu o privire mohorâtă şi mânioasă. O să fac tot ce pot. Când mă întorc, o să fac o anchetă.

Al Farabi îi puse o mână pe braț.

— Avem lucruri mai importante de făcut, deşi e posibil să nu fie complet separate. Nu mă refer la ce mi-au făcut mie, ci la celelalte lucruri care s-au întâmplat la Guantánamo – ce i-am spus lui Gunther Kramer, ceea ce se pare că el i-a spus… Zâmbi văzând fața uimită a lui Hart. Mă tem că m-am cam grăbit. Gunther Kramer e cel care m-a salvat.

— V-a salvat? Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că, dacă nu ar fi fost el, acum eram încă în Guantánamo.

— Ce putea face Gunther Kramer? Fusese agent în serviciul de informații al Germaniei de Est – Stasi – deşi câțiva ani lucrase pentru Vest. Tatăl meu era legătura lui. Tatăl meu a lucrat la CIA. Ce a făcut…?

Chipul lui al Farabi se lumină. Îl privi pe Hart ca şi cum informaţia despre tatăl său îi ajutase să devină mai mult decât simple cunoştinţe.

— Mi-a spus că a fost spion est-german, dar că lucra pentru Vest. A menţionat că a cunoscut pe cineva din serviciul de informaţii vestic, un om de o mare înţelepciune şi inteligenţă, dar nu i-a pomenit numele. Gunther avea acest obicei; mi-a relatat multe despre viaţa lui, însă pomenea rar numele cuiva. Era, dacă am înţeles corect, un obicei pe care-l exersase, un mod prin care evita să-i scape, din neatenţie, o informaţie care ar fi putut pune pe cineva în pericol.

— V-a spus că este spion est-german şi că lucra pentru Vest. În ce context a afirmat asta?

— Nu ştiu cât de mult aţi aflat despre el.

— Ştiu că era un muzician înzestrat şi avea un mare talent la limbi străine. L-am întâlnit o singură dată, în Hamburg. Eram cu el când a fost asasinat. Venise să mă prevină că urma să aibă loc un atentat.

— Moartea lui a fost o mare pierdere pentru mine. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut. Ne-am cunoscut cu mulţi ani în urmă, la scurt timp după ce-am devenit editorul ziarului şi aveam frecvent probleme cu legea. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în Orientul Mijlociu şi înţelegea această lume într-un mod în care nu cred că a mai reuşit cineva să o facă. Nu o vedea din perspectiva celui născut aici, care nu-şi pune întrebări şi nici din perspectiva îngustă a cuiva care se gândeşte numai la interesele Vestului. O vedea în toată complexitatea şi cu toate contradicţiile sale. O studia în mod constant, fiindcă ştia că evenimentele care se petreceau în Orientul Mijlociu determinau, în mare măsură, mersul lumii.

Noaptea romană învăluia tot ce era în jur. Masa, luminată de candelabre antice, devenise un câmp de umbre care se mişcau într-un nesfârşit dans halucinant. Vocea lui Mohammed al Farabi, venind într-

un moment din depărtare, pentru ca apoi să şoptească de alături, părea o creație a propriei minți înainte ca vorbele să fie rostite.

— Şi v-a salvat? se trezi Hart întrebând. V-a scăpat din Guantánamo. Cum a fost posibil aşa ceva?

Râsul lui al Farabi se auzi încet în noapte.

— Cred că era imposibil, ceea ce explică reuşita lui. V-am spus că ştia toate contradicțiile Orientului Mijlociu. S-a plâns unui prieten de-al său din serviciile siriene că un alt amic fusese predat americanilor din greşeală. Prietenul sirian i-a spus, fireşte, că, deşi situația era nefericită, nu era nimic de făcut. Gunther a insistat că, pe lângă faptul că se putea face ceva, el, sirianul, o putea face foarte uşor, nu doar din plăcerea de a ajuta un om nevinovat, ci şi pentru că ar fi avut posibilitatea să se îmbogățească. Al Farabi se uită la Hart şi suspină. Gunther Kramer ar fi putut scrie o istorie a slăbiciunilor omeneşti. Prietenul său, sirianul, nu a fost impresionat de gândul că ar fi putut salva un om nevinovat, chiar dacă era vorba de un efort minim, însă la ideea că s-ar putea îmbogăți l-au trecut sudorile.

Hart asculta relaxat, bucurându-se de fiecare cuvânt auzit.

— Şi cât de mic a fost efortul?

— Nu foarte mare, o mică scorneală, câteva documente contrafăcute.

— Din care să reiasă că sunteți nevinovat, cum ați susținut în permanență.

— Nu, dimpotrivă! Soluția era să demonstrăm că reprezentam un pericol mai mare decât îşi închipuiseră americanii. Al Farabi se aplecă, în timp ce ochii i se luminaseră amintindu-şi extraordinarul curaj de care dăduse dovadă Gunther Kramer.

— A durat ceva să conceapă întregul plan. Toate părțile trebuiau puse la punct. Dar când totul a fost gata – ei bine, sunt puține lucruri care-ți pot oferi o satisfacție mai mare ca o minciună bine spusă. Sirienii

s-au dus la americani, i-au informat că omul pe care-l țineau închis – Mohammed al Farabi – fusese implicat în numeroase comploturi nu numai împotriva americanilor, ci şi a guvernelor din zonă; totul era bine dacă americanii reuşeau să smulgă de la el toate informațiile, însă dacă nu o făceau, existau persoane din cadrul serviciului sirian care ar fi avut mai mult noroc cu metode proprii.

— Aşa ați ieşit de la Guantánamo?

— Cred că dumneavoastră numiți asta extrădare. Într-o noapte, târziu, am fost urcat într-un avion şi următorul lucru de care-mi amintesc e că m-am trezit în Damasc. Câteva săptămâni mai târziu, potrivit declarațiilor pe care anumite oficialități siriene bine plătite le-au dat anumitor americani creduli, prizonierul Mohammed al Farabi a decedat în timpul interogatoriilor. Un accident nefericit – s-a spus.

Un zâmbet dulce-amar îi trecu pe buze. Privi în noaptea plină de ruine şi de amintiri.

— Numai lui Gunther Kramer i-ar fi putut trece aşa ceva prin cap; numai Gunther Kramer ar fi putut s-o scoată la capăt. Şi din cauza asta, el e mort acum. Se întoarse spre Hart. Dacă nu m-ar fi salvat, dacă aş fi murit în locul acela, el nu ar fi aflat toate lucrurile pe care le-am descoperit eu acolo. Ceea ce ştia l-a ucis, domnule senator. Ceea ce a aflat de la mine.

— Am adus cu mine – e în servieta pe care am lăsat-o la hotel – o carte în care Kramer a subliniat anumite pasaje făcând note pe margine şi o bucată pe hârtie pe care a desenat o diagramă, două coloane paralele care…

— Am cunoştință despre ambele lucruri. Cartea – *Viețile* lui Plutarh, iar diagrama – anumite paralele între ceea ce s-a întâmplat în Roma antică şi evenimentele de acum din America. Are legătură tot cu ce i-am spus eu.

Hart nu era sigur că înțelege ce spunea al Farabi.

— Întâmplările pe care i le-am povestit eu din perioada cât am fost prizonier. Dar cum au ajuns la

dumneavoastră aceste obiecte? Bănuiesc că le aveți de la Dieter Shoenfeld, dar cum le-a obținut...?

— Kramer i-a trimis lui Dieter o scrisoare în care-i spunea unde le poate găsi, împreună cu alte lucruri pe care voia să i le lase.

— Înțeleg, dar de ce a făcut Gunther asta, care era legătura dintre cei doi?

Hart îşi aminti privirea tristă şi afectată din ochii lui Dieter când îi împărtăşi secretul pe care nu-l mai spusese nimănui.

— Erau frați, frați vitregi. Aveau aceeaşi mamă.

O undă stranie învălui ochii negri şi pătrunzători ai lui Mohammed al Farabi. Făcându-i semn cu mâna să-l însoțească, se ridică de la masă şi se îndreptă către balustrada de la margine logiei. Rămase acolo, cu o față rigidă, de nepătruns. Lovi brusc balustrada cu palma şi blestemă.

— Dacă Gunther mi-ar fi spus! Dacă Shoenfeld mi-ar fi spus! Se uită la Hart cu o privire îndurerată. Dacă aş fi ştiut că sunt frați, m-aş fi întâlnit cu el imediat. Habar nu aveam că sunt frați şi de aceea am amânat, am încercat să-i verific identitatea înainte să-l întâlnesc. Dacă ne-am fi întâlnit când m-a rugat prima dată, ar fi aflat ce se întâmplă, ar fi înțeles pericolul. N-ar fi făcut niciodată ce-a făcut, n-ar fi încercat să vă întâlnească. Avea şanse să rămână în viață.

Gura i se strâmbă într-o grimasă de batjocură şi de reproş personal. Îşi aruncă mâinile în aer.

— Este misterul vieții, dublat de toate secretele pe care le avem, iar Gunther avea mai multe decât noi toți. Ştiam că e evreu, deşi adevărul e că Gunther nu credea în nicio religie. Era unul dintre puținii oameni cu adevărat înzestrați care refuză să creadă că există vreun lucru în afara rațiunii. În ciuda raționalismului şi a suspiciunii față de lucrurile care se pot înțelege doar cu ajutorul inimii, avea decența unui om obişnuit. Un evreu care a salvat un arab, pentru simplul motiv că

arabul îi era prieten.

Îşi strânse palmele la spate şi începu să se plimbe de-a lungul logiei. Vorbele lui erau măsurate şi precise.

— Gunther Kramer trăia în întregime în propria minte. Studia în permanență, nu doar ca să învețe ceva nou, lucruri pe care nu le cunoscuse, ci ca să dobândească o înțelegere mai profundă a lumii şi a felului în care funcționa. A studiat istoria romanilor pentru că avea impresia că-l poate ajuta să înțeleagă ce se poate întâmpla cu o altă țară care-şi propune să devină imperiu. De aceea, când i-am povestit ce aflasem în Guantánamo a fost atât de neliniştit şi de alarmat.

Al Farabi se opri şi se întoarse către Hart.

— Cartea – *Viețile* lui Plutarh –, pasajele pe care le-a subliniat, se refereau la momentul de cotitură, momentul decisiv în care Roma s-a schimbat. Am dreptate?

— Da, totul. Inclusiv notele de pe margine.

— Iar diagrama – coloanele paralele despre care vorbeați erau despre ce s-a întâmplat la Roma, respectiv ce se întâmpla sau, mai bine zis, la momentul respectiv, ce urma să se întâmple în Statele Unite. Am dreptate şi acum?

— Da, exact. Asasinatul politic, urmat de situația de război, mai multe asasinate, apoi… Ce ați aflat la Guantánamo? Ce l-a „alarmat” atât de tare? Hart îşi aminti ce scrisese Kramer la sfârşitul celei de-a doua coloane. A făcut o notă care avea legătură cu o informație pe care o aflase de la dumneavoastră.

— Da, aşa e.

Al Farabi se sprijini de balustrada de fier. Luminile Romei străluceau în spatele lui, dar păreau acum un lucru minor, o pâlpâire slabă în imensitatea arcadei luminate a cerului. Două mii de ani de istorie nu mai însemnau nimic, păreau o secundă față de eternitatea lumii.

— E curios modul diferit în care oamenii reacționează

la durere. Puțini pot îndura tot ce li se întâmplă şi se consideră laşi dacă vor țipa; cei mai mulți oameni au limite, pot fi înfrânți. Pe unii i-au distrus la Guantánamo, iar alții au cedat.

Metodele erau condamnabile, însă până şi Hart a fost nevoit să admită că scopul era justificat. Ce mod mai bun de a preveni un atac decât să foloseşti pe cineva care activa într-o organizație teroristă şi care-ți putea spune ce planuri aveau?

— Nu, nu asta intenționau. Oamenii pe care i-au racolat şi care urmau să lucreze pentru ei aveau o altă misiune. Trebuiau să recruteze şi să pregătească tineri bărbați arabi pentru ținte de pe teritoriul Statelor Unite. Teroriști sinucigaşi, domnule senator Hart, pe care să-i folosească împotriva concetățenilor dumneavoastră. Trebuie să recunosc, la început nu am înțeles. Dar când i-am spus lui Gunther Kramer ce am aflat, şi-a dat seama imediat. Sau cel puțin a bănuit.

— Nu mi-a spus nimic despre asta când a venit la Hamburg să mă prevină în legătură cu ce avea să se întâmple. Spunea că toată lumea pare să fi auzit, însă nimeni nu ştia cine e în spatele acestui plan. Dacă ştia…

— L-ați fi crezut?

Al Farabi îl privi fix în ochi pe Hart, chestionându-l într-o manieră care îl făcu să-şi pună el însuşi semne de întrebare.

— Ați fi crezut o poveste bazată pe ceea ce se presupune că a aflat un om care-a fost închis la Guantánamo? Un om salvat cu ajutorul serviciilor siriene, pe care l-au raportat ulterior mort? Gunther ştia cu ce se confrunta. V-a spus ce a putut să vă spună. A încercat să vă orienteze în direcția corectă. Avea nevoie ca dumneavoastră să începeți investigațiile în zona în care el nu putea ajunge, în interiorul guvernului SUA.

Hart îşi aminti ce se întâmplase în Los Angeles, privirea calmă şi imperturbabilă a teroristului, atât de

convins că face voia Domnului când se va arunca în aer şi se va transforma în milioane de bucăți; un terorist, care, după cum aflase acum, fusese recrutat, pregătit şi echipat de aceiaşi oameni care ar fi trebuit să lupte împotriva terorii. Ce nu putea încă înțelege era motivul pentru care cineva din guvern ar face asta.

— Gunther avea un răspuns. Ochii lui al Farabi erau încruntați şi neiertători. Pentru a stârni un nou val de teroare şi, în felul acesta, pentru a declanşa din nou frica. Numai când simt cum este să te temi din nou, oamenii încep să se gândească la lucrurile necesare. Numai atunci când cred că viața le este în joc sunt pregătiți să facă tot ce trebuie ca să supraviețuiască. Şi pentru ce motiv trebuie să facă asta acum – să stârnească din nou teroarea? Ca să aibă un motiv, o scuză, pentru un alt război. Irakul nu este ceea ce au crezut oamenii care au vrut să-l cucerească. Dar Irakul nu era sfârşitul luptei. A fost întotdeauna numai o parte din acest „război global împotriva terorii". Acum Irakul amenință cu subminarea războiului, îl face mai greu de purtat. E nevoie de o nouă justificare. Un alt atac – de data aceasta asupra sistemului politic, un atac care vizează inima democrației voastre – oferă o justificare mai bună decât cea pe care au avut-o anterior. Pentru că acum toată lumea va fi convinsă că acest aşa-zis război împotriva terorii – războiul pentru refacerea Orientului Mijlociu – va continua şi trebuie să continue mai multe generații.

Era o explicație a faptului că aceiaşi oameni care-l omorâseră pe Gunther Kramer erau şi ucigaşii lui Raymond Caulfield. În acelaşi fel se justifica apariția atâtor zvonuri despre un scenariu terorist şi confuzia generală în legătură cu cei care ar fi răspunzători. În felul acesta se explicau o mulțime de lucruri, nu însă şi cine se afla în spatele planului, cu excepția faptului că, operațiunile desfăşurându-se în Guantánamo, exista o legătură cu guvernul.

— E curios, nu credeți, domnule senator Hart, adăugă al Farabi cu o privire subtilă şi iscoditoare, că primul asasinat a fost şi un mod de a reduce la tăcere opoziția. Credeți că dintr-un accident l-au ucis pe candidatul care avea să schimbe actuala politică din Orientul Mijlociu?

Hart credea că avea o părere prea bună despre Alworth.

— Alworth nu ştia ce urma să facă în legătură cu Orientul Mijlociu sau orice altceva. Făcea numai ceea ce i-ar fi adus popularitatea.

— Ceea ce s-a şi întâmplat, îi aminti al Farabi cu blândețe, înainte să fie ucis.

Era târziu. Mohammed al Farabi chemă şoferul să-l conducă pe Hart la hotel. Îl însoți până la maşină, având îndoieli dacă ar fi trebuit să-l lase să plece.

— Nu am mulți vizitatori cu care să pot să stau de vorbă aşa cum am făcut-o cu dumneavoastră în noaptea asta. Prietenul meu Gunther Kramer m-a mai învățat ceva: n-au mai rămas mulți oameni întregi la minte.

Îşi strânseră mâinile şi Hart se întoarse să plece.

— Mai e ceva, spuse al Farabi, făcând câțiva paşi ca să-l prindă din urmă. Nu ştiu dacă înseamnă ceva, însă lui Gunther i s-a părut important când i-am spus. Planul pe care îl aveau, folosirea terorismului pentru propriile scopuri, avea un nume – Rubicon.

Capitolul 16

Dură o secundă până când David Allen înțelese că era chiar senatorul. Apoi i se adresă ca şi cum Hart nu a fi fost niciodată plecat.

— Drăguț din partea ta că ai sunat. Întâi îmi furi maşina – am fost sunat de Poliția din Toronto care m-a întrebat dacă a fost furată; şi dacă nu a fost, de ce era lăsată pe o stradă la nici doi kilometri de aeroport, cu motorul pornit.

— M-am grăbit, nu te teme, o să mă ocup, o să…

— Lasă maşina. Eşti bine? Sper că nu e genul de telefon pe care-l vezi în filme, în care o să-mi spui că ai fost răpit şi trebuie să le dau tot ce-mi cer. Fiindcă – dacă este aşa – ai văzut în ce casă stau. Eşti bine, nu-i aşa?

— Sunt bine. Sunt în New York, m-am întors. O să-ți povestesc tot când ne vedem. Dar ce cauți acolo? De ce nu ai plecat la Los Angeles, aşa cum te-am rugat?

— Ai fost plecat, n-ai citit ziarele.

— Poveştile despre dispariția mea, în care se spune că aş fi fost luat ostatic şi ținut undeva în Orientul Mijlociu? Am auzit.

— A fost o problemă, însă e mai mult de atât. Mult mai mult. Totul s-a dus naibii, toată lumea a înnebunit. Cât de repede te poți întoarce? Cineva trebuie să oprească asta.

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă?

— Citeşte ziarele şi o să înțelegi ce vreau să zic. Când poți să ajungi aici? Cât de curând – diseară, mâine-dimineață? Trebuie să amânăm o conferință de presă. Trebuie să explici unde ai fost şi de ce nu te-a găsit nimeni.

— Nu sunt sigur. Nu am…

— Uite, Bobby, acum nu e momentul să fii indecis.

— Nu e asta. E vorba despre ce am aflat. Nu ştiu care e cel mai bun mod de a rezolva situația; nu ştiu ce trebuie să fac.

— Ce ai aflat – e serios?

— Cât de serios se poate.

— Asta uşurează lucrurile.

— Le uşurează?

— Sigur. Spune adevărul. Spune tuturor ce ştii.

— Crezi că e aşa uşor?

— Crezi că ar trebui să minți?

Cu siguranță acestea nu erau singurele posibilități, şi o ştiau amândoi. Dar când Hart se întoarse la hotelul

unde se cazase şi se cufundă în ziare, începu să-şi dea seama că Allen avea dreptate. În ultimele 24 de ore fuseseră lansate atacuri aeriene împotriva taberelor suspecte de pregătirea teroriştilor din Afganistan şi, în ciuda dezmințirii autorităților, chiar şi pe teritoriul Siriei. Se zvonea că forțe aeriene şi terestre puteau fi trimise în „atacuri chirurgicale”{9} pe teritoriul Pakistanului sau „al oricărei alte țări care ar fi putut adăposti terorişti responsabili pentru lovitura din Los Angeles”. Se citau surse anonime din interiorul guvernului, potrivit cărora existau dovezi că Iranul era direct implicat în planificarea atacului.

Când trecu de la ştirile naționale şi internaționale în zona politică, informațiile despre campania prezidențială erau şi mai sinistre. Arthur Douglas, candidatul republican, declarase că susține „tot ce face administrația”, adăugând că el ar merge „mult mai departe”. Întrebat dacă asta presupune folosirea tuturor armelor din arsenalul american, inclusiv cele nucleare, replicase: „Cred că ar fi o greşeală dacă nu ne-am păstra deschişi pentru orice opțiune în acest moment”.

Indiferent dacă declarațiile lui Douglas fuseseră făcute la repezeală – din nevoia de a se disocia de preşedinte – sau proveneau din convingerile sale principiale, chiar dacă nechibzuite, rezultatul era că obținuse un avantaj de cinci procente față de Jeremy Taylor. După cum nota cu regret o sursă din interiorul campaniei pentru candidatul democraților, „Nimeni nu mai vrea să se audă vorbind despre cumpătare”.

Lui Hart îi îngheță sângele în vine. Vedea ochii lui Mohammed al Farabi micşorându-se pe când i-ar fi pus acea întrebare provocatoare pentru care egipteanul ştia că el nu are răspunsul: A fost doar un accident, o lovitură orbească a sorții faptul că acel terorist, un pion într-un plan de dimensiuni machiavelice, îl ucisese pe Prentice Alworth în locul lui Arthur Douglas? întrebarea părea să conțină şi răspunsul. Hart aruncă ziarul pe

podea şi îl sună din nou pe David Allen.

— Poți să dai de Quentin Burdick de la *Times?*

— Cel care se ocupă de subiectele despre securitatea națională? întrebă Allen, ca să se asigure.

— Sună-l. Avertizează-l că nu trebuie să spună nimănui de ce îl suni şi nici măcar că ai făcut-o. Spune-i că trebuie să vorbesc cu el astăzi, că sunt în New York numai pentru câteva ore. Spune-i să aleagă un loc – undeva în această parte din Manhattan. Apoi sună-mă înapoi.

— Ai de gând să faci o declarație publică? Eşti sigur că nu vrei să aştepți până mâine? Am programat deja o conferință de presă la prânz. N-am spus că vei fi prezent, doar că vom anunța ce s-a întâmplat. O să fie plin. Dar dacă ai gând să vorbeşti întâi cu Burdick de la *Times,* atunci…

— Nu de asta mă văd cu el. Îți explic mai târziu. O să iau un tren în seara asta. Ne putem întâlni?

Zece minute mai târziu, Allen revenea cu un telefon.

— A fost nevoit să anuleze ceva, dar n-a ezitat. Apartamentul lui e pe East 63rd Street. Te aşteaptă acolo într-o jumătate de oră.

Quentin Burdick era genul de bărbat care putea trece uşor drept un şoarece de bibliotecă efeminat, o persoană al cărei interes principal în viață îl constituia poezia lui Elizabeth Barret Browning{10}. Slab ca o scoabă, cu nasul lung şi ascuțit, se îmbrăca tot timpul într-o jachetă de tweed, cămaşă dungată cu nasturi şi un papion vesel. Dacă s-ar fi făcut un film despre rafinamentul ponosit al vieții într-un colegiu neînsemnat din New England, el ar fi jucat rolul unui profesor. Într-o oarecare măsură, Burdick se bucura de felul cum arăta şi de ce credeau ceilalți despre el. Se bucura de avantajul acestei înşelătorii, fără să fi făcut ceva pentru a-i minți pe ceilalți. Deschise uşa şi îl întâmpină pe Bobby Hart ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse de mult timp.

— Au circulat tot felul de poveşti despre tine pe aici, spuse el pe un ton dramatic şi ridicat. De toate pentru toți – de la teoria că ai fost luat prizonier de către Al Qaeda, până la posibilitatea de a putrezi într-un şanț cu un glonț în cap. Mă bucur să constat, ca de obicei, că nimic din ce se aude de la Washington nu e adevărat. Ia loc. Cu ce te servesc?

Hart îşi aruncă privirea prin camera de zi. După cum arăta, apartamentul îi aparținea lui Burdick de ceva vreme. Construcția fusese înălțată înainte de război şi rareori se găseau apartamente în asemenea clădiri. Pe polița de deasupra şemineului, Hart observă o serie de fotografii, majoritatea cu Burdick, soția şi fiicele acestuia; una, mai puțin vizibilă, ascunsă în spatele celorlalte, îi reținu atenția. Se deplasă până acolo şi, cerându-i permisiunea din priviri lui Burdick, o studie îndeaproape. Se uită la ea aşa cum cineva examinează o amintire pierdută din trecutul dureros al altcuiva.

— Eram slab şi pe vremea aceea, spuse Burdick, încercând să înveselească atmosfera.

În fotografie era un locotenent de marină tânăr, fără cămaşă pe el, alături de alți patru bărbați, stând într-un luminiş dintr-o junglă, undeva în Vietnam, într-o zi sufocantă. Hart se întreba câți dintre ei se întorseseră vii.

— În ultimele luni ai scris o serie de articole despre modul în care sunt tratați prizonierii la Guantánamo şi în alte locuri. Ai fost primul care a scris despre existența închisorilor secrete în Europa de Est. Ai scris şi despre faptul că trimitem prizonierii în țara lor de origine, ca să fie interogați acolo.

Hart începu să se plimbe nervos prin încăpere. Burdick stătea într-un fotoliu, într-un colț al camerei. Îl cunoştea pe Hart de pe vremea primului mandat în Congres. Ajunsese să-l cunoască şi mai bine de când acesta devenise membru al Senatului. Nu-l văzuse niciodată atât de aprins sau iritat.

— Ştii la fel de bine ca oricine ce se întâmplă în Guantánamo şi în locurile de tipul acesta.

— Faci parte din Comisia de Informații a Senatului, replică Burdick, văzând cum Hart priveşte în toate direcțiile. Presupun că ştii mai multe decât mine.

Hart îi aruncă o privire acră.

— Probabil că ştiu mai puțin decât oricine – cel puțin până acum câteva zile. Uite ce vreau să ştiu: cât de greu ar fi de aflat cine lucra acolo – la Guantánamo – şi se ocupa de interogarea prizonierilor în urmă cu un an şi ceva?

Burdick îşi încrucişă brațele. Un zâmbet reținut şi gânditor, cum se întâmplă când eşti nevoit să-ți recunoşti greşeala sau neştiința, i se întipări pe buze.

— Mult prea dificil, aş putea spune imposibil pentru mine. Ce se întâmplă acolo, cine e implicat – sunt informațiile cu gradul cel mai mare de secretizare. Tu nu poți afla? Comisia poate trimite citații, desigur, „un privilegiu executiv". Îi poți chema la audieri, dar fără o luptă de durată în tribunal n-o să-i faci să răspundă.

Hart nu avea de gând că cedeze.

— Tu ai surse, oameni care vorbesc cu tine, chiar şi când nu ar trebui să o facă. Reportajele pe care le-ai scris despre închisori secrete şi extrădare nu se bazau pe informații pe care cineva ar fi dispus să le declare public.

— Da, dar numele celor care conduc anchetele – unii dintre ei sunt membri CIA – şi ştii ce înseamnă să divulgi numele unui agent. Nimeni nu face asta. Şi chiar dacă ar face-o, nu cred că este momentul să tipărim o asemenea informație.

— Nici dacă sunt implicați în organizarea propriei grupări teroriste, care este responsabilă pentru ce s-a întâmplat luna trecută în Los Angeles?

Quentin Burdick arăta de parcă cineva i-ar fi spus că cel mai bun prieten al său a murit. Fiecare parte din el ar fi vrut să nege, dar ştia că e adevărat. Sau, cel puțin,

că Hart credea că e adevărat.

— De unde ştii? întrebă, vorbind încet şi cu efort. Ce te face să crezi că aşa ceva e posibil?

— Te ocupi de zona de afaceri externe şi probleme de securitate națională de mulți ani. Te ocupai de asta acum douăzeci de ani, când Reagan era preşedinte, când a venit Gorbaciov la putere, când Uniunea Sovietică s-a dezmembrat, când a căzut Zidul, când…

— Da, eram la Berlin când s-a întâmplat, dar ce…

— Ai auzit de un agent al serviciilor din Germania comunistă, pe nume Gunther Kramer?

— În serviciul de informații est-german era un bărbat pe care-l chema Wolf. I se spunea „omul fără chip”, fiindcă nimeni din Vest nu ştia cum arată. Pe de altă parte, Kramer nu şi-a ascuns niciodată identitatea. Nu avea de ce. Şi-a petrecut cea mai mare parte din timp în Orientul Mijlociu, unde… Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că el a fost primul care m-a avertizat că va urma un asasinat.

— Gunther Kramer? S-a crezut că e mort din… înțeleg. Ştia ce urma să i se întâmple în noua Germanie. Deci, a fost în viață în tot acest timp.

— Până când a fost ucis în timp ce încerca să-mi spună ce descoperise, ce se întâmpla, de fapt, atunci când a aflat de Rubicon. Kramer a fost primul. Apoi au urmat şi alții: Raymond Caulfield…

— S-a spus că a fost un accident.

— Caulfield a fost omorât. Încerca să afle dacă numele Rubicon apărea în arhivele agenției.

Burdick se ridică. Îl privi pe Hart cu o privire întrebătoare.

— De asta sunt aici, spuse Hart. În fine, unul dintre motive. O să-ți spun tot ce ştiu şi poți folosi informațiile – toate –, însă nu mă poți cita ca sursă – nu încă. Numele meu poate să apară în povestea ta, poți spune ceva de genul „s-a aflat că” m-am întâlnit cu Mohammed al Farabi, însă nu mă poți folosi drept sursă.

Se mutară în sufragerie şi preț de câteva ore, în timp ce Burdick lua notițe detaliate, Hart îi povesti aproape tot ce se întâmplase. Nu îi spuse că Raymond Caulfield îi furniza informații de ani buni şi nu menționă nimic legat de modul în care reuşise să iasă din țară şi să ajungă la Roma. Ce făcuse Caulfield avea o justificare, însă era una care putea fi atacată cu uşurință; ce făcuse Charlie Ryan împreună cu soția lui nu era treaba nimănui.

— De ce te-au urmărit oamenii aceia? întrebă Burdick după ce Hart îşi termină povestirea. Erau nevoiți să-i oprească pe Kramer şi pe Caulfield fiindcă existau şanse ca amândoi să fi aflat ce făceau şi ce plănuiau ei, dar te-au urmărit şi pe tine şi pe Dieter Shoenfeld.

— Amândoi ştiam ceva despre Rubicon. Dieter se dusese la casa fratelui său din Damasc, găsise diagrama şi cartea. Ştia că e urmărit. Eu aş fi iscat probleme, aş fi pus întrebări în comisie. Nu-şi permiteau să afle cineva despre Rubicon şi semnificația sa.

— Ai spus că Los Angeles a fost numai începutul, că vor urma şi alte asasinate şi alte atacuri. De ce?

— E vorba despre acea diagramă, cele două paralele, toate detaliile sunt înşirate clar şi precis: un asasinat politic, un scenariu de război, alte asasinate. Mai multe asasinate! Dar cine şi din ce motiv? Ca să creeze teamă? Kramer ştia ceva, dar încă nu am reuşit să-mi dau seama ce.

— Kramer pare să fi analizat situația din perspectivă istorică, comparând Imperiul Roman de acum două mii de ani cu imperiul american de azi. Probabil se gândea că, din momentul în care încep să se întâmple asemenea conspirații pentru asasinarea liderilor politici, lucrurile nu se vor opri aici, va fi ca pe vremea romanilor, după ce au trecut Rubiconul. Aminteşte-ți, n-au fost mulți împărați care să fi murit din cauze naturale.

Burdick avea o altă întrebare. Dar, cu toate că lucrase atâția ani ca reporter, îi era greu să întrebe. Puse jos

creionul şi dădu deoparte carnetul.

— Cât de sus crezi că merge afacerea asta? Crezi că sunt implicați şi oameni de la Casa Albă?

Hart îşi prinse palmele la ceafă, meditând la întrebarea care nu-i dădea pace. După o pauză lungă, îşi puse mâinile în poală şi se aplecă în față.

— Tatăl meu a murit acum nouă ani. E posibil să fi fost ucis chiar de unii dintre aceşti oameni. Făcea parte din ceea ce se poate numi „vechea şcoală" CIA, prima generație, cei care s-au înscris chiar după al Doilea Război Mondial. Nu ți-am spus mai devreme, dar Gunther Kramer lucrase pentru Vest în anii de dinaintea căderii Zidului. Tatăl meu era persoana de legătură.

Privirea lui Burdick se lumină. Dădu din cap nerăbdător.

— Da, mă întrebam de ce te-ar fi ales Kramer tocmai pe tine, riscând să se întoarcă în Germania.

— Kramer e cel care mi-a spus că tatăl meu descoperise ceva, o organizație, un grup în interiorul agenției care folosea, în mod deliberat, surse nesigure, oameni care fuseseră prinşi cu minciuni, surse dispuse să le ofere informațiile pe care voiau să le audă. Căutau o cale prin care să nască suspiciuni, să discrediteze orice serviciu care ar fi încercat să demonstreze că Irakul nu reprezenta o amenințare serioasă. Tatăl meu ştia ce se întâmplă şi era pe punctul de a o demonstra înainte să moară. Nu pot dovedi că a fost omorât, nu pot dovedi că aceşti oameni au făcut-o. Dar piesele se potrivesc. Au înțeles de la început cât de important e să preia controlul asupra informațiilor. Trebuiau să se asigure că nimeni nu va pune serios sub semnul întrebării necesitatea planurilor lor. Şi au obținut ce voiau, au obținut războiul de care credeau că țara are nevoie. Nu s-a dovedit a fi o victorie lipsită de sânge, aşa cum au crezut, dar sunt convinşi – poate chiar mai mult decât înainte – că, dacă nu ne învingem inamicul în

Orientul Mijlociu, vom fi nevoiți să ne luptăm cu el la noi acasă.

Burdick luă creionul în mână. Lovi cu putere cu guma în lemnul mesei. Creionul ricoşa de câte ori se lovea de lemn. Repetă întrebarea.

— Neoficial: cât de sus crezi că merg lucrurile? Casa Albă?

Hart scutură din cap, în semn că respinge această posibilitate. Apoi se răzgândi şi îi spuse lui Burdick ce credea.

— Cine sunt cei care susțin că ducem un război pentru supraviețuire, iar civilizația e în pericol? Cine a spus de nenumărate ori că trebuie să folosim toate mijloacele necesare, inclusiv tortura, dacă trebuie?

— Crezi că vicepreşedintele…?

— Cine ar fi putut face aşa ceva, cine ar fi putut organiza lucrurile la un asemenea nivel? Gândeşte-te la ce au făcut. Cineva trebuie să muncească luni sau ani întregi la Guantánamo ca să obțină mărturia câtorva terorişti. Cineva a pus la cale uciderea lui Gunther Kramer în Hamburg; cineva s-a ocupat de asasinarea lui Raymond Caulfield în Washington. Nu poate fi opera unui agent declasat care a lucrat pe cont propriu. A fost nevoie de planificare şi coordonare atentă.

— Dar care e scopul? Ce au de câştigat?

— Dacă nu ar fi fost atacul din Los Angeles, dacă Prentice Alworth nu ar fi fost ucis, Douglas nu avea nicio şansă. Acum e lider. De ce s-o facă? Pentru ca viitorul preşedinte să păstreze politica, aceea care – după cum insistă vicepreşedintele şi oamenii din jurul său, oamenii care au contribuit la fabricarea informațiilor care ne-au adus în război – va salva țara.

Burdick ridică dintr-o sprânceană.

— Cu prețul uciderii unui candidat la preşedinție, a zeci de persoane şi rănirea altora? Nimeni nu va crede asta fără probe solide şi de necontestat. Îl privi pe Hart cu o expresie îngândurată. Dar eu cred. De asta au

încercat să te ucidă – să se asigure că nu vei dovedi nimic. Ai grijă. Fii sigur că vor încerca din nou.

Era aproape cinci după-amiaza când au terminat conversația. Burdick îl conduse până afară. Trebuia să se întoarcă la birou.

— Am un program încărcat în seara asta, remarcă în timp ce cobora în stradă şi fluiera după un taxi. Trebuie să dau o mulțime de telefoane înainte să mă apuc să scriu articolul, care, îți garantez, va fi mâine ştirea zilei.

Capitolul 17

Era o mulțime de oameni, mai mulți reporteri decât văzuse vreodată David Allen la o conferință de presă pe Dealul Capitoliului. Toți reprezentanții programelor de ştiri TV, rețelele importante, inclusiv cele prin cablu, aveau acolo camere de luat vederi. Reporterii se călcau în picioare, se înjurau unii pe alții, în încercarea de a obține o poziție mai bună. Începură bombardamentul cu întrebări chiar din momentul în care Hart intră pe uşă. Hart îi ignoră.

— Am de făcut o scurtă declarație, apoi vă răspund cu plăcere la întrebări.

Strigătele se transformară în murmure, apoi se făcu linişte. Citind dintr-un text scris dinainte, Hart explică motivul dispariției.

— Mâine se împlinesc două săptămâni de când doi bărbați înarmați au pătruns în locuința mea din Georgetown şi l-au ucis pe Dieter Shoenfeld. Veniseră acolo cu gândul să mă omoare şi pe mine. Domnul Shoenfeld fusese urmărit din Germania şi, înainte de asta, din Orientul Mijlociu. Din câte se pare, şi eu mă aflam sub supraveghere de ceva vreme. Motivul pentru care cineva avea interesul să ne vadă morți pe amândoi se datorează faptului că fiecare din noi intrase în posesia unor informații despre atacul din Los Angeles.

Dieter Shoenfeld descoperise cu ajutorul propriilor surse că evenimentele din Los Angeles făceau parte dintr-un plan mai amplu şi că acest plan avea un nume. Se numea Rubicon. În seara în care a fost ucis, urma să-mi spună tot ce aflase. Am plecat din Washington în aceeaşi noapte, pentru că trebuia să mă întâlnesc cu cineva, o persoană pe care ar fi trebuit să o contacteze Dieter Shoenfeld, pentru că deținea ceea ce el numea „piesa lipsă dintr-un puzzle". Hart împături hârtia de pe care citise şi o puse în buzunar. Acolo am fost şi asta e ceea ce am făcut; din acest motiv nu am spus nimănui ce intenții am şi când am să mă întorc. Acum vă ascult cu plăcere întrebările.

Reîncepu bombardamentul cu întrebări.

— Am să răspund pe rând. Făcu semn unui reporter care se afla în spate, unul dintre cei care participau des la şedințele Senatului.

— *New York Times* relatează astăzi că v-ați întâlnit cu o persoană numită Mohammed al Farabi, iar acesta susține că evenimentele din Los Angeles nu fac parte dintr-un plan terorist, ci dintr-o conspirație pusă la cale în țara noastră. Prima întrebare este v-ați întâlnit cu al Farabi?

— Da, m-am întâlnit, iar ceea ce declară *Times* – că teroriştii închişi la Guantánamo sunt folosiți pentru a recruta şi pregăti alți terorişti pentru atacurile de pe teritoriul SUA – este exact ce mi-a spus al Farabi.

O clipă rămaseră cu toții muți de uimire, apoi mulțimea explodă. Strigau cu toții în acelaşi timp.

— Dar, domnule senator, problema reală este dacă îl credeți. Casa Albă a dezmințit deja categoric informațiile. Insistă că…

— A dezmințit categoric? De unde ştiau ce se întâmpla la Guantánamo? Nu ştiau nimic nici despre Abu Ghraib, cel puțin aşa au declarat, ripostă Hart. Şi acum, fără să se deranjeze să facă o investigație, fără să încerce să afle dacă cineva din interiorul guvernului sau

care avea legături cu guvernul putea fi implicat, îl neagă fără drept de apel şi îl dezmint categoric?

— Să lăsăm puțin Casa Albă, interveni reporterul unei televiziuni prin cablu. Ce v-a făcut să credeți că acest al Farabi este o sursă credibilă? Ce v-a făcut să credeți că nu e doar o încercare de a detrona responsabilitatea pentru evenimentele din Los Angeles de la teroriştii care le-au înfăptuit? De unde ştiți că nu sunteți folosit, domnule senator Hart?

Hart îl surprinse pe reporter cu sinceritatea sa.

— E o întrebare corectă şi foarte importantă. Este prima întrebare pe care i-aş fi adresat-o dacă el m-ar fi căutat pe mine. Însă eu am fost cel care l-a căutat. El nu ştia că voi veni. Stabilise o întâlnire cu Dieter Shoenfeld. Dacă era vreo istorie, o ficțiune pe care ar fi vrut s-o vândă, nu părea să facă prea mult efort să-şi găsească publicul. Nu acesta e singurul motiv. Lucrurile pe care mi le-a spus au fost, pur şi simplu, cele pe care le auzise. N-a pretins că ştie cine e în spatele afacerii şi nici motivul. La momentul când a aflat aceste informații, nu credea să însemne prea mult – un alt zvon care putea fi adevărat sau nu. Acesta putea fi sfârşitul, după atacul din Los Angeles, dacă nu ar fi auzit nişte zvonuri despre un plan numit Rubicon, cu un an înainte, când era la Guantánamo. Pentru el n-a însemnat nimic, însă a avut o mare importanță pentru cineva care auzise acelaşi nume în legătură cu un posibil plan de asasinare a cuiva din SUA.

— Aşadar, îl credeți şi considerați că există o organizație secretă aici, în Statele Unite, care a planificat atacul de la Los Angeles pentru a-şi pune în practică propria agendă? întrebă corespondenta unei televiziuni, cu o strălucire cinică în ochi.

Hart se uită lung la ea.

— Înțeleg de ce există o reticență legată de această posibilitate. Nici eu n-am fost dispus să o cred. Să luăm în considerare faptele, ceea ce ştim. Niciun grup din

Orientul Mijlociu n-a revendicat evenimentele din Los Angeles. Din momentul în care am început să ne interesăm de Rubicon, să înțelegem ce semnificație are, au început să moară oameni. Directorul adjunct al CIA a fost chemat în fața Comisiei de Informații a Senatului şi i s-a cerut să afle dacă numele Rubicon apare în înregistrările agenției. Câteva zile mai târziu Raymond Caulfield a fost omorât…

— Maşina lui a derapat de pe carosabil, obiectă cineva. Poliția a declarat că moartea lui a fost un accident.

— Caulfield a fost omorât, insistă Hart. Dacă vreți să credeți că nu a fost, nu e nicio problemă; dar cum se explică moartea lui Dieter Shoenfeld şi tentativa de a mă ucide pe mine? I-am văzut şi i-am auzit vorbind. Erau americani, asasini plătiți. Cine credeți că i-a angajat? Al Qaeda? Nu, Rubicon a fost conceput şi pus în practică aici, în țara noastră. În SUA, cineva încearcă să schimbe politica țării şi nu-i interesează cine trebuie să moară pentru asta.

— Vreau să revenim la Mohammed al Farabi, strigă un reporter hotărât, care-şi croise drum până în al doilea rând. Surse din cadrul CIA declară că nu a fost niciodată înregistrată o persoană cu acest nume la Guantánamo sau în alt loc unde au fost închişi prizonieri prinşi în urma atentatelor teroriste.

Un zâmbet reținut şi caustic apăru pe buzele lui Hart.

— Mă bucur să aud că CIA deține asemenea înregistrări precise. Sunt sigur că nu vor avea obiecții să permită unui grup de reporteri – sau câtorva membri ai Senatului – accesul la informații privind numele tuturor prizonierilor închişi acolo odată cu Mohammed al Farabi. Simt sigur că, în felul acesta, se va dovedi care este situația şi dacă domnul al Farabi spune adevărul.

Alt reporter se arătă interesat cum i-ar răspunde Hart vicepreşedintelui, citat într-un articol din *Times,* care pretindea că aceste acuzații nu erau nimic mai mult

decât – reporterul citi din notițele sale – o încercare condamnabilă şi disperată de a distrage atenția de la incapacitatea candidatului democrat la preşedinție de a avea o poziție fermă în favoarea războiului împotriva terorismului.

— Prentice Alworth a fost ucis în Los Angeles. Eram acolo. Am văzut cu ochii mei. Au fost ucise şi alte persoane ca să ne împiedice pe noi, ceilalți, să descoperim cine se află în spatele acestui plan şi ce urmăreşti. L-au ucis pe prietenul meu Dieter Shoenfeld, au încercat să mă omoare şi pe mine. Dacă vicepreşedintele crede că greşesc, atunci să nu se mai ascundă în spatele privilegiilor executive şi să răspundă la întrebarea care ne poate ajuta să aflăm adevărul. Ori e posibil ca vicepreşedintele să ştie mai multe decât e dispus să declare? Încerc chiar să-l provoc să iasă în față şi să ne spună ce ştie. Dovediți că greşesc, domnule vicepreşedinte, şi am să demisionez din Senat!

Hart îşi petrecu încă o jumătate de oră răspunzând la întrebări, care erau doar variațiuni pe temele discutate anterior.

De îndată ce lansă promisiunea că va demisiona dacă se va dovedi că greşise, buletinele informative de seară au avut ştirea zilei, iar Quentin Burdick, care-şi scria următorul episod al istoriei pe care o începuse în dimineața respectivă, îşi găsi fraza de început.

Aflată în mijlocul unei furtuni, Casa Albă îşi moderă abordarea. Nu dezminți anterioara dezmințire categorică, dar insistă că declarațiile lui Hart nu puteau fi adevărate şi sugerau că, după cum se exprimase secretarul de presă al Casei Albe, „toată lumea trebuie să se liniştească”. Hart greşise, continuau ei, însă nu era vina lui. „Senatorul a trecut prin multe. Trebuie să înțelegem asta. A participat la evenimentele din Los Angeles, prieteni de-ai săi au fost ucişi. El însuşi fusese erou pe câmpul de luptă în acea zi. A ajutat la salvarea unor vieți. După aceea, doi bărbați i-au pătruns în casă

– hoți, asasini, nu ştim încă – şi au împuşcat mortal pe cineva care venise în vizită la el acasă. Un asemenea incident ar afecta pe oricine. De ce a ales să fugă în Europa şi să discute cu acest Mohammed al Farabi – dacă acesta e numele lui real – cred că trebuie să-l întrebați pe el."

După ce-l văzu pe secretarul de presă vorbind la televiziune, Hart se întoarse către David Allen, amuzat de absurdul situației.

— Nevinovat pe motiv de nebunie. Nu dați vina pe Hart: a trecut prin prea multe ca să poată fi conştient de ce face acum.

Allen închise televizorul şi se aşează pe scaun. Stăteau amândoi în biroul lui şi mâncau un sandvici, în timp ce priveau la TV reportajele despre activitatea lui Hart din după-amiaza respectivă. Allen fu de părere că decursese aşa cum se aşteptaseră.

— Chiar mai bine. Ai declarat totul public. Acum toată lumea a aflat despre Rubicon. La Washington toată lumea se gândeşte ce trebuie să facă. Povestea n-o să dispară prea uşor. E prea importantă. Indiferent de prostiile pe care încearcă să le facă cei de la Casa Albă, tu nu eşti un nebun care vede conspirații la fiecare colț de stradă. Vor urma investigații, şi încă unele serioase. Senatul, Casa Albă, toate comisiile care cred că pot scăpa vor încerca să cerceteze mai îndeaproape subiectul. Dezbaterea dintre candidații la prezidențiale va avea loc într-o săptămână. Aceasta e prima întrebare care va fi pusă. Ce va spune Arthur Douglas? Că nu crede că ar trebui să se facă o anchetă? Că nu crede că CIA sau cei implicați în administrarea închisorii Guantánamo ar trebui să spună comisiilor Congresului ce ştiu? O să-l îngroape dacă încearcă să facă aşa ceva, şi el ştie asta.

Hart se ridică, pentru a se duce în biroul lui de alături. Telefonul lui Allen sună pe linia de la recepție. Apăsă tasta intercom.

— Senatorul e cu tine?

— Chiar aici, răspunse Hart.

— E cineva care a sunat toată dimineața. A revenit acum un minut. A spus că e important şi că o să vreți să vorbiți cu el. Cineva de la poliție – un detectiv Coleman, Leonard Coleman.

Hart şi Allen făcură un schimb de priviri.

— Sună-l, te rog. O să vorbesc din biroul meu.

Două minute mai târziu, Leonard Coleman era pe fir.

— Voiam să vă întreb dacă puteți veni până la secție. Chicoti când îşi dădu seama la ce putea duce asta. Nu, bănuiesc că n-ar fi o idee prea bună, nu-i aşa? Jumătate din reporterii din Washington ar bloca strada. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre un anumit aspect. Poate ne vedem în seara asta. Făcu o pauză scurtă, uşor stânjenit. Mergeți acasă ori…?

— Nu, nu încă. Noaptea trecută am stat la hotel. Cred că voi sta tot acolo o perioadă.

— Cred că e o idee bună. Dacă nu vă deranjează, domnule senator, aş vrea să ne întâlnim la locuința dumneavoastră, pe la nouă. Vreau să vă arăt ceva.

Fiindcă se temuse că ar fi dureros şi chiar cumva înfricoşător pentru Hart să se întoarcă în casa unde fusese aproape omorât, iar prietenul său ucis, Leonard Coleman ajunse înaintea lui şi aprinse toate luminile. Stătea pe scara din față, cu uşa de la intrare întredeschisă atunci când Hart intră pe alee.

— Locurile astea au întotdeauna stafii, explică Coleman, în timp ce se ridică să dea mâna cu el. E mai bine să nu le vezi în întuneric. Uşa din spate a fost înlocuită. Toate lucrurile au fost puse la locul lor, aproape cum erau înainte. Veniți aici într-o după-amiază ca să decideți ce vreți să faceți.

Hart îl privi într-un mod pe care Coleman îl văzuse de multe, prea multe ori. Era o întrebare la care nu ştia cum să răspundă.

— Sunt oameni care, după ce trec prin aşa ceva, nu

se mai întorc. Scot casa la vânzare şi se mută în alt oraş sau, cel puțin, în alt cartier. Alții, pentru că au impresia că mutându-se vor adânci suferința celor deja îndurate sau fiindcă toate amintirile trăite – bune sau rele – țin de locul acela, nu se gândesc să plece.

— Dumneavoastră ce ați face dacă ați fi în locul meu?

— Dacă mi s-ar fi întâmplat mie? Coleman, cu mâinile înfipte adânc în buzunare, îşi coborî privirea, întrebându-se dacă ar fi avut o soluție. Cum am spus, răspunse în cele din urmă, asemenea locuri au întotdeauna stafii. Dacă mi s-ar fi întâmplat mie, bănuiesc că aş vinde totul şi m-aş duce într-un loc unde, de câte ori dau colțul străzii sau aud un zgomot, să nu fiu năpădit de amintiri. Dar asta aş face eu, domnule senator; oamenii sunt diferiți.

Intrară în casă şi, dintr-odată, Hart auzi la fel de clar ca în acea noapte vocea lui Dieter Shoenfeld, care-i spunea că e aproape sigur de semnificația cuvântului Rubicon.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule locotenent. Nu cred că mă mai pot întoarce aici.

Coleman îl conduse în sufragerie şi îi făcu semn spre candelabrul de cristal. Se căută prin buzunare.

— Am găsit ăsta. E un Mic, nu-i aşa? înregistrează sunetele perfect. Am găsit şi altele – dispozitive de ascultare erau prin toată casa, şi în telefon. Nu ştiu de cât timp vă urmăreau, dar au putut auzi tot ce s-a vorbit.

Hart îşi aminti de noaptea în care a stat împreună cu Raymond Caulfield în bucătărie şi au discutat despre Rubicon şi despre ce încerca să afle Caulfield. Raymond Caulfield nu avusese nicio şansă. Îi ştiau toate intențiile înainte să facă ceva.

Coleman lăsase un dosar pe masa din sufragerie. Trase un scaun şi-i făcu semn lui Hart să-l ia pe cel de alături. Voia să-i mai arate ceva. Deschise dosarul şi scoase un alt dosar galben, mai mic, pe care îl deschise.

Hart îşi dădu seama că înăuntru erau fotografii.

— Nu e foarte plăcut, domnule senator, însă trebuie să-mi spuneți dacă acesta e unul din cei doi bărbați care au pătruns în casă şi l-au omorât pe Dieter Shoenfeld.

Era o fotografie de la morgă reprezentând un bărbat trecut de treizeci, poate spre patruzeci de ani, aşezat cu fața în sus pe o masă de metal. Avea o parte din lobul frontal stâng distrusă.

— Împuşcat în cap de la spate, ca o execuție. E unul din cei doi pe care i-ați văzut?

Hart se uită îndelung la fotografie. Era convins că e unul din cei doi bărbați care-l omorâseră pe Dieter Shoenfeld şi încercaseră să-l ucidă şi pe el, dar voia să mai vadă ceva.

— N-o să-l găsiți, domnule senator; nu mai e acolo. Nu se mai vede când sunt morți.

— Scuze – ce anume?

— Vreți să ştiți ce-l determină pe un om să facă aşa ceva, să devină un asasin. Acum nu se mai vede. Sau poate că se vede, dar nu mai înseamnă nimic. Numai când sunt în viață, poți vedea că au ochii morți.

— Dar cum…?

— De au ochii morți? Unii se nasc aşa, alții… Se uită la fotografie şi scutură din cap. Acesta e Frank Destefano. Crima plătită a reprezentat o promovare pentru el. A început ca un executant de mâna a doua, un tip care strângea datoriile de la jocurile de noroc, un mafiot de joasă speță care accepta orice slujbă neînsemnată pe care i-o dădea vreo organizație din New Jersey. Ați avut dreptate să spuneți că avea accent.

Coleman ținea dosarul deschis, dar întoarse cu fața în jos fotografia individului, pentru ca Hart să nu o mai vadă.

— Destefano avea un dosar mare şi relativ neinteresant – a fost închis o vreme, aproape doi ani, pentru fapte destul de serioase – atacuri, jafuri, escrocherii –, dar nimic care să aibă legătură cu crima.

Dacă Mafia ar fi vrut să omoare pe cine, avea alte nume de unde putea alege înainte să ajungă la el. Apoi, acum doi ani, Frank Destefano a dispărut, a ieşit din bătaia radarului. Nimeni nu ştia ce păţise, dar nu-i păsa nimănui de el. Poate fusese prins furând de la Mafie, poate fusese omorât. Nimeni nu ştia şi, cum am spus, nu avea mulţi prieteni Acum, după doi ani, acelaşi Frank Destefano ucide sau ajută la uciderea unui om într-un mod care presupune nu numai planificare atentă, ci şi tehnici sofisticate de supraveghere, pentru ca, după numai câteva zile, să fie găsit într-un loc pustiu, cu mâinile legate la spate şi o parte a creierului făcută zdrenţe.

Coleman îşi mângâie bărbia şi apoi, uimit şi amuzat, se scărpină în ureche. Privi de jur împrejurul sufrageriei, apoi, prin uşa deschisă, se uită în camera de zi unde avusese loc crima.

— Un tip ca Destefano nu ştia decât să apese pe trăgaci şi probabil că nici asta nu i-ar fi reuşit dacă ar fi venit singur. Dar individul acesta… Coleman scoase a doua fotografie din dosar şi o aruncă pe masă, în faţa lui Hart. Tipul ăsta ar putea oricând să vină aici şi să stea lângă noi, fără să ne dăm seama.

Era fotografia unui ofiţer de armată îmbrăcat în uniformă. Era tânăr, proaspăt bărbierit, cu păr mult mai scurt, iar Hart fu sigur că era celălalt bărbat, pe care-l văzuse împreună cu Destefano.

— Vi-l prezint pe Henry Lattimore, fost infanterist, fost soldat în forţele speciale, fost – ei bine, nu suntem siguri. Ca şi Destefano, Lattimore a dispărut. A dezertat din armată. Mai ciudat e că a făcut asta cu un an înainte de a se împlini termenul de retragere. Armata nu are datele sale personale – adresă, nimic. Cel puţin aşa ne-au spus nouă.

— Cum l-aţi identificat? Ţigara pe care aţi găsit-o în noaptea aceea?

Coleman ridică din sprâncene, ca un comentariu

ironic dar atotştiutor despre iminența sorții.

— O țigară, o greşeală. E singurul semn pe care l-a lăsat. L-a ucis pe Destefano în aceeaşi noapte. Cadavrul a fost găsit la câteva zile după aceea, însă data morții se potriveşte destul de bine. Nu există dovezi fizice din care să rezulte că Lattimore e făptaşul, dar e singura explicație logică. Şi dacă aşa s-a întâmplat – dacă Lattimore l-a ucis, înseamnă că lucrurile au fost planificate de la bun început: să-l folosească pe Destefano pentru această misiune – o persoană căreia nimeni nu-i simțea lipsa – şi apoi să-l elimine înainte să facă vreo prostie care să-i dea de gol.

Hart îşi îndreptase privirea către camera de zi. Canapeaua pe care stătuse Dieter, de unde sărise în picioare după ce auzise zgomotul şi apoi îi văzuse şi înțelesese ce urmează; canapeaua care fusese umplută de sânge, sângele lui Dieter, dispăruse.

I se păru ciudat că nu observase până acum. Coleman se uită în ochii lui.

— Am luat-o, e o probă, însă nu cred că o vreți înapoi.

— Nu, răspunse Hart cu hotărâre. Când terminați cu ea, aruncați-o. Îşi mută scaunul cu spatele la camera de zi, în aşa fel încât curiozitatea nestăpânită a ochilor să nu-l mai trădeze.

— Acest Lattimore, cel care e încă în viață…

— Nu suntem siguri de asta, îl preveni locotenentul. Din tot ce am aflat, din tot ce… Un zâmbet subtil îi apăru în colțul gurii. Din ce-am citit în ziare, cei care se află în spatele acestei afaceri par dispuşi să facă tot ce trebuie să nu lase lucrurile neterminate. Lattimore poate fi în viață, dar poate fi şi mort. Indiferent de situație, trebuie să fac ceva, însă am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Orice. Tot ce ține de mine.

— L-ați identificat pe Lattimore ca fiind unul din făptaşi, iar pe Destefano drept celălalt. Vreau să pun la dispoziția presei fotografia lui Lattimore, să informez pe

toată lumea că este căutat pentru uciderea lui Dieter Shoenfeld, de tentativa de a vă ucide pe dumneavoastră şi, după aceea, de omorârea lui Frank Destefano.

— Mi se pare o idee foarte bună. Spuneați că aveți nevoie de ajutorul meu. Ce pot face?

— Două lucruri: unul e simplu, celălalt e, probabil, mai complicat. Întâi, aş vrea să colaborați cu un desenator care face portrete. Avem această fotografie, dar e veche, de pe vremea când era în armată. Îl puteți ajuta să adauge modificările de fizionomie. După aceea vom arăta două fotografii – aceasta, a spus indicând spre fotografia din armată – şi cea care-i înfățişează aspectul din prezent.

— Sigur, mă bucur că vă pot ajuta. Când vreți să o fac?

— Diseară, dacă nu vă deranjează.

— Diseară? Dar cum…?

— Artistul e un prieten de-al meu. A spus că ajunge mai târziu, dacă asta poate ajuta. M-am gândit că nu vor fi atâția oameni în jur, că vă putem aduce şi scoate din casă înainte să afle presa.

Hart îl privi cu atenție pe Coleman. Îl plăcuse de la început şi avusese implicit încredere în el, iar acum, mai mult decât oricând, ştia că instinctul lui fusese corect.

— Sunteți întotdeauna cu un pas înainte, nu-i aşa, domnule locotenent?

— Vârsta şi experiența, domnule senator; vârsta şi experiența – asta e tot. Mai e un lucru de care nu sunt sigur, iar acesta e al doilea aspect despre care spuneam că va fi mai dificil. E vorba de anchetarea unei crime, iar în acest caz trebuie urmate anumite reguli, însă de data asta implicațiile nu se reduc la prinderea asasinului. Dacă publicăm fotografia lui Lattimore, dacă toată lumea ştie pe cine căutăm, e posibil să nu-l mai prindem niciodată viu. L-au ucis pe Destefano; nu au niciun motiv să nu-l ucidă pe Lattimore, dacă asta le oferă siguranță. Lattimore nu e prost. Dacă-şi vede

fotografia în ziare, o să ştie că trebuie să dispară, că oamenii pentru care lucrează nu-şi permit ca el să fie prins.

— Ceea ce înseamnă că ar putea fi dispus să ofere informații în schimbul protecției personale.

— Poate, dar mă îndoiesc. Un individ ca el – cu pregătirea pe care o are – se va ascunde într-un loc pe care-l consideră sigur, cât mai departe – în sud-estul Asiei sau vreun loc de felul ăsta. Poate că e deja acolo sau poate că e mort. Nu avem de unde să ştim, domnule senator, acesta e şi motivul întrebării mele.

— Nu prea înțeleg ce mă întrebați, domnule locotenent.

— Dacă ar trebui să arătăm public fotografia. E posibil să avem mai multe şanse să-l găsim dacă oamenii care l-au angajat nu vor suspecta că ştim cine este.

— Am spus deja presei că am fost acolo când s-a întâmplat şi că i-am văzut pe amândoi.

— I-ați văzut în fugă fața, nimic mai mult de-atât, o față fără nume şi fără posibilitatea de a fi identificată. Şi nici noi n-am fi reuşit dacă nu s-ar fi oprit să tragă câteva fumuri dintr-o țigară, ca să-i putem stabili ADN-ul. Cum spuneam, anchetăm o crimă. În mod normal, aş fi distribuit fără ezitare fotografia sau o descriere, orice ne-ar fi putut ajuta să-l descoperim pe criminal şi să aflăm unde este. De data aceasta mă tem că i-ar ajuta pe cei care sunt în spatele scenariului să-şi ascundă urmele.

Hart chibzui o clipă.

— Nu, declarați public tot ce aveți şi tot ce ştiți despre el. Puneți presiune pe oamenii aceştia, oricine ar fi ei. Dați-le de ştire că planul lor aşa de bine pus la punct se destramă, că nu a fost nici măcar aproape de crima perfectă pe care o premeditaseră. Mai am un motiv, domnule locotenent, adăugă în timp ce se ridica, de data aceasta privind intenționat către locul unde fusese

împuşcat Dieter Shoenfeld. Cineva de acolo îl cunoaşte sau l-a cunoscut; cineva dintr-o agenție, cum ar fi CIA, a lucrat probabil cu el la un moment dat; cineva care nu e implicat în treaba asta.

Coleman înțelese imediat ce voia să spună Hart.

— E ceea ce vor gândi oamenii care se află în spatele acestei afaceri: că cineva care l-a cunoscut va ieşi în față şi va încerca să-i prindă în cele din urmă. Că se vor ridica unii împotriva altora, se vor urmări şi vor începe să facă greşeli.

— Poate, spuse Hart în timp ce stingeau luminile şi închideau uşa. Măcar se vor gândi de două ori înainte să încerce să ucidă pe altcineva ori să comită un nou atac.

Hart îşi petrecu o oră împreună cu desenatorul într-o cameră lipsită de ferestre de la sediul poliției. În final, portretul arăta perfect, în cele mai mici detalii. Aşezat lângă fotografia din armată, schimbările de fizionomie ale lui Henry Lattimore aduceau exact modificările la care te-ai fi aşteptat odată cu trecerea timpului. Era uşor să-l identifici din mijlocul unei mulțimi.

— Aveți de gând s-o distribuiți mâine? întrebă Hart doar ca să fie sigur.

— Primul lucru, replică Coleman. Împreună cu un comunicat în care vom prezenta toate detaliile pe care le cunoaştem despre el.

— Pun pariu că asta ați făcut – nu-i aşa? cât timp eu eram dincolo cu portretistul.

Ochii îmbătrâniți ai lui Coleman sclipiră tinereşte.

— Tocmai l-am terminat, n-au trecut nici cinci minute. Vreți să vă uitați pe el?

— Nu, sunt sigur că ați spus ce trebuie. Puteți trimite o copie a comunicatului şi a fotografiilor cuiva în New York în noaptea asta?

— Sigur. Durează un minut.

— Lăsați-mă să dau un telefon înainte.

Îşi scoase telefonul mobil şi se deplasă într-un colț al camerei unde câțiva detectivi care se aflau încă la birou

îşi scriau rapoartele. Quentin Burdick răspunse la primul sunet al telefonului.

— Lucrezi până târziu în seara asta, spuse Hart. Probabil că ai un articol important. Pun pariu că are de-a face cu un senator care a declarat că demisionează dacă se va dovedi că a greşit. Ei bine, dacă subiectul acesta nu e suficient, îți trimit un comunicat de presă şi câteva fotografii pe care le poți folosi.

Capitolul 18

Bobby o găsi în grădină, tăind trandafiri.

— Bună, Helen, îi spuse încet.

Ea nu se întoarse până când nu fu sigură că era într-adevăr vocea lui şi nu cea pe care şi-o închipuise zi după zi, apoi, râzând şi plângând în acelaşi timp, lăsă coşul să cadă şi, cu florile zburând în toate direcțiile, îi sări în brațe.

— N-ai sunat, n-ai... N-am ştiut unde eşti, ce faci şi cât timp vei fi plecat şi nici dacă eşti în pericol.

Chicoti amuzată de felul în care-i ieşeau cuvintele poticnindu-se, cum dintr-odată avea atât de multe de spus şi nu se putea linişti să o facă.

— Sunt bine, îi spuse Bobby, încercând s-o liniştească. Îmi pare rău că am fost nevoit să dispar aşa, însă am avut un motiv. Trebuia să...

— Ştiu, ştiu. Am văzut la TV, am citit ziarele. E cel mai cumplit lucru, nu-i aşa, ce-au încercat să facă oamenii aceia. Să nu mai vorbim despre asta acum. Eşti acasă. Nimic altceva nu mai contează.

Strânseră trandafirii de pe jos şi mai culeseră câțiva din tufele bine îngrijite. La celălalt capăt al Pacificului, soarele, aflat chiar în fața lor, se mărea, aşa cum se întâmpla aproape în fiecare seară din această perioadă a anului.

— Îți place locul acesta, nu-i aşa?

— Mai mult decât mi-aş fi imaginat că mi-ar plăcea ceva, în afară de tine, Bobby Hart. Îți aminteşti cum l-am găsit?

— Noroc chior, răspunse el râzând. Mergeam cu maşina prin zonă, am cotit şi a apărut semnul „de vânzare" chiar în faţa noastră.

— Poți să-i spui noroc, dacă vrei. Ştim amândoi că a fost soarta. Poți spune că şansa e cea care ne-a ajutat să ne întâlnim. Nici măcar nu voiam să merg la dans în noaptea aceea; nu m-aş fi dus dacă restul fetelor nu mă luau pe sus. Dar de ce le-aş fi lăsat să o facă dacă n-aş fi ştiut undeva, în sufletul meu, că, dacă nu aş fi mers, tot restul vieții m-aş fi întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă mergeam. Poți să spui ce vrei, Bobby Hart, ştim amândoi că am mers pe-acolo cu maşina dintr-un motiv anume, a existat un motiv pentru care am ales acel drum şi un motiv pentru care casa asta s-a întâmplat să fie de vânzare. Îl privi cu atâta siguranță, de parcă i-ar fi luat în râs toate obiecțiile. Abia puseseră semnul „de vânzare". Îți aminteşti ce a spus agentul imobiliar? Dacă am fi trecut pe acolo cu o oră mai devreme, am fi ratat-o.

Lui Bobby i se părea că are dreptate, că lucrurile păreau mai logice aşa cum le prezenta ea. Viața devenea mai uşor de acceptat şi mai decentă dacă erai de acord că lucrurile se întâmplă dintr-un motiv şi că viața ta nu era doar o jucărie a sorții.

— Şi dacă nu m-ai fi sunat atunci, dacă nu m-aş fi urcat la etaj să răspund la telefon…

— Ştiu, răspunse ea încet. Ştiu.

Iar Dieter, se întrebă el în gând, cum rămâne cu Dieter? A fost soarta sau destinul? Există un motiv atunci când lucrurile se întâmplă aşa cum voiai şi e vorba de hazard atunci când se întâmpla exact invers? E o nebunie să încerci să descifrezi „de ce-ul" lucrurilor.

Pentru Helen era suficient că Bobby era viu şi, cel puțin o vreme, se afla acasă, alături de ea.

Aproape terminaseră cina când îşi aminti.

— A sunat Clare Ryan, în noaptea când erai la ei în Ann Arbor şi urma să pleci în Canada, în drum spre Europa.

— A spus că o s-o facă. Îți place de ea, nu-i aşa?

— A mai sunat de câteva ori după aceea. Şi da, îmi place de ea mai mult decât de majoritatea altor oameni. Nu e ca alte femei care încearcă să te măsoare, să vadă unde eşti în marea schemă a lucrurilor de la Washington.

Bobby râse molcom.

— Poate fiindcă ea, ca şi tine, nu locuieşte acolo. Are o viață proprie în Ann Arbor.

Helen turnă pentru amândoi câte un pahar de vin roşu.

— A spus că ea şi Charlie ar vrea să petreacă aici câteva zile după alegeri. A fost amuzantă. A spus că, indiferent dacă pierde sau câştigă, Charlie o să aibă nevoie de puțin soare şi de o persoană căreia să-i spună adevărul.

Amintindu-şi de discuția din Ann Arbor de la cină, Bobby zâmbi în pahar.

— Ea crede că Charlie ar trebui să-l susțină pe Jeremy Taylor.

Helen nu vedea nimic nepotrivit în asta.

— E mult mai bun decât Douglas.

— Charlie e republican şi candidează într-una dintre cele mai strânse curse pentru Senat. Promovarea candidatului la preşedinție al celuilalt partid nu e considerată, de obicei, o strategie câştigătoare.

Îl privi cu o mină sincer uimită.

— De ce nu? A mai făcut cineva asta?

Bobby dădu să răspundă, după care descoperi că nu era sigur ce voia să spună.

— Nu, şi dacă a făcut-o cineva, nu-mi amintesc. Dacă ar face asta, o mulțime dintre oamenii care intenționează să voteze pentru Douglas ar putea să nu

mai voteze pentru Charlie.

— Şi o mulțime de oameni care nu ştiu pentru cine să voteze, care cred că politica partidelor înseamnă escrocherie şi prostie îşi pot schimba părerea dacă ar avea şansa să voteze pentru o persoană atât de onestă.

— Îți place de Charlie foarte mult, nu-i aşa?

— Aş vota pentru el, dacă aş avea posibilitatea.

Bobby nu putu rezista.

— Şi dacă ar candida împotriva mea?

Îi veni o idee. O întoarse pe toate părțile, întrebându-se dacă ar trebui să o rostească, dar în cele din urmă refuză să mintă.

— Da, aş vota. Dacă Charlie ar câştiga, tu ai sta aici cu mine, şi, în locul tău, ar fi o persoană onestă şi decentă.

Bobby se uită lung la ea, simțind un pic de invidie pentru claritatea minții, pentru precizia logică şi limpede cu care fiecare problemă îşi găsea un răspuns univoc şi clar.

— Dacă Charlie ar candida împotriva mea, spuse el imediat, probabil că şi eu aş vota pentru el.

— De ce nu-i spui asta când o să vorbeşti cu el, ceva mai târziu? Te-a căutat mai devreme.

— M-a căutat? De ce nu mi-ai spus?

— A spus că n-o să poți vorbi cu el – are o treabă legată de campanie – şi că o să te sune mai târziu, după miezul nopții, ora lui. I-am spus că nu ştiu dacă ajungi azi acasă. Nu ştiam. Deşi, când a sunat Charlie, m-am gândit că e posibil să vii. Apoi când ai venit, am uitat de tot, mai puțin că eram extrem de bucuroasă să te văd. Am mai uitat ceva, un lucru pe care trebuie să ți-l spun, continuă pe tonul delicat şi însuflețit care-l făcea să uite de tot, mai puțin de ea.

— Arăți minunat, spuse el brusc.

— Da? N-am avut timp să…

— Arăți minunat, repetă el. O privi în ochi, în timp ce ea făcea acelaşi lucru. Ce ai uitat, ce voiai să-mi spui?

— Că te iubesc.

— Ai uitat asta?

— Nu, dar voiam să-ți spun asta. Celălalt lucru pe care voiam să ți-l spun e că am luat o decizie. După alegeri, mă mut cu tine la Washington. O să fac tot ce pot, Bobby. Nu pot sta departe de tine, iar când s-a întâmplat lucrul acela, în casa noastră – m-am simțit de parcă te-aş fi trădat, fiindcă te-am lăsat singur atunci când ar fi trebuit să fiu acolo.

— Slavă Domnului că nu ai fost!

— Nu, dar cu tot ce se întâmplă acum, cu toate lucrurile astea îngrozitoare care se petrec, nu pot să stau aici şi să visez la ziua în care vom fi din nou împreună. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea, Bobby. Sunt mai puternică acum, mai puternică decât atunci când am avut căderea aceea nervoasă.

— Ştiu că eşti, dar ar fi bine să aşteptăm puțin înainte de a lua această decizie. Aici eşti în siguranță şi nu ştiu dacă în altă parte va fi la fel. Vom vedea. Întinse mâna peste masă şi o apucă pe a ei. Îți mulțumesc că te-ai gândit. Ştiu cât ți-a fost de greu.

Stătea perfect dreaptă, controlându-şi emoțiile. Acum era mai puternică şi mai hotărâtă să facă ceea ce ştia că e corect.

— Nu a fost – nu este – deloc dificil, Bobby. O să merg cu tine oriunde trebuie să fii şi tu.

El se ridică de la masă şi strânse farfuriile.

— Cred că ai dreptate, spuse el câteva momente mai târziu, în timp ce se aşeza la masă şi întindea mâna după sticla de vin.

— Dreptate?

— Nu a fost „noroc chior”. Am fost favorizați de soartă să găsim casa asta. Vreau să vând casa din Georgetown – după ce s-a întâmplat acolo. În timpul sesiunii parlamentare putem închiria un apartament. Poate fi amuzant, un locşor pe care să-l folosim în timpul săptămânii, după care în weekenduri şi în vacanțe să

venim aici. Şi, cum spuneam acum câteva săptămâni: un an, poate doi sunt de-ajuns ca să termin ce am început, după care renunț. După aceea vom sta aici tot timpul, tu şi eu. Încercă s-o tachineze. E posibil să te plictiseşti, dacă o să mă ai în preajmă atâta timp. Sunt destul de plicticos, ştii. De aceea țin atâtea discursuri – oamenii trebuie să mă asculte.

Au stat de vorbă mult timp. Era nouă şi câteva minute – puțin trecut de miezul nopții în Michigan – când telefonul începu să sune.

— Trebuie să fie Charlie. Răspund din birou.

Nu era Charlie Ryan, era Quentin Burdick de la New York şi avea nevoie de o declarație.

— Vicepreşedintele a anunțat o conferință de presă pentru mâine-dimineață. Se pare că deține nişte informații despre Mohammed al Farabi şi vrea să le comunice.

Hart stătea lângă masa de sticlă pe care o folosea drept birou şi bătea cu degetele în ea.

— Ce fel de informații?

— Nu o să-ți vină să crezi. Vocea lui Burdick şuiera ca un fluier. Au recunoscut că al Farabi a fost închis la Guantánamo, însă numai pentru o perioadă scurtă, după care a fost predat oficialilor din țara sa de origine, ca să fie investigat după procedurile locale. Susțin că au documente prin care pot dovedi că al Farabi a fost implicat în activități teroriste.

— Îți aminteşti ce ți-am spus, cum l-a scos de acolo Gunther Kramer? Cum au folosit documente false, din care să reiasă că e vinovat, ca să poată fi trimis în Siria? A făcut o treabă atât de bună, încât acum vicepreşedintele le poate folosi pentru a dovedi că al Farabi era exact ce nu fusese. E foarte bun la fabricarea dovezilor.

— Pot cita fraza asta: documentele au fost falsificate şi în felul acesta l-au putut scoate de la Guantánamo?

— Poți să mă citezi cu toată povestea: tot ce ți-am

spus despre Mohammed al Farabi – în primul rând de ce a ajuns acolo, ce a aflat despre Rubicon, cum a fost scos – cum singurul mod în care-l puteau scoate era să spună o minciună, pentru ca oamenii noştri – oamenii noştri! — să poată fi convinşi că trebuie trimis în Orientul Mijlociu, unde se practicau metode de tortură mai rafinate decât cele folosite la Guantánamo.

Hart era atât de mânios, încât Burdick îl întrebă dacă nu vrea să se mai gândească înainte de a face o altă declarație.

— Să mă mai gândesc? Nu, nu vreau să mă mai gândesc. Mohammed al Farabi ne-a fost predat pentru că a comis infracțiunea de a spune ceea ce gândeşte, pentru că şi-a publicat într-un ziar opiniile despre un guvern care îi închide pe oameni pentru că au avut curajul de a nu fi de acord cu el. Ne-a fost predat fără să existe vreo dovadă a acțiunilor sale teroriste. Întreabă-l pe vicepreşedinte de ce, dacă al Farabi era un terorist atât de cunoscut, a stat în Guantánamo nu doar pentru „perioada scurtă" despre care vorbesc ei acum, ci mai bine de patru ani înainte să sosească documentele de la serviciul de informații sirian.

Flart se uita pe geam la oceanul luminat de lună. Ştia ce urma să se întâmple.

— Nu susține o conferință de presă doar ca să declare că Mohammed al Farabi e un terorist cunoscut, nu-i aşa? Vrea să mă atace pe mine, să mă discrediteze prin orice metode. El şi oamenii lui nu-şi permit să creadă cineva că evenimentele din Los Angeles fac parte dintr-un scenariu intern.

— Va spune că al Farabi era un terorist cunoscut şi oricine crede ce a spus – că evenimentele din Los Angeles fac parte dintr-un scenariu al guvernului – nu e numai nebun, ci oferă sprijin şi încredere duşmanului şi toată lumea ar trebui să ştie asta.

— Mai înainte, eram nebun; acum sunt trădător. Întreabă-l asta: dacă evenimentele din Los Angeles fac

parte dintr-un atac terorist, aşa cum susține, cine i-a angajat pe Henry Lattimore şi Frank Destefano? Cine i-a trimis la mine acasă să ne ucidă pe Dieter Shoenfeld şi pe mine? Apoi întreabă-l ce ştie despre Rubicon – întreabă-l dacă toate crimele fac parte din acest scenariu!

După ce termină convorbirea cu Burdick, Helen îşi dădu seama că e supărat.

— Ei nu ştiu să facă decât un singur lucru, îi explică el.

Stăteau în camera de lângă bucătărie, livingul cu vedere la ocean. Helen se îmbrăcase în cămaşa de noapte. Stătea pe canapea, cu picioarele strânse şi mâinile prinse în jurul genunchilor. Bobby deschise una dintre uşile franceze şi inspiră adânc.

— Nu ştiu să facă decât un singur lucru, repetă. Să atace. Oricine nu e de acord cu ei, e un trădător. După tot ce s-a întâmplat – după câți oameni au fost uciși – guvernul ar trebui să se ocupe numai de asta: FBI-ul să lucreze peste program, toate agențiile de investigații să scormonească după dovezi, să încerce să afle ce s-a întâmplat cu adevărat în Los Angeles şi dacă acela a fost sfârşitul sau doar începutul. Însă nimeni nu face nimic.

Se uită la Helen ca şi cum ar fi înțeles dintr-odată ceva.

Se ridică şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin cameră. Un zâmbet amar îi apăru pe buze.

— Un asasinat politic: alegerile sunt perturbate, toată lumea pune la îndoială siguranța democrației; insuflă o asemenea teamă, încât nimeni nu-şi mai pune întrebări dacă ceea ce le spun cei de la putere trebuie făcut sau nu. Acesta trebuie să fie motivul pentru care Gunther Kramer şi apoi Dieter Shoenfeld s-au gândit că nu va fi un singur atac. De aceea Los Angeles a fost doar începutul...

Helen înțelese din privirea lui că nu-i spunea tot.

— Ştii cine e vinovat, nu-i aşa? Ştii cine a început

toate astea.

— Raymond Caulfield mi-a spus, dar n-am fost suficient de deştept să înţeleg. Mi-a spus despre oamenii din jurul vicepreşedintelui, cei care vorbeau despre imperiul american, care credeau că avem puterea de a reface Orientul Mijlociu. Mi-a mai spus un lucru pe care nu l-am înţeles atunci: că reputaţia lor de intelectuali străluciţi, cunoştinţele lor de istorie – istorie adevărată – erau aproape inexistente. Lucrurile se leagă, spuse el cu o privire tristă.

— Dar planul a eşuat, nu-i aşa? întrebă Helen. Tot ce au încercat să facă s-a năruit.

— Dacă lucrurile ar fi mers aşa cum se aşteptau, nu ar fi fost nevoie de un plan cum este Rubicon. Lucrul acesta l-am înţeles pe parcurs. Cu cât lucrurile se înrăutăţesc, cu atât sunt mai convinşi că au avut dreptate şi sunt mai hotărâţi să meargă până la capăt. Sunt cei care au curajul şi determinarea să susţină un plan atâta timp cât e nevoie. Ei cred că am fi învins în Vietnam dacă am fi rămas acolo în continuare, dacă nu ne-am fi pierdut răbdarea. De aceea a fost necesar Rubicon: să readucă teama care le-a permis să declanşeze această nenorocire.

— Crezi că vicepreşedintele…?

— Cineva care împarte lumea în prieteni şi duşmani, cineva care nu se gândeşte de două ori înainte de a sugera că oricine critică politica pe care o susţine oferă sprijin şi încredere duşmanului, cineva care vorbeşte despre un război al civilizaţiei care va dura o sută de ani. Cred eu că o asemenea persoană ar fi în stare să ceară celor din jurul lui să facă tot ce e necesar, fiindcă cea mai mare ameninţare pentru securitatea ţării o reprezintă acei oameni care încearcă să-i oprească, că viitorul ţării şi al lumii depinde de ei? Da, asta cred. Trebuie să fie vicepreşedintele. Numai el putea face toate astea. Singura problemă e că nu pot dovedi nimic. Nu, deocamdată.

Bobby se uită la ceas. Era aproape 10, ora 1 dimineața în Michigan.

— Mă întreb de ce n-a sunat Charlie.

A doua zi Helen insistă să urmărească la TV conferința de presă a vicepreşedintelui.

— Nu va fi plăcut, o avertiză Bobby.

Era obişnuit cu lupta, o luptă de multe ori fără reguli, care domina campaniile politice. Era pregătit pentru ce era mai bun sau mai rău, în funcție de reacțiile taberei adverse. Lucrurile stăteau diferit atunci când soția lui trebuia să le asculte. Crezuse că îl va deranja, până când îşi dădu seama că subestimase atât rezistența, cât şi simțul umorului pe care le poseda Helen.

Vicepreşedintele rosti discursul pe care-l pregătise dinainte pe un ton anost, ca un contabil, transformând lucrurile pe care le spune în informații factuale. Chiar dacă învinuia un membru al Senatului american că făcuse un pact cu duşmanul, din acuzațiile lui reieşea că nu există un reproş personal.

— Asta fiindcă poate distruge pe cineva fără să se gândească de două ori înainte, remarcă Bobby.

— Asta fiindcă pentru el totul e o abstracțiune. Nu are simțul lucrurilor concrete, spuse Helen cu ochii ațintiți spre ecran.

— Nu are...?

— Nu a fost niciodată în armată. Nu a văzut oameni murind. A fost tot timpul un birocrat, indiferent dacă a lucrat sau nu în politică. Pentru el lumea se măsoară în cifre şi categorii. Singurele lucruri pe care le pricepe sunt cele care se pot măsura. Totul e mecanic, chiar şi atunci când vorbeşte. Totul e analitic, lipseşte judecata.

În momentul acela, vicepreşedintele trecea în revistă numărul celor care muriseră luptând împotriva terorismului.

— Mii de americani, bărbați şi femei plini de curaj, în uniforme, şi-au dat viața pentru această cauză. Faptul

că o persoană cu o poziție de răspundere – un membru al Senatului american – ia de bun cuvântul unui terorist cunoscut şi pretinde că moartea guvernatorului Alworth face parte dintr-o conspirație internă este fie rezultatul unei minți tulburate, fie o desconsiderare fără precedent a adevărului şi a bunei-cuviințe. Mohammed al Farabi a fost reținut pe baza unor informații credibile oferite de un guvern prieten. A fost repatriat în țara sa de origine de unde am primit mai târziu informația că este mort – printr-o greşeală, după cum se vede. Îşi continuă activitatea împotriva SUA, împotriva extinderii democrației, numai că de data aceasta este asistat de unul dintre membrii marcanți ai Partidului Democrat. Sunt de părere, după evenimentele prin care a trecut țara, că liderii Partidului Democrat, ca şi candidatul la preşedinție, ar trebui să denunțe acțiunile senatorul Hart sau să explice poporului american de ce preferă să dea credibilitate unui autoproclamat terorist în detrimentul oricărei autorități legale credibile din țara aceasta.

Prima întrebare veni de la Quentin Burdick.

— Negați orice posibilitate ca atacul din Los Angeles să facă parte dintr-o conspirație internă?

— Categoric.

— Pe ce investigații vă bazați?

— Ați văzut caseta video pe care a făcut-o teroristul. Vi s-au înmânat copii ale documentelor care dovedesc că al Farabi era terorist, deşi cred că prezența sa ca ostatic la Guantánamo era o dovadă suficientă.

— Potrivit declarațiilor senatorului Hart, acele documente au fost falsificate, pentru ca domnul al Farabi, editor al unui ziar din Cairo, să poată fi trimis înapoi în Orientul Mijlociu. Ați furnizat o informație eronată atunci când ați spus că a fost trimis înapoi în țara sa de origine. A fost trimis în Siria – unde, tot potrivit senatorului Hart, a fost eliberat cu ajutorul mitei.

Deranjat de afirmațiile jurnalistului, vicepreşedintele negă că ar fi făcut vreo declarație greşită.

— Am spus că a fost trimis în Orientul Mijlociu, de unde venise. Referitor la întrebarea dumneavoastră, ceea ce sugerați e absurd. De ce ar falsifica cineva documente din care să reiasă că e vinovat?

Se întoarse către un reporter de la unul dintre cele mai conservatoare şi mai obiective canale. Nu se aşteptase la aşa întrebare.

— Rămâne întrebarea, domnule vicepreşedinte, legată de faptul că ținta scenariului criminal era senatorul Hart. Cum puteți explica acest fapt? Bărbați înarmați au pătruns în locuința sa, l-au ucis pe Dieter Shoenfeld, un editor german pe care mulți dintre noi îl cunoşteam. Poliția i-a identificat pe cei doi asasini. Frank Destefano, mafiot din New Jersey, a fost la rândul lui omorât. Se pare că Henry Lattimore a avut anumite contacte cu membri din guvern în trecut. Există informații, până acum neconfirmate, că Lattimore a fost angajat la un moment dat de CIA pentru ceea ce se numeşte o „misiune specială".

— Nu există nicio legătură între cele două evenimente, spuse vicepreşedintele. Un terorist – un sinucigaş cu bombă – e responsabil pentru ce s-a întâmplat în Los Angeles. Avem caseta video. Ştim cine este şi de ce a făcut-o. Intrarea cu forța în casa senatorului Hart din Georgetown – cei doi bărbați, acum identificați, care l-au împuşcat mortal pe Dieter Shoenfeld şi nu i-au făcut niciun rău senatorului. De ce au venit acolo, ce urmau să facă…

— Rubicon, domnule vicepreşedinte, strigă Quentin Burdick, hotărât să readucă acest subiect în discuție. O serie de oameni, printre care şi directorul adjunct al CIA, care începuseră să facă cercetări în legătură cu ceea ce aparent era numele de cod pentru atacul din Los Angeles, au murit. Sugerați că aceste decese sunt simple coincidențe?

— Nu sugerez nimic, cu excepția faptului că nu există niciun fel de probe care să susțină acuzațiile fanteziste şi nocive ale senatorului Hart. Nu numai că nu există dovezi pentru toate acestea, dar probele pe care vi le-am adus azi dovedesc că Mohammed al Farabi a fost şi este un terorist.

— Considerați că senatorul Hart ar trebui să demisioneze din Senat? A spus că o va face în cazul în care se va dovedi că declarațiile sale sunt incorecte.

Vicepreşedintele nu rata nicio ocazie de a-i spune cuiva ce ar trebui să facă. Privi fix în camera de luat vederi.

— Asta ar face un om de cuvânt.

La câteva minute după încheierea conferinței de presă, telefonul începu să sune. Primul a fost David Allen.

— Când îți redactez declarația de demisie, vrei să îți las câteva luni, ori să aibă efect imediat? spuse pe un ton mucalit. Serios, ce ai vrea să spun? Trebuie să dăm un răspuns.

Hart ținea receptorul la distanță de gură. Se uita la Helen.

— David vrea să ştie ce vom spune. Tu ce părere ai?

— Documentele la care s-a referit, cele care dovedeau că bărbatul pe care l-ai cunoscut e un terorist – poți spune că dată fiind experiența vicepreşedintelui de a inventa lucruri, ai crede că poate depista un fals atunci când îl vede.

— Helen sugerează…

— Am auzit. E mai bună decât orice idee mi-ar fi trecut mie prin cap. Bobby, mai e ceva. Probabil că aflase de intențiile vicepreşedintelui. A dat o declarație imediat ce s-a încheiat conferința.

— Despre ce vorbeşti? Cine a dat o declarație?

— Senatorul Ryan. A spus că oricine crede că senatorul Robert Hart oferă sprijin şi încredere duşmanilor SUA nu merită să ocupe o funcție publică.

— Chiar aşa? Charlie a ştiut întotdeauna să înceapă o luptă.

A mai vorbit câteva minute cu Allen despre răspunsul pe care ar fi trebuit să-l dea atacului vicepreşedintelui. Apoi îl sună pe Ryan. Îl prinse între două vizite de campanie aproape de Detroit.

— Îți mulțumesc, Charlie, dar nu trebuia să faci asta.

— Din cauza asta nu te-am mai sunat aseară. Biroul vicepreşedintelui a trimis declarația fiecărui candidat republican pentru Cameră şi Senat. Mă tem că o să fie un cor puternic de susținători printre toți cei care nu ştiu nimic. Am crezut că pot da o lovitură dacă sunt în tabăra cealaltă. Dar nu-ți face iluzii. Din partea mea, a fost un simplu calcul politic.

— Calcul? Hart râse, aşteptând logica trăsnită prin care Ryan transformase un act generos într-un monument dedicat motivelor sale pur egoiste.

— Mai mult chiar. În primul rând, o bună parte dintre susținătorii mei cu drept de vot îl disprețuiesc pe vicepreşedinte. O dezicere publică de el nu-mi poate face rău. În al doilea rând... Urmă o pauză forțată, abținându-se cu greu din râs. În al doilea rând, într-o cursă strânsă cum e asta, modul sigur prin care aş putea pierde ar fi dacă soția mea ar intenta acțiune de divorț înainte de alegeri, ceea ce mi-a promis că va face dacă nu fac o declarație publică împotriva acestui nemernic prost. Şi al treilea... Acum pauza devenise serioasă, cu implicații importante. Nu am avut de ales. El nu are dreptate, tot ce spune e greşit. Rubicon e ceea ce ai spus tu că este. Toate crimele au legătură. Ai avut dreptate şi în privința celorlalte lucruri. Nu s-a terminat totul. Simt asta. Mă tot gândesc la ceea ce a scris Gunther Kramer, la notițele lui şi la diagrama aceea. Rubicon nu a fost doar un plan care să tulbure alegerile, pentru ca una dintre părți să poată câştiga mai uşor. E ceva mai important, mult mai important în joc. Aminteşte-ți ce-a scris: asasinatul, scenariul de război,

apoi alte asasinate. Simt asta, Bobby, va mai fi ucis şi altcineva.

Capitolul 19

În ciuda tuturor acuzațiilor şi a contraacuzațiilor, a retoricii înveninate, cursa pentru preşedinție nu s-a schimbat. Arthur Douglas şi-a păstrat avantajul în fața concurentului democrat, un avantaj care, deşi cumva diminuat, era încă mai mare decât marja de eroare.

— Dezbaterea poate decide acest aspect, spuse Jeffrey Stone cu o față nemulțumită. Se întoarse spre Hart, care stătea pe locul din dreapta, lângă el. Taylor e un candidat mai bun decât Alworth – arată şi vorbeşte aşa cum trebuie să o facă un preşedinte. Ar trebui să urce cu şase sau şapte procente. Douglas e un palavragiu, un fraier. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Ba sigur că înțelegi, replică Hart, privind pe fereastră şirul lung de clădiri din sticlă de pe bulevardul Wilshire. Douglas mizează pe patriotism şi pe frică. În anii cincizeci, existau oameni ca Joe McCarthy, care credeau că sub fiecare pat se ascunde un comunist. Acum sunt oameni ca Douglas şi vicepreşedintele, care cred că la fiecare colț de stradă stă câte-un terorist.

Hart se uita cum lumina soarelui făcea ca sticla colorată a clădirilor de pe stradă să reflecte diverse nuanțe. Era ceva aproape maiestuos în modul în care acele înalte structuri colțuroase formau o linie lungă şi amețitoare care părea perfectă pentru acel loc. Îi amintea lui Hart de felul în care țara ar fi trebuit să funcționeze în momentele ei cele mai bune: deşi luate separat, părțile nu erau ideale, împreună constituiau o realizare remarcabilă.

— Până la cutremur, spuse el cu voce tare.

— Cutremur? întrebă Stone uimit.

— Scuze, spuse Hart, întorcându-se spre el. Mă

gândeam la ceva.

— Vorbeai despre comuniştii din anii cincizeci şi teroriştii de acum, îi aminti Stone.

— Tata a încercat să-mi explice cum a fost. Oamenii au fost obligați să semneze jurăminte de credință – de parcă cineva care avea gânduri subversive ar fi putut să refuze să semneze. Orice suspiciune cât de mică, cea mai uşoară deviație de la normalitate devenea un motiv de suspiciune. Uneori din teamă, alteori din fals patriotism sau din cea mai sordidă formă de ambiție, oamenii se denunțau unii pe alții, deveneau informatori. Un prieten al tatălui meu, erou de război, un om care lucrase pentru agenție de la început, a fost obligat să demisioneze, pentru că în studenție, în anii treizeci, făcuse parte dintr-un grup de studenți care susținuseră Rusia după ce Germania a invadat Uniunea Sovietică.

Hart se uită la ceas. Se încadrau în program. Scoase discursul pe care intenționa să-l susțină la Los Angeles City Club.

— Asta-i tot ce am făcut, am explicat iar şi iar de ce cred că am dreptate, iar vicepreşedintele şi ceilalți, nu. Dar încă nu am dovezi, totul ține de circumstanțe.

— Majoritatea oamenilor te cred.

— Nu, cei mai mulți oameni cred că guvernul ascunde ceva, cei mai mulți oameni cred că ar trebui să se facă o investigație completă. Cât despre întrebarea dacă ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles a fost un atac terorist de tipul celui din 11 septembrie sau e parte dintr-o conspirație internă, nu mulți sunt cei care cred că lucrurile au fost puse la cale aici.

Stone cunoştea procentele. Hart omisese un lucru important.

— E drept că numai o treime cred că ai dreptate, dar nici numărul celorlalți nu e aşa de mare. Restul sunt indecişi; ceea ce înseamnă că nu vei avea nevoie de multe dovezi să-i convingi că ai dreptate.

Aproape ajunseseră, când lui Hart îi sună telefonul.

Era Leonard Coleman. Hart îl ascultă fără să scoată vreo vorbă.

— Mulțumesc, domnule locotenent, spuse în cele din urmă.

Își puse telefonul înapoi în buzunar și începu imediat să mâzgălească niște modificări pe discursul pe care urma să-l țină.

City Club era plin. În spatele încăperii erau aliniate camerele de luat vederi. Reporterii se îngrămădeau oriunde găseau un loc liber. Hart stătea la masa de prezidiu, lângă pupitru și încă scria la discurs în timp ce restul își luau prânzul. Aruncă o ultimă privire în timp ce era prezentat, apoi vârî foaia în buzunarul hainei.

— În apogeul crizei economice, când milioane de oameni nu aveau de lucru, Franklin Roosevelt a rostit în primul său discurs acele vorbe atât de necesare, astăzi celebre, că „singurul lucru de care trebuie să ne temem este teama însăși". Treizeci de ani mai târziu, în plin Război Rece, John F. Kennedy, în discursul său inaugural, a amintit țării că, în relația cu dușmanii, „nu trebuie să negociem de frică, dar nu trebuie să ne fie frică să negociem". Doi președinți – doi mari președinți – au înțeles că frica nu face decât să înrăutățească lucrurile. Cu toate astea, există astăzi oameni care cred că frica este singurul mod de guvernare.

Hart aminti audienței ce se întâmplase, cum candidatul democraților la președinție fusese asasinat și, la scurt timp după aceea, Dieter Shoenfeld fusese ucis în locuința sa, înainte de a apuca să-i spună ce reprezenta atacul din Los Angeles și cine era responsabil.

— Câteva zile mai târziu am participat la o întâlnire programată de Dieter Shoenfeld. L-am întâlnit pe Mohammed al Farabi, care fusese închis la Guantánamo și am aflat de la el că au fost aduși în țară teroriști pentru a pune în aplicare un plan numit Rubicon. Am făcut aceste declarații într-o conferință de presă; am fost

calificat drept laş, nebun şi chiar trădător. Vicepreşedintele SUA m-a numit în felul acesta. Încă aştept ca el să înceapă o anchetă.

Hart făcu o pauză. Privirea sa scrută sala dintr-un capăt în celălalt.

— Mohammed al Farabi nu e terorist, e un om pe care ne putem baza, o voce a raţiunii din Orientul Mijlociu. Ieri l-a identificat pe bărbatul care l-a ucis pe Dieter Shoenfeld şi m-ar fi putut omorî şi pe mine. A fost chestionat de un membru al poliţiei din Washington. I s-au arătat şase fotografii şi a fost întrebat dacă recunoaşte vreuna dintre persoane. Fără nicio ezitare, a ales fotografia lui Henry Lattimore. A spus că avea un chip pe care nu l-ar fi putut uita, pentru că Lattimore a fost unul dintre cei care l-au interogat când era prizonier la Guantánamo.

Hart privi în faţă, cu un aer dur şi hotărât. Vorbi într-un ritm lent şi măsurat.

— Lattimore nu s-a dus din proprie iniţiativă la Guantánamo. Fusese trimis de cineva din guvern. De unde rezultă că ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles nu a fost un atac al unei organizaţii teroriste, ci a făcut parte dintr-o conspiraţie internă. Întrebările care rămân – cel puţin pentru cei care nu suferă din pricina „unei minţi tulburate şi al unui dispreţ fără precedent faţă de adevăr şi bună-cuviinţă” – sunt: câţi oameni au fost implicaţi şi până la ce nivel al guvernului!

Hart plecă fără să răspundă la întrebările presei. Trebuia să se întoarcă la Washington. Lattimore era cheia pentru Rubicon, legătura dintre ce i se întâmplase lui Dieter Shoenfeld şi ce i s-ar fi putut întâmpla şi lui şi atacul din Los Angeles. Cineva îl trimisese pe Lattimore la Guantánamo şi cineva trebuia să ştie cine fusese cel care o făcuse.

Avionul ateriză în Washington cu câteva minute înainte de ora 11. David Allen îl aştepta acolo. Hart avea o întrebare.

— Ai reuşit? Preşedintele a stabilit o întrunire de urgență?

— Mâine-seară la ora şapte, ca să aibă timp toată lumea să ajungă. Nu vor veni cu toții, adăugă el, străduindu-se să țină pasul cu Hart. Dar cei mai mulți vor fi aici.

Hart mergea într-un ritm susținut, îndreptându-se cu paşi sacadați către parcarea slab luminată.

— Şi directorul? A fost vreo problemă?

— Oarecum. A spus că are nevoie de ceva timp să pună cap la cap informațiile, fiindcă nu vrea să vină nepregătit. Preşedintele comisiei l-a anunțat că nu mai e timp şi are de ales – poate să vină de bunăvoie ori cu somație.

Hart încetini ritmul. O expresie mirată îi apăru pe chip.

— E mai mult decât mă aşteptam. Nu eram sigur că o va face.

— Nimănui nu-i place să fie mințit şi, după ce s-a aflat în dimineața asta despre Lattimore şi Guantánamo, e greu de crezut că Townsend nu ştia mai mult decât a spus comisiei, e greu de crezut că, dacă nu mințea, nu a încercat să afle adevărul despre Rubicon şi despre moartea lui Raymond Caulfield.

Ajunseră la maşină, BMW-ul lui Hart.

— A mea e încă în Canada, spuse Alien.

— Probabil că e un loc bun pentru ea, replică Hart cu rânjet scurt, în timp ce se aşeza pe locul din dreapta.

— Te-a dus până acolo.

Hart clătină din cap, amintindu-şi câte se întâmplaseră.

— Au trecut numai câteva săptămâni şi mi se pare că au fost ani. Uneori e greu ca lucrurile să rămână neschimbate. Toată lumea ar trebui să fie în campanie, să participe la evenimentele locale de care ne plângem cu toții; să zâmbească, să-şi strângă mâna, să spună prostii, lucruri fără sens şi, în acelaşi timp, să se simtă

mai plină de viață decât ne-am simțit sau ne vom simți noi vreodată. În schimb, țara e cuprinsă de frică, speriată de ce-ar putea să se întâmple, derutată fiindcă nu ştie pe cine să dea vina pentru situația actuală. Lucrurile trebuie să înceteze. Îl privi pe Alien. Locotenentul mă aşteaptă?

Privirea lui Alien se lumină.

— Ştii ce a spus când l-am anunțat că vii în seara asta şi că vrei să îl vezi? Cu cât mai târziu, cu atât mai bine. Doar atât. N-a întrebat de ce, nu s-a plâns că e aproape miezul nopții, nici măcar nu i s-a părut ceva ciudat.

Hart privea țintă în întuneric.

— Când m-a sunat dimineață, cred că se aştepta să mă întorc. Are un instinct special în privința lucrurilor, intuieşte ce urmează să se întâmple. Poate că vine din experiență: din faptul că-şi petrece viața ocupându-se de moartea altora.

— Cum şi-a dat seama că al Farabi ar putea şti ceva despre Lattimore? Cum de s-a gândit că Lattimore fusese la Guantánamo?

Hart nu răspunse; avea propriile întrebări în minte.

— Care a fost reacția? Ceva din partea biroului vicepreşedintelui?

— Se păstrează pe aceeaşi linie. Că al Farabi e un terorist şi nimeni nu ar trebui să aibă încredere în cuvântul lui şi chiar dacă Lattimore a fost la Guantánamo la un moment dat, asta nu dovedeşte nimic despre vreo conspirație. Allen se abătu suficient de la axul drumului încât să-l facă pe Hart să înțeleagă că, în ciuda poziției oficiale, lucrurile se schimbaseră.

— Dar sunt nervoşi. Nu se aşteptaseră la aşa ceva. Nimeni nu s-a aşteptat. Toți aşteaptă să vadă ce se va întâmpla, o nouă revelație. Speculațiile nu au sfârşit. Numai despre asta se vorbeşte. Cercul se închide. Doar că nimeni nu ştie cine îl va închide.

— Se închide cu vicepreşedintele, spuse Hart. Avea

privirea rece, hotărâtă, plină de o mânie mai greu de reprimat. El e în spatele tuturor lucrurilor. Ştiu asta şi jur că o voi dovedi! Trebuie să existe un detaliu care să facă legătura între Lattimore şi vicepreşedinte.

Allen opri în faţa secţiei de poliţie. Se oferi să-l aştepte, dar Hart îi spuse să se ducă acasă.

— Ai nevoie de un somn bun în noaptea asta – mâine ai o mulţime de treabă.

Secţia era aproape pustie. La capătul unui coridor gol se auzi o uşă trântită amuţind vocea nervoasă care ţipa în cameră. Leonard Coleman stătea în micul său birou. Avea un birou mai mare decât cele din camera de alături şi un scaun confortabil de piele cu spătar înalt. Pardesiul său vechi şi ponosit atârna de un cui pe interiorul uşii. Din raţiuni inexplicabile, Coleman purta atât centură, cât şi bretele. Îi crea aparenţa unei eficienţe prudente. Când Hart intră, tocmai împacheta o batistă.

— Alergiile, spuse el cu ochi apoşi şi o grimasă neajutorată. Sau poate e efectul decalajului orar, sau am contractat ceva din avion. Sau m-am contaminat cu o boală mortală la aeroport, în timp ce aşteptam să trec de controalele de securitate. Îl privi pe Hart peste ochelarii pe care-i purta la jumătatea nasului. De unde aţi ştiut că al Farabi îl cunoştea pe Lattimore? Din acest motiv am făcut călătoria – am zburat până în Italia, la Roma – fiindcă mi-aţi spus că sunteţi sigur că îl poate recunoaşte într-o fotografie.

Hart se aşeză şi începu să-i povestească un lucru care nu era complet adevărat – calea metodică şi logică prin care ajunsese la concluzia aceea – apoi ridică din umeri.

— Am ghicit.

— Asta mi-am imaginat şi eu.

— Atunci de ce v-aţi dus?

Cu un gest care-l imita perfect pe al lui Hart, Coleman ridică şi el din umeri.

— Am bănuit că aveţi dreptate. Lucrurile aveau sens.

Este motivul pentru care n-a fost o simplă bănuială. Ştiaţi ceva. Ştiaţi – nu puteaţi dovedi –, dar ştiaţi – că moartea domnului Shoenfeld şi încercarea de a vă ucide aveau legătură cu Rubicon, şi mai ştiaţi – pentru că al Farabi vă spusese – că o parte din acest plan se baza pe folosirea teroriştilor deţinuţi la Guantánamo. Înseamnă că există oameni din guvern – poate din CIA – care sunt implicaţi. Date fiind informaţiile pe care le aveaţi despre Lattimore – ce a făcut în armată, modul în care a dispărut dintr-odată – există o şansă rezonabilă să fi fost implicat de la început.

— Cum am spus, domnule locotenent, o bănuială norocoasă.

— Numiţi-o cum vreţi, aţi avut dreptate.

— Dar ne ajută să-l prindem, să-l găsim pe Lattimore cât e încă în viaţă?

— Avem câteva piste, nimic sigur. Câţiva oameni au pretins că l-au văzut, dar nu s-a confirmat. Am aflat, oricum, că l-a cunoscut pe acest individ.

Deschise un dosar de pe birou şi scoase o fotografie alb-negru veche. Henry Lattimore, în uniformă de infanterist, stătea de vorbă cu un civil, un bărbat slab şi cu privire intensă.

— Este H.L. Harrison. A fost în personalul de securitate naţională până acum câţiva ani. Unde a fost făcută fotografia?

— Nu suntem siguri. Pare a fi undeva în Orientul Mijlociu, sau în Africa de Nord.

— Nu ştiţi sigur? De unde o aveţi?

— Nici asta nu ştim cu siguranţă.

Punând mâinile pe masă, Coleman îşi desfăcu degetele. Le mişcă încet înainte şi înapoi, unele împotriva celorlalte, abia atingându-le.

— Într-o dimineaţă a apărut pe biroul meu, într-un plic pentru documente sigilat cu grijă, cu numele meu tipărit – mai bine zis scris la maşină – pe faţă. Nicio notă, niciun mesaj, nimic. Cineva a vrut ca eu să aflu că

Lattimore şi Harrison s-au cunoscut. Că nu s-au cunoscut pur şi simplu, ci, după cum arată poza, au lucrat împreună la un moment dat. E aşa cum aţi spus, când v-am întrebat dacă ar trebui să facem publică fotografia lui Lattimore – cineva ar putea să-şi amintească de el.

— Cineva din agenţie, spuse Hart. Poate cineva care-l cunoscuse pe Raymond Caulfield. Indiferent cine a vrut să se asigure că o veţi primi, ce mai ştiţi despre Harrison? Unde e? Ce aţi aflat?

— Domnul Harrison a dispărut, a plecat din ţară pe neaşteptate, a doua zi după ce Lattimore a pătruns la dumneavoastră în casă şi a scăpat de Frank Destefano. Coleman strâmbă din gură. A doua zi după ce Lattimore şi Destefano au încercat să vă ucidă şi nu au reuşit.

— Aveţi idee unde ar putea fi?

— Oriunde. Nu are familie. A fost căsătorit o dată, dar a divorţat acum mult timp. Fosta soţie nu mai ştie nimic despre el.

— Unde a fost în ultimii ani, după ce a părăsit guvernul? Aşteptaţi o clipă, îmi amintesc: a făcut parte dintr-un grup de consiliere, apoi a lucrat la o companie privată care furniza forţe de securitate în Irak şi în alte locuri. Lucrurile se leagă. Să văd ce pot afla.

Hart se ridică să plece. Coleman, mişcându-se încet, se îndreptă către locul unde era haina şi scoase un plic din buzunar. I-l dădu lui Hart.

— Mohammed al Farabi. Ochii întunecaţi ai lui Coleman căpătară o nouă intensitate, luminându-se brusc. E un om pe care merită să-l întâlneşti. Înainte să plec, mi-a dat asta. A spus că şi-a amintit ceva. Nu era sigur dacă are vreo semnificaţie, însă credea că dumneavoastră puteţi înţelege.

Hart deschis plicul şi scoase o bucată de hârtie pe care Mohammed al Farabi, cu un scris îngrijit şi lizibil, notase câteva fraze scurte. Hart le citi de două ori, apoi puse hârtia înapoi în plic şi pe acesta, în buzunar.

— Înainte să plece de la Guantánamo a auzit pe cineva vorbind, un anchetator. Nu era sigur, însă credea că putea fi Lattimore. Omul acela a spus: „Când se va termina, nu mai rămâne niciunul".

— Ce credeți că înseamnă asta? întrebă Coleman speriat.

— Nu ştiu. O mulțime de lucruri.

— Coleman îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se uită în ochii lui Hart, care devenise brusc evaziv.

— Nu asta credeți cu adevărat, nu-i aşa? Ştiți ce înseamnă?

Avea în minte vocea lui Charlie Ryan, ultimele vorbe pe care i le spusese când se văzuseră. Hart se uită la Coleman care aştepta, întotdeauna cu un pas înaintea lucrurilor, cu simțul său neobişnuit de a prevedea ce urma să se întâmple.

— Înseamnă că nu avem prea mult timp. Înseamnă că vor muri mulți oameni.

Capitolul 20

Ronald Townsend era singur la masa martorilor şi bătea darabana. Apoi, surprins de ce făcea, îşi retrase mâna şi şi-o aşeză în poală. Începu să bată din picior.

La şapte fix, când toți membrii îşi ocupaseră locurile, preşedintele Comisiei de Informații a Senatului deschise sesiunea, cu o declarație lapidară.

— Avem acum dovezi care sugerează cel puțin posibilitatea ca atacul din Los Angeles să fie parte dintr-o conspirație internă, deşi rămâne încă neclar scopul final al operațiunii. Ce este clar, în orice caz, este faptul că, în acest moment, comisia trebuie să afle ce informații avea guvernul şi, în special, CIA despre această situație şi de când deține aceste date. Domnul director Townsend a fost de acord să vină în seara

aceasta voluntar. Oricum, va face declarații sub jurământ.

Eliberându-se de nervozitatea înăbuşită până atunci, Townsend țâşni de pe scaun şi ridică mâna dreaptă.

— Întrucât senatorul Hart s-a implicat mai mult decât oricine în încercarea de a dezvălui ce se întâmplă, continuă preşedintele după depunerea jurământului, lăsând la o parte faptul că a fost el însuşi o țintă a asasinilor, am să-l rog să conducă anchetarea directorului.

Hart îi înmână uneia dintre grefiere un teanc de fotografii, copii ale aceleiaşi imagini şi o rugă să le distribuie membrilor comisiei. Apoi se întoarse către director.

— În dimineața aceasta v-am trimis la birou această fotografie, împreună cu numele şi datele cunoscute despre trecutul celor doi bărbați care apar în ea. Văd că aveți fotografia cu dumneavoastră.

— Da, domnule senator, răspunse Townsend pe un ton ferm.

— Cei doi bărbați au fost identificați drept Henry Lattimore şi H.L. Harrison. Sunteți de acord?

— E corect, domnule senator.

Hart se pregătise toată ziua. Trecea de la o întrebare la alta fără să se oprească.

— Henry Lattimore a fost identificat drept unul din cei doi bărbați care au pătruns în locuința mea din Georgetown, l-au ucis pe Dieter Shoenfeld şi, există motive să o cred, ar fi trebuit să mă omoare şi pe mine. Hart făcu semn spre dosarul gros aflat pe masa de lângă director. Vi s-a dat o copie a declarației pe care am făcut-o la poliție şi restul materialelor care descriu modul în care s-a făcut identificarea?

— Da, domnule senator. Nu încape nicio îndoială că Lattimore este unul din cei doi care l-au asasinat pe Shoenfeld. Cum nu încape îndoială că Lattimore este unul din cei doi bărbați din fotografie.

— Ajungem la asta într-un minut, domnule director Townsend. Mai întâi – ați primit, cred, o copie a declarației făcute de domnul detectiv Leonard Coleman, de la Poliția din Washington, unde detaliază circumstanțele discuției cu Mohammed al Farabi şi modul în care s-a stabilit că Lattimore a fost implicat în interogarea prizonierilor de la Guantánamo.

Townsend lovea cu degetele coperta dosarului.

— Da, domnule senator, am primit.

Hart îl privi pe director ca şi cum ar fi aşteptat o explicație. Directorul se uita la senator cu o expresie prudentă. Liniştea deveni mai profundă şi mai gravă.

— Domnule senator, nu înțeleg ce aşteptați de la mine, spuse în cele din urmă. Se pare – vreau să spun, nu există nicio îndoială că Lattimore e unul din cei doi care au intrat în locuința dumneavoastră şi l-au ucis pe Shoenfeld. Şi, da, se pare că a fost la Guantánamo la un anumit moment.

— Se pare? Cred că e mai mult decât o părere, domnule Townsend. Uitați-vă din nou la fotografie. Când v-am trimis-o de dimineață, v-am rugat să încercați să identificați locul şi momentul în care a fost făcută. Puteți face asta?

Townsend trase dosarul în fața sa. Îl deschise şi se duse direct la pagina care-l interesa.

— A fost făcută acum aproximativ trei ani, răspunse.

— Cu puțin înainte ca Lattimore să părăsească armata şi să dispară, interveni Hart. Unde a fost făcută?

Townsend îşi strânse buzele, părând că încearcă să se concentreze.

— Cred că undeva în Afganistan, însă nu pot fi sută la sută sigur. Dacă ar trebui să ghicesc, asta aş spune: Afganistan, acum trei ani.

— Pe vremea aceea – în urmă cu trei ani – ce poziție ocupa H.L. Harrison în structurile guvernamentale?

— Era director adjunct al Consiliului Consultativ de Securitate Națională.

— Şi ce este Consiliul Consultativ de Securitate Națională, domnule director Townsend? Vreți să explicați comisiei? Nu face parte din CIA, nu-i aşa?

— Nu, răspunse cu o mişcare rapidă şi laterală a capului, dornic să se disocieze de orice legătură cu subiectul. Consiliul Consultativ de Securitate Națională a fost creat pentru a coordona colectarea informațiilor de la diferite agenții. Îndeplineşte un rol similar cu cel al Consiliului de Securitate Națională, care coordonează problemele de politică externă.

— Consilierul pe probleme de securitate națională raportează direct preşedintelui. Cui raportează directorul acestei agenții?

— Vicepreşedintelui.

— Înțeleg. Vicepreşedintelui. Aşadar, H.L. Harrison lucra pentru o agenție care raporta vicepreşedintelui, iar acum trei ani se afla în Afganistan, unde, după cum se vede în fotografie, avea o conversație familiară cu Henry Lattimore, care se ocupa de activități legate de forțele speciale?

— Da, aşa se pare.

— Apoi, un an mai târziu, acelaşi Henry Lattimore se afla la Guantánamo, unde avea ca sarcină anchetarea prizonierilor. Atunci nu era implicat în forțele speciale, nu-i aşa? Plecase din armată cu un an înainte. Părăsise forțele speciale şi se angajase la dumneavoastră – la CIA – nu-i aşa, domnule director Townsend?

Venele de pe tâmplele directorului începuseră să pulseze; muşchii din jurul maxilarelor îi erau tari ca piatra.

— Nu, domnule senator, nu a fost aşa. Henry Lattimore nu a fost niciodată angajat al agenției. Scoase un oftat, ca şi cum s-ar fi eliberat de o obligație. Nu în mod direct.

Hart chibzui o clipă asupra ultimelor cuvinte. După aceea, privirea lui deveni ucigătoare.

— Nu direct, repetă cu aceeaşi cadență lentă pe care-

o folosise directorul. Se aplecă în față, ironizând subterfugiul discret al directorului. Nu direct. Vreți să spuneți că CIA nu l-a angajat direct. CIA a angajat o companie, unul dintre contractorii privați care s-au îmbogățit de pe urma războiului, iar una din aceste companii l-a angajat pe Lattimore.

— Da, aşa se pare.

— Aşa se pare. Dumneavoastră angajați pe cineva; ei îl angajează pe Lattimore. Apoi când Lattimore e prins – când se dovedeşte că e omul care a comis o crimă la mine în casă, că a fost la Guantánamo, când devine evident că a fost implicat în conspirația care a generat evenimentele din Los Angeles şi Dumnezeu mai ştie ce – atunci dumneavoastră şi ceilalți ca dumneavoastră puteți nega liniştiți că ați ştiut sau că ar fi trebuit să ştiți despre el şi faptele lui! De data aceasta nu va fi la fel de uşor să fugiți de responsabilitate. Cum se numea antreprenorul acela privat, domnule Townsend?

Înainte ca Townsend să răspundă, Hart îşi ridică mâinile furios.

— Nu vă mai deranjați. Nu contează. Spuneți-ne doar atât: compania – compania angajată de agenția dumneavoastră – este cea care, acum trei ani – aproape de data la care a fost făcută fotografia – l-a angajat pe H.L. Harrison?

Hart îi adresă mai multe întrebări, restrângând cercul.

— Unde este H.L. Harrison?

— Îmi pare rău, domnule senator, nu ştim.

— Nu ştiți sau nu l-ați căutat?

— Am aflat de posibila implicare a lui Harrison în dimineața aceasta, domnule senator – când ne-ați trimis fotografia.

— Dar ştiți că dispăruse, că nimeni nu mai auzise nimic despre el din seara în care s-a petrecut crima de la locuința mea?

Townsend îi făcu semn spre dosarul de pe masa din

fața lui.

— E ceea ce reiese din raportul poliției.

— Da, spuse Hart sec. Slavă Domnului că există poliția!

Hart îl chestionă pe director aproape trei sferturi de oră.

După ce termină, îl preluă Charlie Ryan, care fuse chiar mai agresiv.

— Ultima dată când ați apărut în fața comisiei, v-am spus că problema era serioasă, că Rubicon presupunea mai mult decât un singur asasinat, că evenimentele din Los Angeles puteau fi doar începutul a ceea ce reprezenta Rubicon. Şi, cu toate acestea, dumneavoastră ați aşteptat ca senatorul Hart şi poliția din Washington să descopere că un om care a lucrat pentru agenția dumneavoastră – direct sau indirect, nu contează – un om care a lucrat pentru agenția dumneavoastră l-a interogat pe Mohammed al Farabi la Guantánamo şi a fost mai târziu implicat în uciderea unui om şi în încercarea de asasinare a unui senator al SUA.

— Îmi pare rău, domnule senator, aveți şi o întrebare? interveni directorul, cu un zâmbet caustic, care aproape că îl făcu pe Ryan să sară de pe scaun.

— O întrebare? Am o întrebare. Fie sunteți cea mai incompetentă persoană care a condus vreodată o agenție federală, fie cineva v-a spus să nu vă ocupați de Rubicon. Care din cele două situații e adevărată, domnule Townsend? Sunteți depăşit de slujbă sau încercați să acoperiți, să protejați anumite persoane, autorități importante implicate în crimă şi asasinat?

Townsend se prinse de marginea mesei, încercând să se abțină.

— Nu, domnule senator, nu încerc să fac aşa ceva. Şi resping…

Uşa laterală a camerei de audieri se deschise brusc. O tânără asistentă se îndreptă în grabă către preşedinte

şi-i şopti panicată ceva la ureche. Bărbatul se îngălbeni. Se ridică şi lovi cu ciocanul în masă. În cameră se făcuse deja liniște.

— A avut loc un alt atac, spuse cu o voce care-i tremura de emoție. Alt sinucigaş cu bombă. Acum încep să sosească rapoarte. Nu ştim câte persoane au fost ucise. S-a întâmplat lângă un hotel din Atlanta, acum câteva minute. Singura informație sigură este că Arthur Douglas e mort!

Nimeni nu se mişcă şi nu scoase o vorbă, de parcă ar fi paralizat subit. Apoi camera comisiei deveni un haos, toți vorbeau deodată. Townsend luă dosarul de pe masă şi se ridică în picioare, cu intenția de a pleca. Alți membri ai comisiei se ridicară şi ei de pe scaune. Ciocanul preşedintelui se auzi din nou.

— Comisia e încă în sesiune, le aminti preşedintele. Tot ce ştim e ceea ce v-am spus. Propun să ne retragem şi să revenim ceva mai târziu în seara aceasta sau mâine-dimineață. Se uită către Townsend, care stătea la masa martorilor, cu dosarul sub braț. Domnule director Townsend, vă aşteptăm cu un raport detaliat.

După ce preşedintele le aminti în stilul său greoi şi chibzuit de responsabilitățile care le reveneau odată cu funcția, membrii comisiei părăsiră sala în ordine. Cei mai mulți dintre ei urmau să se întoarcă în birourile lor, ca să afle mai multe despre ceea ce se întâmplase la Atlanta.

Charlie Ryan îl prinse pe Bobby Hart în hol. Ştia la ce se gândea Hart.

— Încă nu ştim nimic. Alt sinucigaş cu bombă, alt asasinat – e tot ce ştim. Nu trage nicio concluzie.

— Am greşit! strigă Hart. Era supărat, supărat pe el însuşi. Eram aşa de sigur, de convins că era o conspirație pusă la cale să schimbe rezultatul alegerilor! Eram atât de sigur că vicepreşedintele se afla în spatele acestui plan – dar acum Douglas?

Ryan îl apucă de braț şi-l sili să se potolească.

— Ascultă-mă! încă nu ştim nimic, în afară de faptul că Douglas e mort. Orice s-ar întâmpla, celelalte lucruri rămân neschimbate: toate crimele, Lattimore, Harrison – totul!

— Poate că lucrurile nu s-au schimbat, dar nu mai înseamnă ce însemnau înainte. Dacă Rubicon ar fi fost ceea ce credeam – o încercare de a păstra preşedinţia în mâinile celor care nu vor să schimbe politica – ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să-l asasineze pe lui Arthur Douglas.

Începură din nou să meargă, cu paşi mai repezi. Ryan clătină din cap, parţial în dezacord.

— După Los Angeles, după primul atac – despre ce am crezut că era vorba? Un asasinat, dar nu pentru a elimina un candidat ca să câştige celălalt – ci pentru a crea nesiguranţă, teamă şi sentimentul că toată lumea e sub asediu, că ar trebui să ne retragem şi că ne aflăm într-un război nesfârşit împotriva terorii. Ce metodă mai bună de-a face asta dacă nu un asasinat, un nou asasinat împotriva candidatului care promite că va fi cel mai mare duşman al terorismului?

Când ajunseră la biroul lui Hart, deschiseră televizorul, în timp ce David Allen îi punea la curent cu ultimele noutăţi.

— Douglas tocmai îşi terminase discursul. S-a întâmplat când a ieşit din clădire. Se urca în limuzină când o maşină încărcată cu explozibil a intrat în ei.

Allen făcu semn către imaginile care se derulau la TV. Cadre în direct din Atlanta arătau rămăşiţele carbonizate ale limuzinei şi multe alte vehicule. Faţada hotelului era o masă încâlcită de oţel răsucit şi bucăţi de beton. Pe pământ erau mormane de sticlă.

— Câţi…? întrebă Hart, uimit de dezastru.

Allen nu putu să intuiască.

— Spun că sunt zeci; ar putea fi mai mulţi.

— Douglas şi toţi cei care erau cu el…? începu Ryan întrebarea, însă părea o obscenitate, o amintire prea

sumară a morții.

După scenele carnagiului din Atlanta, emisiunea transmise imagini din Washington. Allen dădu sonorul mai tare. Din fața Casei Albe, un reporter citea primele rânduri dintr-o declarație semnată de preşedinte.

— Duşmanii libertății au ucis pentru a doua oară un candidat la preşedinție. Arthur Douglas era un funcționar public curajos şi un om bun şi decent. Moartea lui nu va rămâne nepedepsită. Teroriştii vor fi aduşi în fața justiției. Ar trebui să înțelegem cu toții – nu mai e loc pentru dezacorduri – că America are în față un duşman dispus să facă orice pentru a ne distruge. Vremea pentru discuții şi dezbateri a trecut. Nimeni nu a înțeles mai bine decât Arthur Douglas că America e în război, un război pe care trebuie să-l câştigăm. I-am dezonora amintirea dacă nu ne-am folosi în această luptă de tot ce avem.

Hart şi Ryan se priviră în ochi. Amândoi înțelegeau ce avea să urmeze. Los Angeles reprezenta o traumă, o lovitură adusă sufletului național; putea fi însă înțeleasă ca eveniment singular, izolat, deşi tragic. Nimeni nu mai vedea lucrurile aşa după Atlanta. Nimeni nu mai putea să stea calm şi să spere că ceea ce s-a întâmplat o dată nu se va repeta. Teroriştii îl uciseseră întâi pe candidatul democraților, apoi pe cel republican. Uciseseră doi bărbați care se bucuraseră, în egală măsură, de toată protecția pe care o putea oferi Serviciul Secret. Dacă teroriştii puteau face aşa ceva, nimeni nu mai era în siguranță.

— Am să vă spun un lucru pe care nu trebuie să-l facem, insista unul dintre cei mai influenți realizatori de radio. Nu trebuie să ne mai pierdem timpul ascultând indivizi ca Bobby Hart. Vorbim despre o persoană care nu-şi poate da seama că un sinucigaş cu bombă e chiar un terorist. Acest om face parte din Comisia pentru Informații a Senatului şi ce face? Încearcă să afle cine ne pune țara în pericol, cine vrea să ne pună la pământ?

Nu, fiindcă insistă că avem de-a face cu o conspirație: organizații secrete, grupuri din cadrul guvernului, un scenariu bizar al CIA, Dumnezeu mai ştie ce. Şi ce se întâmplă în cele din urmă? Câte vieți s-au pierdut fiindcă senatorul e mai interesat de publicitate decât de propria slujbă? N-ar trebui să avem de-a face cu asemenea oameni în această țară şi poate că, după ce s-a întâmplat acum, nici nu vom mai avea.

Chiar şi canalele media convenționale erau de părere că ce e prea mult strică. Editorialiştii din toate colțurile țării, inclusiv din New York şi California, sugerau că, indiferent care ar fi fost adevărul despre cei care pătrunseseră în casa senatorului Hart şi îl uciseseră pe Dieter Shoenfeld, atacurile din Los Angeles şi Atlanta erau, în mod evident, opera Al Qaeda şi a altor organizații teroriste. Era imposibil să crezi că putea fi altceva.

Quentin Burdick nu era atât sigur.

— L-am cunoscut pe H.L. Harrison, explică el. De câte ori am avut de-a face cu el, a fost destul de cinstit. De câte ori exista un subiect despre care nu putea vorbi, îmi spunea, însă de cele mai multe ori era dispus să-mi detalieze viziunea administrației legată de probleme de siguranță națională, deşi nu-mi amintesc să-mi fi permis vreodată să-i citez numele. Era întotdeauna „cineva din cadrul organizației" sau aşa ceva.

Burdick îl privea pe Hart, care stătea în fața lui, într-un restaurant din Upper East Side, în Manhattan. La trei după-amiaza era un loc liniştit unde puteai sta de vorbă. Hart părea îngrijorat. Sprijinit în cot, Burdick îşi rula marginea papionului.

— Îți aminteşti expresia preşedintelui Truman: „Dacă vrei un prieten în Washington, ia-ți un câine?"

Pentru prima dată în ultimele zile, Hart zâmbi.

— Mai sunt câțiva oameni care nu mi-au întors spatele.

— Senatorul Ryan e unul dintre ei?

— Charlie Ryan e unul. Zâmbetul se mări puțin. Nu e vina lui, înțelegi. Cred că i-ar plăcea să întoarcă spatele cuiva măcar o dată, să vadă cum e, dar nu-i stă în fire, nu ştie cum s-o facă. Dar voiai să-mi spui ceva despre H.L. — de la ce vin inițialele astea, apropos?

— Hannibal Lawrence.

— Hannibal. Hart scutură din cap. Ce-i cu el? Ce-i cu Harrison? Nu l-au găsit încă, nu-i aşa? Nici nu-mi imaginez că îl caută cineva acum. Cu excepția poliției din Washington.

Burdick băgă mâna în buzunar.

— Am făcut rost de asta. Este discursul pe care l-a ținut la o conferință organizată de comisia lui de experți. La vremea respectivă nu i-am dat mare importanță. Era un fel de plângere destul de des întâlnită în cercurile respective. Singura diferență e momentul în care a fost scrisă.

Hart se uită pe prima pagină, la data şi locul unde probabil două sute de oameni ascultaseră un discurs pe care majoritatea îl şi uitaseră. Titlul discursului nu era numai general, ci şi neinspirat: „Democrația americană, imperiul american – o alegere pentru secolul 21".

— Nemulțumirea lui, continuă Burdick, era că guvernul devenise prea greoi, prea complex pentru cerințele noului secol. Că, potrivit intereselor şi responsabilităților care existau în lume, guvernul nu putea răspunde fiecărei noi crize cu aceeaşi energie pe care o avuseseră în minte creatorii Constituției, dacă ar fi acționat după cum voia Congresul. Îmi amintesc cu precizie motivul pentru care am făcut referire la ea. Făcu semn spre text. Am subliniat pasajul, pe ultima pagină. Spune că în epoca terorii orice intervenție asupra capacității executivului de a decide ce trebuie făcut este o amenințare pentru securitatea națională, iar imperiul trebuie să acționeze ca unul.

Hart nu înțelegea unde bătea.

— Această afirmație a mai fost făcută. Lopez,

procurorul general, a declarat cu câteva luni înainte în Comisia Judiciară că puterea preşedintelui nu poate fi limitată pe timp de război. În niciun fel. Poate face tot ce crede el că e bine pentru țară. Argumentul nu stă în picioare, dar atâta vreme cât oamenii care se află la putere cred că dețin autoritatea necesară, singurul mod în care pot fi opriți este fie să le refuzi banii de care au nevoie, fie să-i aduci în fața tribunalului. Argumentul, dacă îl iei în serios, e la fel de grav ca şi susținerea unei dictaturi alese prin vot.

Burdick îl privi cu o intensitate pe care Hart nu o pricepu inițial. Apoi începu să înțeleagă.

— Doar nu crezi că...?

— De ce nu? întrebă Burdick. Începe cu numele: Rubicon. Ce a însemnat – după ce a fost trecut de Cezar?

— Că s-a luat o decizie şi nu mai era cale de întoarcere.

— A însemnat şi sfârşitul Republicii, că indiferent de forma de guvernare, noua realitate era că Roma urma să fie condusă de un singur om.

— Nu vor obține ceea ce vor, insistă Hart. În mai puțin de o lună vom avea alegeri. Avem...

— Alegeri cu un sigur candidat?

— Comitetul Național Republican se întâlneşte săptămâna viitoare. Vor alege pe altcineva. Scrutinul va avea loc.

— Vor alege alt candidat când a rămas mai puțin de o lună. Eşti sigur că se va întâmpla asta?

— Sigur. De ce nu?

— Nu mai e timp. S-a vorbit deja despre amânarea alegerilor, astfel încât noul candidat – oricine ar fi – să aibă timp pentru campania electorală.

— Chiar dacă s-ar amâna, tot nu văd cum s-ar putea întâmpla ceea ce sugerezi.

Burdick păru uşurat la gândul că Hart nu vedea această posibilitate. Îi făcu semn chelnerului să le mai

aducă ceva de băut.

— Dar are sens, nu-i aşa? izbucni dintr-odată Hart intrigat. Paralela este corectă: ce a scris Gunther Kramer, pasajele pe care le-a subliniat, tot ce s-a întâmplat la Roma după trecerea Rubiconului. Mă întreb câți oameni s-au gândit atunci la ce se va întâmpla, că tot ce ştiau de-o viață, ce se întâmplase atâtea generații – patru sute de ani – se putea schimba, şi încă atât de repede?

Burdick stătea aplecat deasupra paharului gol, cu o expresie îngândurată pe fața lui prelungă.

— Circulă zvonul că la Casa Albă se discută despre o posibilă lege marțială, despre declararea stării de urgență până când toți teroriştii implicați în atacuri vor fi prinşi. Am auzit şi că Pentagonul a primit ordin să înceapă planificarea unui atac asupra Siriei şi Iranului.

— Pentru că Siria şi Iranul sunt vinovate pentru ce s-a întâmplat aici?

Chelnerul aduse al doilea rând. Burdick luă o înghițitură, apoi ținu paharul în fața ochilor, privind cum scotch-ul şi apa îşi schimbau culoarea în penumbră.

— H.L. Harrison, meditä el cu voce tare, din câte ştiu, nu era un individ religios, însă avea în ochi aceeaşi siguranță. Credea în acțiunile lor, credea cu fervoare că America are misiunea de a remodela Orientul Mijlociu.

Burdick mai luă o înghițitură, de data asta mai lungă. Cu o agitație nervoasă, îşi aținti privirea într-un punct fix, exact sub el. Părea că se concentrează ca să-şi poată limpezi mai bine gândurile.

— Lucrul ciudat, spuse în cele din urmă, e că am avut mereu impresia că nu ştia nimic. Nu a fost chiar aşa. În mod evident ştia o mulțime de lucruri, dar numai despre evenimente curente: fapte, cifre, argumente folosite de fiecare tabără în dezbaterile care aveau loc în administrație. Însă *democrație, imperiu, intențiile fondatorilor* – erau simple cuvinte, fraze pe care

le alegea pentru ca lucrurile pe care le spunea să pară mai importante, mai istorice. Discursul acela – citeşte-l când ai timp – nu spune nimic altceva cu excepția convingerii că facem ceea ce este corect şi nimic nu trebuie să ne limiteze puterea de a face ce trebuie.

— Chiar dacă asta presupune uciderea câtorva zeci de oameni nevinovați, spuse Hart, clătinând din cap la aroganța oarbă şi brutală a acestui tip de mentalitate. Voia să mai spună ceva când sună telefonul lui Burdick.

— Scuză-mă, spuse Burdick după ce văzu numărul. Sunt de la ziar.

Îşi duse telefonul la ureche. După câteva secunde, culoarea din obraji îi dispăru.

— Ce e? întrebă Hart în timp ce Burdick lăsa telefonul jos. Ce s-a mai întâmplat?

— Ceea ce spuneam mai devreme: Rubicon. Ar fi bine să te întorci de urgență la Washington.

— De ce? Ce…?

— Alt atac, alt sinucigaş terorist. Jeremy Taylor e mort. În Philadelphia, lângă Independence Hali. Nu vor mai fi alegeri. Despre asta e vorba, spuse Burdick plin de mânie. Rubicon. Trebuie să-l opreşti.

Capitolul 21

Al treilea atac omorâse mai mulți oameni decât primele două la un loc. Mai mult de o sută de oameni fuseseră răniți. Faptul că se petrecuse lângă locul unde se născuse independența Americii intensifica sentimentul de frustrare şi furie care cuprinsese întreaga țară.

Jeremy Taylor tocmai îşi încheiase discursul, în care insistase că, indiferent de numărul atacurilor teroriştilor, America nu putea fi învinsă atâta vreme cât nu renunța la principiile după care se ghidase de la început şi dăduseră speranță întregii lumi.

Cuvintele îi pieriseră o dată cu propria moarte. Se decretă legea marțială. Gărzile Naționale începură să patruleze pe străzi, primind autorizația de a aresta orice suspect şi de a împuşca pe loc pe oricine nu respectă legea. Avioanele comerciale fuseră reținute la sol temporar, până când forțele armate au luat măsurile de securitate necesare în aeroporturi. Casa Albă anunță că preşedintele organizează o sesiune extraordinară a Congresului în seara următoare.

— Ce crede Burdick că este? întrebă Charlie, foarte interesat de ceea ce-i spusese Hart.

— Crede că Rubicon presupune mai mult decât paralela la care ne-am gândit.

Ryan se afundă mai tare în scaunul de piele. Cu o mişcare precisă şi metodică, bătea darabana în masă, în timp ce se uita în tavan. Îşi dezbrăcă haina şi-şi suflecă mânecile cămăşii.

— Imperiul american. Cuvintele îi alunecau încet pe limbă. Sunt câteva paralele. Făcu semn spre un teanc de cărți de pe bufetul din spatele său. Am mai citit câte ceva, nişte cărți de istorie pe care ar fi trebuit să le citesc în liceu. Romanii au pornit războiul contra vecinilor şi au continuat lupta până când au cucerit Italia; noi am luptat contra indienilor şi a britanicilor, apoi împotriva spaniolilor, până când am cucerit continentul. Romanii au continuat să se extindă – noi am continuat să ne extindem. În ambele cazuri, o republică s-a transformat în imperiu fără să-şi fi propus asta, iar în acest proces a căpătat putere şi bogăție. Ryan întoarse capul, până când întâlni privirea lui Hart. Aminteşte-ți din şcoală – istoria Americii – tipul de fermier al lui Jefferson: independent, capabil să scrie şi să spună ce gândeşte pentru că nu depinde de nimeni pentru nevoile sale şi ale familiei. Şi cum toate s-au schimbat odată cu revoluția industrială, cum bogăția s-a concentrat în din ce în ce mai puține mâini, cum toți au devenit într-un anume sens dependenți de ceilalți. S-a

întâmplat la Roma – marile diferențe de avere au condus la diferențe de putere. Egalitatea a dispărut şi totul a fost lăsat în mâna câtorva persoane favorizate. Roma a devenit coruptă şi Cezar a triumfat.

— Pâine şi circ, iar acum televiziunea, spuse Hart amintindu-şi ce spunea un britanic în timpul plimbării cu autobuzul prin Roma. Bine, de acord. Paralelele sunt corecte, cu o singură excepție.

Ryan se ridică şi dădu din cap cu convingere.

— Corect. Cezar a venit cu o armată care i-a fost loială mai mult lui decât Romei. Acum nu avem de-a face cu aceeaşi situație. Dacă avem dreptate, Rubicon este o conspirație pusă la cale pentru a genera frică şi pentru a opri sau, cel puțin, amâna alegerile. Dar de ce? De ce o amânare? Ce s-ar obține din asta?

— Burdick pare să creadă…

— Burdick nu ştie. Ştie o mulțime de lucruri, dar nu ştie nimic despre asta. Dacă l-ar fi ucis pe Taylor şi l-ar fi lăsat în viață pe Douglas, era clar că încercau să decidă cine va fi următorul preşedinte. Dar aşa! Niciunul n-a mai rămas în viață.

— Este chiar fraza pe care a auzit-o al Farabi la Guantánamo: când se va sfârşi totul, nu va mai rămâne niciunul în viață. Acesta a fost planul de la început: să-i ucidă pe toți candidații…

— De ce? Ca să amâne alegerile până când vor fi aleşi alți candidați – şi apoi? Trebuie să mai fie ceva, un detaliu care ne scapă, ceva care funcționează numai în situația asta: alegeri prezidențiale care nu pot avea loc, alegeri care trebuie amânate.

Pierzându-şi răbdarea, Hart începu să se plimbe prin încăpere.

— Orice-ar fi, e chiar în fața noastră, iar noi suntem prea orbi să vedem.

Ryan avu o idee.

— Dacă citeşti cărțile de istorie, începi să vezi că evenimentele petrecute în Roma erau aproape

inevitabile. Că decizia de a trece Rubiconul fusese luată cu mult timp înainte, că atunci când Roma a început să-şi trimită armatele la distanțe mari, când... înțelegi ce vreau să zic. Anumite lucruri trebuiau să se întâmple în situația dată. De ce n-ar fi şi aici la fel? Harrison – şi, dacă a fost Harrison, trebuia să fie şi vicepreşedintele – ştia cum vor reacționa oamenii. Ştiau ce se va întâmpla atunci când singura întrebare era ce trebuie să facem ca să protejăm țara de un alt atac. Şi uite ce-au făcut! Au decretat legea marțială, folosind armata pentru scopurile interne, practic pentru suprimarea oricărei opoziții politice. Problema este – ce mai vor? Ceva permanent, o schimbare fundamentală a modului de guvernare a țării, dar ce, mai exact?

Când preşedintele se adresă, în seara următoare, sesiunii reunite a Congresului, trupe înarmate începuseră să patruleze în jurul Capitoliului, iar tancurile staționau la fiecare intersecție importantă. Nimeni nu se putea apropia la mai puțin de 400 de metri fără să fie legitimat. Senatori, congresmani şi chiar membri ai Curții Supreme erau obligați să treacă prin detectoarele de metale, fiind apoi percheziționați.

Atmosfera de la Casa Albă era sumbră, rece şi, mai presus de toate, nesigură. Toată lumea, indiferent de partid, era de părere că lucrurile nu puteau continua aşa, că trebuia făcut ceva. Cu toate acestea nimeni nu ştia ce ar trebui făcut, iar dacă ştia, nu era dispus să o spună.

Vorbind cu aceeaşi rectitudine rigidă cu care se adresase mai devreme Congresului, preşedintele cerea măsuri de securitate mai severe şi o mai mare unitate, promitea pedepse şi se angaja să continue şi să intensifice războiul contra terorii. Ceru aprobarea urgentă a noii legislații, prelungirea perioadei de lucru a comisiei, extinderea puterii guvernului de a controla supravegherea regulată a telecomunicațiilor interne sau

externe. Mai solicită, de asemenea, o serie de lucruri care-i ofereau puterea de a lupta mai eficient împotriva terorismului şi, de câte ori o făcea, Congresul răspundea cu aplauze. În final, preşedintele vorbi despre alegeri şi despre ce era de făcut în această privință.

— Moartea tragică a celor trei candidați la preşedinție, atacurile mişeleşti asupra cetățenilor nu vor putea distruge instituțiile noastre democratice. Alegerile prezidențiale vor merge mai departe atâta vreme cât sunt sigure. Nu vom permite teroriştilor să ne impună rezultatul alegerilor prin crimă. Nu le vom permite teroriştilor să oprească confruntarea onestă şi completă dintre candidații pentru funcția cea mai înaltă din țară. Vom face tot ce e necesar ca să asigurăm un climat normal pentru alegeri de îndată ce va fi posibil. Democrația în America va fi în siguranță.

Un torent de aplauze spontan şi prelungit se revărsă peste încăpere, un fluviu imens de sprijin pentru preşedinte, conducătorul națiunii, decis, ca ei toți, să păzească democrația americană de oricine ar fi îndrăznit să o amenințe.

După ce preşedintele îşi termină discursul şi plecă, sala rămase goală, dar Charlie Ryan nu se clinti din scaun. Avea în ochi o siguranță ciudată şi sfidătoare şi un zâmbet atotştiutor pe buze. Se uită la Hart.

— Până când va fi sigur. Vom amâna alegerile prezidențiale până când vor fi „sigure". Şi cine decide când va fi asta? Cred că înțelegem unde duc toate astea, cu ce intenție a fost conceput Rubiconul. Sări în picioare. Când va fi sigur! Cine naiba se cred indivizii ăştia?

Charlie Ryan nu era singurul care se întreba ce a vrut să spună preşedintele. Quentin Burdick subliniase exact acelaşi pasaj din discursul preşedintelui în articolul de pe prima pagină, care urma să apară a doua zi în *Times.* Alvin Roth nu avea nevoie ca un ziar să-i spună că apăruse o serioasă chestiune constituțională.

Preşedintele Comisiei Judiciare a Senatului era de părere că administrația ar trebui să dea o explicație. La trei zile după discursul din Congres al preşedintelui, procurorul general era din nou pe Dealul Capitoliului şi asculta o nouă prelegere pe care nu o considera necesară.

— Domnule procuror general Lopez, spuse Roth evident nemulțumit, avem alegeri – alegeri prezidențiale – programate de marțea viitoare în două săptămâni. Din cauza acestor atacuri teroriste, niciun partid nu mai are candidat. Înțelegem cu toții că alegerile trebuie amânate. Ce nu înțeleg eu este reținerea dumneavoastră în a susține alegerea unei noi date. Sunteți de acord, nu-i aşa, că e important să stabilim un nou termen de îndată ce va fi posibil, pentru ca lucrurile să înainteze pe făgaşul firesc, partidele să-şi poată selecta candidații şi aceştia să-şi poată începe campania. Alegerea unui preşedinte e o chestiune serioasă, domnule procuror general Lopez.

— Sunt perfect conştient de asta, domnule preşedinte – acesta e şi motivul pentru care nu se pot organiza.

— Nu se pot organiza? Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Nu putem alege o dată la întâmplare. Întâi, trebuie să ne asigurăm că nu vor fi probleme, că nu se vor repeta faptele petrecute. Trebuie să avem siguranță, domnule senator Roth. Preşedintele a spus foarte clar acest lucru în discursul său. Şi cred că nu e lipsit de relevanță să observăm că majoritatea cetățenilor americani cred că ar trebui să amânăm alegerile până când toți teroriştii implicați în cele trei atacuri vor fi prinşi şi închişi.

Roth făcea eforturi să-şi păstreze cumpătul.

— În întreaga istorie a acestei țări nu s-a mai întâmplat ca alegerile să nu aibă loc la data programată, domnule procuror general Lopez. Probabil că de data asta nu avem altă şansă decât să amânăm alegerile,

însă ar trebui să stabilim un nou termen de urgență. Şi nu ar trebui să depăşească mijlocul sau, cel mai târziu, sfârşitul lui decembrie.

Lopez afişă un zâmbet zelos.

— E posibil, însă acum e prematur să stabilim.

Roth îl privi cu răceală.

— Mi se pare, domnule procuror Lopez, că Congresul are autoritatea de a stabili o nouă dată pentru alegeri; că Congresul, nu executivul, are puterea de a decide ce e important aici: să stabilim siguranța înaintea alegerilor ori să ne asumăm toate riscurile necesare ca să păstrăm intacte instituțiile democratice.

Lopez se înclină în față cu un zâmbet rigid şi ostil pe buze.

— Nimeni nu e mai implicat în păstrarea siguranței instituțiilor noastre democratice decât preşedintele, de aceea suntem decişi să ne asigurăm că alegerile să vor desfăşura în siguranță, domnule senator. Cu referire la cealaltă problemă, mă îndoiesc că Congresul ar susține o lege care să submineze capacitatea preşedintelui de a-i împiedica pe terorişti să ucidă alți candidați la preşedinție.

Ryan nu se arătă surprins când Hart îi povesti ce se întâmplase şi nici nu păru dezamăgit în mod special.

— Alvin Roth are o capacitate limitată de a înțelege cele mai multe lucruri, inclusiv Constituția, spuse el dur. Dar instinctul său funcționează corect. Ar trebui să se specifice prin lege. Preşedintele nu poate decide când se vor ține următoarele alegeri. Dar Roth încă nu a înțeles că puterea de a amâna, puterea de a întârzia înseamnă puterea de a preveni. Să-l lăsăm pe preşedinte să decidă când putem avea alegeri sigure şi e posibil să nu mai aibă loc niciodată. Roth încă nu a înțeles asta, dar sunt şi câteva lucruri pe care nici Lopez nu le înțelege.

Ryan era aproape turbat, se plimba în sus şi în jos, întrerupându-şi discursul în mod inexplicabil cu reprize

scurte de râs, pentru ca apoi, brusc, să înceapă să înjure în barbă. Hart nu era sigur ce să înțeleagă din asta.

— E în regulă, Bobby. Avea în privire acelaşi dispreț sumbru pe care Hart îl văzuse în noaptea în care preşedintele îşi ținuse discursul. Nu mi-am pierdut mințile. Făcu o pauză. Ai susținut vreo cauză în fața Curții Supreme?

— Să susțin o cauză în fața...? N-am practicat niciodată dreptul. Am o diplomă, dar atât. De ce? La ce te...?

— Faci parte din Comisia Juridică. Asta este, probabil, o practică mai bună decât câțiva ani în serviciul privat. Rosti aceste vorbe ca pe o chestiune foarte importantă. Important e că te descurci la fel de bine ca toți pe care-i cunosc.

— Despre ce vorbeşti?

Ryan se întoarse către scaunul care se afla în fața biroului lui Hart. Se uită la tabloul Congresului Curții Constituționale care atârna deasupra şemineului de marmură, aflat în partea îndepărtată a încăperii.

— Despre asta vorbesc – despre Constituție – şi despre ce vei face ca să o salvezi. Intentăm o acțiune în numele Congresului SUA împotriva preşedintelui Statelor Unite.

Ryan îşi vârî mâna în servieta care se afla la piciorul său. Îi aruncă lui Hart un document voluminos, dosarul pe care intenționa să-l prezinte în fața Curții Supreme.

— Aruncă-ți un ochi. Spune-mi ce crezi. Dacă eşti de acord, mâine la prima oră depunem acțiunea.

Hart se uită la copertă, apoi răsfoi paginile ca să-şi dea seama cât era de mare.

— Tu l-ai făcut? Când ai avut timp?

— N-a fost aşa de greu, odată ce-ai înțeles care e problema.

După expresia lui Ryan, Hart îşi dădu seama că nu era vorba despre un simplu detaliu tehnic. Ryan

bagateliza întotdeauna situația atunci când miza era mare şi riscul uriaş.

— De fapt, care e problema?

Ryan se uită la el. Nu era nicio urmă de îndoială în privirea sa.

— Dacă țara aceasta rămâne o republică sau devine o dictatură.

— Şi iei această…?

— Noi luăm această hotărâre, îl corectă Ryan, eu şi cu tine. Aşa trebuie să fie. Vom obține şi alte semnături, însă noi doi – un democrat şi un republican – vom susține această cauză. Nu va fi o competiție partizană, în care una din părți să încerce să obțină un avantaj politic în detrimentul celeilalte.

— Ne vom adresa Curții Supreme? Preşedintele Curții a fost numit de preşedinte. Majoritatea sunt conservatori.

— Pe asta mă bazez, spuse Ryan în timp ce se ridica. Ei vorbesc întotdeauna despre intenția originală, despre ce a reprezentat Constituția pentru cei care au creat-o. E cea mai bună speranță şi, poate, singura pe care o avem.

Hart aruncă din nou o privire către dosar. Sări direct la ultima pagină, unde reclamantul îşi subliniase intenția, ceea ce dorea de la Curte. Aproape că sări de pe scaun.

— Cerem Curții să decidă continuarea alegerilor conform programului? E imposibil!

— Nu, de fapt nu este, răspunse Ryan. Un rânjet strâmb îi desenă o linie încovoiată pe fața uşor pistruiată, dându-i o strălucire adolescentină. Citeşte întregul dosar. Numai aşa vei înțelege.

Aproape ajunsese la uşă când îşi aminti.

— Apropo, ar fi bine să anulezi orice ai plănuit pentru acest weekend. Avem nevoie de toată perioada asta ca să ne pregătim.

— Să ne pregătim? De ce, când ar trebui să…?

— Va fi o procedură de urgență. Curtea va stabili o audiere luni dimineață.

— Luni dimineață? Azi e joi.

— Iar dosarul nostru e aproape complet, spuse Ryan amuzat de expresia panicată a lui Hart. Gândeşte-te cât au de lucru nemernicii din tabăra adversă de acum încolo!

Când Ryan plecă era aproape 7:30 seara. Hart se strecură în biroul lui David Allen şi îi povesti ce se întâmplase.

— Nu pot pleca, nu mă pot întoarce în California acum.

— Oricum nu ai nimic de făcut acolo. Nu mai e nicio campanie. Nimeni nu ştie ce are de făcut. Toată lumea aşteaptă.

Hart îşi îndesă dosarul sub braț. Se uită prin biroul dezordonat al lui Allen, la dosarele pline de proiecte legislative – propuse, aflate în discuție, trimise către comisie, reformulate, anulate; apoi redeschise, rescrise, amendate, schimbate complet față de intenția inițială; apoi, în cele din urmă, aprobate şi transformate în legi sau anulate şi transformate în cauze. Era dezordine, risipă şi extrem de ineficient; cu toate astea, era singurul lucru care funcționa, o bătălie nesfârşită în care cineva câştiga şi cineva pierdea, iar apoi, înarmat doar cu vorbe scrise sau spuse, pornea din nou la luptă.

Allen ştia la ce se gândeşte. Îi făcu semn către dosarul pe care Hart îl luase cu el ca să-l citească în noaptea aceea.

— Crezi că Ryan poate s-o facă?

— N-am practicat niciodată dreptul, dar am cunoscut câțiva avocați. Ryan e mai bun decât toți la un loc. Dar poate s-o facă? Să convingă o Curte ca aceasta că…? Nu ştiu. Poate. Dacă nu cumva sunt şi cei de la Curte implicați în…

— Rubicon?

Se priviră în ochi. Hart se întoarse să plece, apoi

reveni.

— Ai mai aflat ceva de la locotenent? A sunat?

— Nu, nimic, nicio vorbă. De ce? Aşteptai vreo veste despre…?

Hart clătină din cap. Avea o privire dezamăgită.

— Sper, în continuare, să se întâmple ceva. Nu-mi pasă că toți mă consideră nebun. Mă deranjează că oamenii aceştia – Harrison, Latimore, vicepreşedintele şi toți ceilalți, oricine ar fi şi indiferent cât de sus s-ar afla – par să fi scăpat.

— Vor face o greşeală, spuse Allen în timp ce Hart deschidea uşa. Oamenii de genul ăsta fac mereu greşeli.

Hart nu era atât de sigur. Nu toate crimele se rezolvau, nu toți ucigaşii erau prinşi şi aruncați în închisoare. Iar acum, cu excepția lui Leonard Coleman, nimeni nu mai făcea investigații. Nu interesa pe nimeni cine era ucigaşul lui Dieter Shoenfeld sau cine l-ar fi putut omorî pe Raymond Caulfield; nu-i păsa nimănui că Henry Lattimore era liber sau că H.L. Harrison dispăruse. Țara fusese atacată şi undeva puteau încă exista terorişti, parte din aceeaşi rețea, din aceeaşi celulă, punând la cale un alt atac, chiar mai grav. Era război, nu aveau timp pentru teorii ale conspirației.

Lângă clădirea Russell a Senatului singurele autovehicule de pe stradă aparțineau armatei. La fiecare colț se afla un punct de control, nimeni nu putea trece fără să aibă autorizarea necesară. Instituțiile publice nu mai erau deschise pentru cetățeni.

Aerul nopții era rece şi tăios. Hart hotărâse să meargă puțin pe jos. Avea nevoie de mişcare ca să-şi poată limpezi mintea. Abia după ce trecu de câteva blocuri îşi dădu seama că nu mai era nimeni înjur. La această oră, mai ales pe durata sesiunii Congresului, străzile erau, de obicei, pline de oameni care lucrau pe Dealul Capitoliului – unii dintre ei mergând spre casă la sfârşitul zilei de birou, alții luând o pauză pentru cină înainte să se întoarcă la lucru, dacă aveau de terminat

ceva pentru dimineața următoare. Întregul oraş părea că se ascunde, temându-se să meargă într-un loc care nu se afla sub protecție armată. Coti pe prima stradă şi se trezi în fața unei țevi de armă.

— Actele de identitate! strigă un soldat tânăr.

— Şi dacă nu am, ce o să faci, o să mă împuşti? La lumina unui felinar, Hart îşi dădu seama că întrebarea lui nu fusese înțeleasă. Ai de gând să mă împuşti? repetă cu o indiferență senină. Dacă am ieşit din birou – fiindcă vreau să mă plimb puțin – şi am uitat să-mi iau portofelul, asta ți s-a ordonat să faci? Să mă împuşti?

Soldatul începuse să se enerveze. Ținea arma într-o poziție rigidă, foarte ciudat.

— Actele de identitate!

Avea o voce ascuțită, goală şi forțată.

Arma din fața lui Hart părea climaxul unui eveniment extrem de teribil şi violent care se petrecuse înainte. Nu se gândea la ce face; acționa din instinct, era o reacție, o formă de agresiune înverşunată care înlătura orice gând la propria siguranță.

— Răspunde la întrebarea mea, soldat! Dacă n-am hârtia necesară, mă împuşti? Nu ştii cine sunt, nu ştii ce am făcut, cu excepția faptului că mergeam pe stradă, şi ai de gând să mă împuşti?

Soldatul se îmbujoră la față; mâinile începuseră să-i tremure.

— Actele de identitate!

— De asta te-ai înrolat – să împuşti alți americani – cetățeni neînarmați – atunci când nu fac ce le ceri?

Ochii soldatului se dilatară. Îi era teamă, iar Hart o ştia.

— Nu-i nimic, soldat. Nu e vina ta. Dacă laşi jos arma, îmi scot şi eu portofelul.

Soldatul se uită la actele lui Hart, apoi, ca să fie sigur, le confruntă cu chipul lui Hart.

— Îmi cer scuze, domnule senator. N-am ştiut…

Hart îl opri cu o privire. Plecă mai departe, de data

asta mult mai repede, grăbindu-se spre hotel. După ce găsi un taxi, începu să mediteze la cât de nechibzuit fusese, cât de uşor putea fi ucis şi toate astea ca să demonstreze un lucru care nu avea importanță decât pentru el, o neînsemnată formă de rebeliune împotriva evenimentelor pe care încercase, dar nu reuşise să le controleze. Era ceea ce-l făcea să-şi piardă mințile – faptul că ştia ce se petrece, ştia cum începuse totul şi cine se afla în spatele tuturor acțiunilor, dar nu putea face nimic pentru a le preveni. Îşi scoase telefonul mobil şi o sună pe Helen. Încercă să pară vesel şi optimist. Nu-i povesti incidentul cu soldatul.

— Sunt pe cale să devin avocat pledant. Eu şi Charlie ne-am deschis propria firmă. Primul nostru caz e la Curtea Supremă, lunea asta. De marți, spuse râzând, ne lăsăm de afaceri.

Helen nu înțelegea despre ce vorbeşte, dar îi simți tensiunea.

— Întotdeauna ai spus că vrei să începi din vârf şi să termini jos. Dar nu ai nevoie de autorizare ca să poți pleda în fața Curții? Nu e o regulă pentru asta?

— N-ai auzit – nu mai există niciun fel de reguli. Făcu o pauză şi deveni serios. Eşti bine, e totul în regulă?

— Îmi fac griji pentru tine, Bobby Hart, îmi fac griji numai pentru tine.

Îi stârni un mic zâmbet, avea acelaşi efect asupra lui, durerea blândă din vocea ei, vulnerabilitatea cu care-i mărturisea cât ar suferi dacă lui i s-ar întâmpla ceva.

— Stai la hotel? întrebă ea. Nu te întorci acasă?

— Nu mă pot întoarce. Nu e la fel când tu nu eşti acolo şi apoi, după cele întâmplate… Nu, vom face cum am vorbit: închiriem o casă pe care s-o folosim de câte ori trebuie să venim aici.

— Îmi pare rău că nu vei fi aici în weekend, dar nu mai e mult. Toate astea se vor sfârşi în curând, nu-i aşa, Bobby? Tu şi Charlie la Curtea Supremă… O să câştigați, ştii.

— Sper să ai dreptate.

— Când n-am avut eu dreptate – în privința ta, vreau să zic?

Helen îl ajutase să se elibereze de o bună partea din tensiunea acumulată. Când ajunse la hotel, îşi aruncă pantofii, îşi puse două perne sub cap şi începu să citească dosarul lui Ryan. După ce-l termină, se duse în cealaltă încăpere şi se aşeză la masă. Voia să-l parcurgă din nou, de data asta mai încet şi să-şi ia notițe. Era greu de crezut că Ryan reuşise să-l facă în numai câteva zile.

O jumătate de oră mai târziu sună la room service şi comandă cina. Nu mai avea timp să iasă. Era atât de captivat de ce avea de făcut, atât de prins de argumentele pe care le dezvoltase Ryan, încât atunci când room service-ul bătu la uşă, el continuă să citească în timp ce se deplasa către intrare.

— Lăsați-o acolo, spuse, indicând aproximativ, către măsuța de cafea, fără să-şi desprindă ochii din dosar.

Se întoarse şi făcu câțiva paşi, când simți presiunea unei țevi de revolver lipite de ceafa. Îşi ridică privirea spre oglinda de pe perete. Omul care ținea arma era îmbrăcat în chelner, dar îi mai văzuse chipul de două ori, în două fotografii diferite. Henry Lattimore era în viață.

Capitolul 22

Lattimore îl răsuci pe Hart cu fața către el şi-i puse arma la piept.

— Ascultă-mă cu atenție. O să-ți spun o singură dată. Ieşim din hotel şi ne urcăm în maşina care e parcată pe stradă. O să facem o mică plimbare. Dacă faci vreo prostie, eşti mort. Simplu ca bună ziua.

Îl împinse pe Hart pe scaun.

— Întinde brațele în față şi ține-le la vedere.

Precaut, cu un ochi la Hart, Lattimore mai aruncă o privire în cameră. Se apropie de uşa deschisă care ducea spre dormitor şi se uită înăuntru. Hart îşi lăsase haina pe spătarul unui scaun. Lattimore se dezbrăcă de haina de chelner şi îmbrăcă jacheta lui Hart.

— În regulă, ridică-te. Nu e departe. Deschise uşa şi îl împinse pe Hart înainte. Mergi până la capătul holului, o luăm pe scări.

Hart era uimit că nu simțea niciun fel de teamă sau mânie. Tot ce simțea era o intensă curiozitate, nu neapărat legată de ce urma să se întâmple cu el, ci mai degrabă de Lattimore şi ce ştia el despre Rubicon.

— Ai oarece probleme, domnule Lattimore, spuse în timp ce se deplasau pe coridorul acoperit cu mochetă şi luminat slab. Era el însuşi uimit de calmul cu care rostise aceste vorbe. Dar ai o şansă să scapi de toate astea. E posibil chiar să scapi de pedeapsă – să fii absolvit de crimă – dacă spui tot ce ştii despre Rubicon şi cine este implicat.

Lattimore continua să meargă înainte, ținând discret arma la mică distanță de spatele lui Hart. Brusc, la câțiva paşi în fața lor, se deschise o uşă. Un cuplu de vârstă mijlocie, turişti străini de oraş, ieşea din cameră.

— Bună seara, spuse Hart.

Simțea cum arma îl apasă mai tare în spate.

— Bună seara, răspunse femeia. Îl privi o clipă cu insistență. Nu sunteți…?

Lattimore împinse revolverul mai tare. Hart îi zâmbi femeii peste umăr. Ea îl văzuse şi îl observase şi pe Lattimore. Asta era tot ce-şi dorea.

— Ți-am spus să nu faci prostii, remarcă Lattimore cu o privire amenințătoare în timp ce intrau pe casa scării şi coborau treptele.

— S-a uitat la mine. Trebuia să o ignor?

Lattimore îl împinse. Hart se împiedică şi aproape căzu.

— Mişcă-te naibii! Nu am toată ziua la dispoziție!

Coborâră scările, ieşiră pe uşa de serviciu şi intrară pe aleea din spatele hotelului. Un beţiv care se odihnea după cheful tras dormea încolăcit în spatele unui morman de resturi de conserve. O pisică jigărită sări de pe o cutie de carton şi o luă la goană. După câţiva paşi, ajunseră la maşină. Lattimore deschise uşa din dreapta, îl împinse pe Hart pe scaunul şoferului şi îi azvârli cheile.

— Tu conduci.

— Unde?

— Unde îţi spun eu.

Hart se uită în oglinda retrovizoare în timp ce porni motorul. Această parte din Washington era extrem de supravegheată. Dacă ar fi văzut un poliţist, dacă i-ar fi putut atrage atenţia – dacă i-ar da poliţistului un motiv să oprească maşina…

— Condu încet. Nu face mişcări bruşte.

— Unde mergem?

— Nu contează, spuse Lattimore cu un tulburător sentiment al sfârşitului. Poate că ar trebui să te las pe tine să decizi, domnule senator. Unde ţi-ar plăcea să mergi? La locuinţa din Georgetown? Amuzant, dar acolo mi-ar fi plăcut să trăiesc. Când am venit prima dată la Washington – trebuie să fie mai bine de douăzeci de ani de atunci. Georgetown. Sună tare bine. Eram un tânăr locotenent pe atunci, n-aveam nicio şansă să locuiesc acolo din cât câştigam.

Hart îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— De-asta ai devenit asasin plătit? Pentru bani?

Lattimore se uită la el.

— Bani? Crezi că am făcut toate astea pentru bani? Am făcut-o pentru ţara mea, am făcut-o ca să-i împiedic pe cei ca tine să ne vândă.

— Să ne vândă? Hart strânse cu putere volanul. Articulaţiile degetelor i se albiră. Contribui la organizarea unui atac împotriva propriei ţări, pui la cale asasinarea a trei candidaţi la preşedinţie şi ai tupeul să

spui că oameni ca mine vând țara?

— Câțiva politicieni – ce înseamnă asta în comparație cu milioane de oameni din această țară ale căror vieți sunt puse în primejdie de teroriști, fiindcă cei ca tine nu ne permit să luptăm?

— Asta ți-a spus Harrison? Aşa te-a convins să începi un război pe cont propriu, să recrutezi o mână de teroriști şi să distrugi toate valorile acestei țări?

Lattimore răspunse printr-un râs dur şi caustic.

— Harrison? Tu ai crezut că Harrison…? El a fost doar un mesager şi nici asta n-a făcut-o prea bine. Individul ăsta nu e în stare nici să urineze dacă nu-i dă cineva permisiunea.

— Rubicon nu a fost ideea lui?

Hart îşi concentra atenția la drum. Lattimore dădea în continuare din cap, în semn că Hart era foarte departe de adevăr.

— A făcut ce i s-a spus. Cu toții am făcut la fel. Îi făcu semn către un panou de marcaj. Ia-o pe ieşirea aceea.

Era drumul către Jefferson Memorial. Îşi aminti dimineața în care Dieter Shoenfeld încercase să-l prevină că sunt urmăriți. Insistase, încercând să minimizeze pericolul, că nimeni nu mai era în siguranță.

— Acolo ai de gând s-o faci – acolo vrei să mă ucizi – la Jefferson Memorial?

Lattimore părea de-a dreptul amuzat.

— Ştii un loc mai bun unde ai putea să mori?

Pus în fața perspectivei iminente a morții, descoperi că era destul de important să nu-i ofere lui Lattimore satisfacția de a-şi arăta slăbiciunea. Pentru el era important ca, în cazul în care ar fi trebuit să moară, să o facă aşa cum se cade, aşa cum credea că ar face-o un bărbat.

— Dacă Harrison era doar un soldat şi asculta ordinele altcuiva – cine era responsabil de toate astea? Cât de sus mergea totul? A cui a fost ideea?

— Pui prea multe întrebări.

Hart se străduia să râdă.

— Cui aş putea să-i spun? Aştepta un răspuns, însă Lattimore nu-i oferi niciunul. Tu l-ai ucis pe Destefano. L-ai ucis şi pe Harrison? Asta e slujba ta – să scapi de toți cei care ştiu ceva după ce şi-au îndeplinit scopul?

— Ți-am spus, pui prea multe întrebări. Dar, da, există şi persoane în care nu poți avea încredere.

— Harrison?

— S-a speriat. Credea că ştii prea multe, că te-ai apropiat prea tare. Devenise nervos. Nu mai era de încredere.

— Cine ştia despre Rubicon? Cât de sus merge totul? E vicepreşedintele, nu-i aşa?

Lattimore se uită la el ca la un nebun, ca la cineva care nu vede ce e în fața lui – o persoană prea orbită de propriile presupuneri, mult prea inocente, ca să poată vedea ceva care ar fi trebuit să-i sară-n ochi.

— Toată lumea ştia despre Rubicon. Toți au citit documentul. Toți ştiau ce presupunea.

— Documentul? Ce document? Vrei să spui că totul a fost stabilit în scris, iar Casa Albă a semnat pentru asta?

— Şi probabil e încă acolo, într-un dosar, planul de contingență pentru ce s-ar putea întâmpla şi măsurile care trebuiau luate.

— Planul de contingență? Despre ce vorbeşti?

— A început după evenimentele din 11 septembrie. Erai acolo. Îți aminteşti. Erau programate alegeri în New York – unii au fost de părere că ar trebui amânate. Alții, inclusiv Giuliani, considerau că n-ar trebui să se mai țină alegeri, iar primarul să rămână în funcție. Atunci a început: un plan de contingență cuprinzând măsurile necesare în cazul unui atac terorist care ar fi avut loc înaintea alegerilor prezidențiale şi cum ar funcționa guvernul dacă nu s-ar ține alegerile.

Hart îşi amintea vag nişte discuții purtate în acel moment legate de măsurile care se puteau lua dacă

apărea o asemenea situație.

— Dar asta nu e…

— Este, domnule senator. Este exact ce s-a întâmplat. Când ai un plan de contingență, nu-ți rămâne decât să creezi starea de urgență.

— Cui îi aparține decizia? întrebă Hart. E posibil ca toată lumea să fi aflat despre planul de contingență – ce trebuia făcut în urma unui alt atac, în cazul în care alegerile trebuiau amânate – însă nu toți știau despre Rubicon. Cine a fost, Lattimore? Cine e în spatele Rubiconului? Spune-mi! E vicepreşedintele, nu-i aşa?

Erau în parc, de cealaltă parte a bazinului de lângă Jefferson Memorial. Statuia celui de-al treilea preşedinte, pe care Dieter Shoenfeld îl admirase atâta, era luminată în spatele coloanelor, ca un far în întuneric.

— Parchează acolo, lângă copacii aceia. Ce importanță mai are dacă a fost vicepreşedintele sau cineva mai sus? Oricum, e prea târziu. Nu-i mai poți opri.

— Harrison a lucrat pentru vicepreşedinte, aşa că…

Un zâmbet răutăcios încreți gura lătăreață şi arogantă a lui Lattimore.

— Ți-am spus. Ştiau cu toții.

— Vrei să spui că nu a fost numai vicepreşedintele, a fost…?

— Coboară din maşină! îi ordonă Lattimore.

Cu arma îndreptată către Hart, ieşi cu grijă pe uşa din dreapta.

Hart ar fi putut să fugă. Era întuneric şi, până la copaci, mai erau doar câțiva paşi. Ar fi putut s-o facă, era singura lui şansă. Lattimore era un trăgător iscusit şi un lunetist bine pregătit, dar avea totuşi o şansă.

— Ține-ți mâinile la vedere, spuse Lattimore în timp ce se deplasa în fața maşinii.

Hart privi peste umăr, măsurând distanța şi încercând să-şi calculeze şansele. Era prea târziu şi era

conştient de asta. Nu se gândea decât la Helen, dacă va avea suficientă putere să treacă peste vestea morții lui. Încercă să-şi concentreze gândurile numai la ea, dorindu-şi ca prin ultima suflare să-i transmită toată forța lui.

— Opreşte-te. Rămâi acolo.

Lattimore întinse mâna şi îndreptă arma către el. Hart stătea neclintit, fără să opună rezistență. Se terminase. Urma să moară şi nu se temea, ba mai mult, era mândru de asta. Totul se încheia aşa, cu ultimul moment al vieții, felul în care îți întâmpini propria moarte. Îşi ridică bărbia aşteptând.

O şuierătură puternică aproape că îl puse la pământ. Se auzeau zgomote de peste tot, o explozie asurzitoare şi apoi o undă orbitoare de lumină. Lattimore se retrase câțiva paşi înapoi, mişcând frenetic revolverul deasupra capului. Hart se aruncă la pământ.

— Aruncă arma!

Lattimore căzu în genunchi şi începu să tragă în elicopterul care se rotea deasupra lui. Se uită după Hart, învârtindu-se cu arma gata să țintească. Apoi, dintr-odată, fu izbit şi trântit cu fața la pământ, murind înainte să atingă solul.

Elicopterul plana deasupra lor în timp ce o duzină de polițişti încercuiră locul. O maşină care nu avea însemnele poliției opri în spatele lor. Leonard Coleman coborî şi veni la fața locului. Hart îşi prinsese palmele, încercând să-şi oprească tremuratul.

— N-a fost o seară prea reuşită, nu-i aşa, domnule senator?

Hart deschise gura, însă nu reuşi să articuleze niciun sunet. Coleman îl luă pe după umeri.

— Haide. Vă aduc o cafea. Vorbim despre asta mai târziu.

Lui Hart îi reveni vocea.

— Cum ați...?

— Nu numai băieții răi se pricep la spionaj. Mi-am

imaginat că cei care v-au vrut moartea nu se vor opri doar fiindcă nu au reuşit prima dată. Am pus pe cineva să vă urmărească de câte ori aţi fost în Washington.

— Câteva secunde dacă aţi fi întârziat şi… Trase aer în piept. Harrison e mort. Lattimore mi-a spus că el l-a omorât din acelaşi motiv pentru care l-a ucis şi pe Destefano – ca să-l împiedice să vorbească, să facă vreo greşeală.

Coleman privi spre locul unde Lattimore zăcea mort cu faţa în iarbă.

— V-a spus pentru cine lucra – cine a mai fost implicat? Lattimore nu a făcut nimic din proprie iniţiativă.

Era aceeaşi întrebare la care şi reporterii aşteptau un răspuns. În câteva minute începuseră să sosească. La marginea drumului, la câţiva metri de locul unde Lattimore îl silise pe Hart să oprească maşina, Coleman încerca să-i reţină, oferindu-le o scurtă descriere a evenimentelor despre care deja aflaseră.

— Henry Lattimore, căutat pentru uciderea lui Dieter Shoenfeld şi a complicelui său Frank Destefano a fost omorât într-un schimb de focuri cu poliţia. Lattimore l-a răpit pe senatorul Hart de la hotelul său şi, sub ameninţarea armei, l-a silit să conducă până aici, aproape de Jefferson Memorial, unde avea de gând să-l ucidă. Sunt sigur că înţelegeţi, senatorul a trecut printr-o…

— Nu, sunt bine, insistă Hart, apropiindu-se de mulţimea de reporteri. Voi răspunde cu plăcere întrebărilor dumneavoastră.

Înainte de toate mai avea ceva de spus.

— Ce s-a întâmplat ar trebui să fie o dovadă suficientă pentru oricine că a existat un plan organizat pentru împiedicarea alegerilor prezidenţiale. Trei candidaţi la preşedinţie au fost omorâţi în atacuri plănuite şi puse în practică printr-o conspiraţie internă, din care făceau parte Henry Lattimore şi H.L. Harrison.

Lattimore mi-a mărturisit că l-a ucis pe Harrison. A făcut-o pentru că anumiți oameni se temeau că Harrison putea fi prins şi ar fi spus tot ce ştia. Lattimore mi-a mai spus şi că Harrison nu a fost un pion important în această conspirație, ci un simplu executant al ordinelor.

Pulsul lui Hart se accelera. În jurul său sclipeau blițurile camerelor foto, în timp ce sirena stridentă a ambulanței care venise să ridice cadavrul lui Lattimore îi urla în urechi. Cu toate astea, avea o stranie senzație de liniște interioară. Ştia exact ce face. Îşi asculta vorbele de parcă le-ar fi rostit altcineva. Privi cu interesul unui spectator cât de repede trecuseră reporterii peste ce avea de spus şi cât de uşor ajunseseră la întrebarea care-i interesa.

— Ați spus că Harrison era cel care primea ordine. Cine dădea aceste ordine, domnule senator? V-a spus Lattimore cine mai era implicat în acest caz?

Hart nu avu nicio ezitare.

— Lattimore mi-a spus totul. Voia să mă omoare, aşa că nu-l interesa ce ştiu. Făcu o pauză. Mi-a spus numele tuturor persoanelor implicate.

— Cine sunt? strigă un reporter. Cine a mai fost implicat? întrebă altul. Nu vreți să ne spuneți? se mai auzi o voce.

— Fiecare dintre aceşti indivizi va fi supus unei investigații. Aş pune în pericol integritatea anchetei dacă v-aş divulga numele lor înainte de a le comunica persoanelor autorizate.

— Sunt implicați oameni de la Casa Albă?

— Nu vă pot spune mai mult decât am făcut-o deja. Nu cred că veți avea de aşteptat prea mult până când veți afla cine sunt aceşti oameni. Din momentul în care au aflat că s-a terminat şi Lattimore a vorbit, îmi imaginez că cel puțin unii dintre ei vor încerca să se salveze şi vor declara din proprie inițiativă ce ştiu.

— E implicat cineva din cabinetul vicepreşedintelui?

— Cum am mai spus…

— A fost implicat chiar vicepreşedintele?

Hart nu mai rosti nicio vorbă.

— Vicepreşedintele a fost…? Dar…? Lucrurile merg mai sus de atât?

Coleman ieşi în faţă şi făcu un semn cu mâna că senatorul trebuie să plece. Nu-i mai spuse nimic lui Hart până când ajunseră în maşină.

— Lattimore v-a spus că a scăpat de Harrison, nu-i aşa?

— Corect.

— Şi v-a spus că Harrison făcea doar ce i se ordona?

— Asta a spus.

— Dar nu v-a mai spus şi altceva, nu-i aşa? V-ar fi putut spune că a fost implicat vicepreşedintele sau chiar Casa Albă, dar nu v-a dat şi alte nume, nu-i aşa?

Hart nu era surprins că locotenentul ştia.

— Cum v-aţi dat seama că am mințit?

— Nu sunt sigur că e vorba de o minciună, dacă e singura cale prin care se poate ajunge la adevăr, spuse Coleman, chibzuind la ceea ce făcuse Hart. Când se vor trezi mâine-dimineaţă, cei implicaţi – dacă n-au văzut la TV – vor citi în ziare că, înainte să moară, Henry Lattimore v-a spus numele lor.

— Tot nu mi-aţi spus cum v-aţi dat seama.

— Din instinct, bănuiesc. Şi pentru că mi-am dat seama că sunteţi suficient de inteligent încât să ştiţi cum să profitaţi de moartea lui Lattimore.

Când se întoarse la hotel, Hart dădu două telefoane. Întâi o sună pe Helen să-i spună că era bine şi că, în ciuda întâmplărilor pe care le văzuse la TV sau le va citi în presă, nu fusese cu adevărat în primejdie.

— De ce mă minți în halul ăsta? întrebă ea după o pauză prelungită. Nu îţi imaginezi că am să te cred sau că mi-aş putea închipui că nu ai fost în pericol. Mă minți pentru că acum ştiu că eşti bine, că nu eşti praf şi pulbere după ce nebunul acela a încercat să te ucidă

dacă nu l-ar fi oprit poliția în ultima clipă.

Hart stătea pe marginea patului, cu coatele sprijinite de genunchi şi cu ochii aţintiţi în podea. Leonard Coleman intuise că îl minţise, Helen o ştia din experienţă. Se decise să-i spună adevărul.

— Nu mi-a fost teamă în tot timpul acela. M-am speriat de moarte când s-a terminat, când mă ştiam în siguranţă. Mai e ceva, un lucru pe care aş vrea să-l ştii. Când am crezut că o să mor, singurul gând care mă îngrijora era legat de starea ta şi mă întrebam dacă ai să ştii că ai fost ultima persoană la care m-am gândit.

A doua persoană pe care o sună fusese Charlie Ryan. Acum vorbea în alt registru.

— Ştii, Hart, întotdeauna te-ai priceput la publicitate. Nimeni nu poate capta atenţia aşa cum o faci tu.

Hart ţâşni în picioare şi merse ţopăind în camera alăturată. Un zâmbet larg i se întinse peste chip. Făcu eforturi mari să nu izbucnească în râs.

— Era să-mi zboare creierii şi singurul lucru la care te gândeşti este cum ar putea schimba asta întreaga situaţie a campaniei din America?

— Ascultă, îi spuse Ryan pe un ton confidenţial, dacă funcţionează, îţi dai seama că cineva va face o încercare. Urmă o scurtă pauză, apoi o schimbare a stării de spirit. Te-ai întors la hotel? Fă-ţi bagajele şi pleacă. Vin să te iau într-o jumătate de oră. O să stai aici în weekendul acesta. Avem oricum de lucru.

— Nu, protestă Hart. Hotelul e în regulă. Nu văd de ce…

— Crezi că Lattimore e singurul asasin angajat de indivizii aceştia? Vin să te iau peste 30 de minute.

Ryan avea un apartament la două blocuri de Dupont Circle. Era într-o zonă liniştită şi retrasă. Majoritatea locuitorilor din clădire făceau parte din personalul diplomatic al unor ambasade.

— Sunt invitat la cele mai bune recepţii, remarcă Ryan cu un rânjet larg în timp ce-l conducea pe Hart

înăuntru.

Aruncă geanta lui Hart pe patul din camera de oaspeți, aduse câte o bere pentru fiecare, apoi se apucară de lucru. Se opriră la ora două şi reîncepură a doua zi la nouă dimineața.

— Ne vor bombarda cu întrebări înainte să apucăm să scoatem două vorbe din gură. Vor încerca să transforme fiecare întrebare într-o variantă a singurei chestiuni care contează: care sunt limitele autorității preşedintelui. Lopez va susține că, într-o asemenea situație, preşedintele poate să facă ce va considera că e potrivit.

Era după-amiază. Câteva firimituri de pâine rămase dintr-un sandvici pe o farfurie goală şi două ceşti goale de cafea zăceau acolo de la prânz. Ryan stătea aplecat pe scaun, cu degetele prinse la ceafă şi picioarele întinse în față. Hart îşi sprijinea bărbia în mână, întins pe masă.

— Parcă am fi din nou la Facultatea de Drept, nu-i aşa? întrebă Ryan amuzat de expresia descurajată a lui Hart. Cu o zi înainte de examen, când descoperi dintr-odată că, după un an de studiu, ai învățat mai puțin decât ştiai la început. Se aplecă. Picioarele din față ale scaunului scârțâiră puternic pe podea când sări în sus şi-şi întinse brațele. Dar tu ai ştiut dintotdeauna că ai să treci, nu-i aşa? Iar de data asta ştii că ai să câştigi. Porni spre bucătărie, se gândi la ceva şi se întoarse către Hart. Dacă nu ne împuşcă înainte!

La un alt nivel, Hart lua lucrurile în serios.

— Asta n-o să se întâmple. Îi arătă ziarul azvârlit pe un colț al mesei. Cei implicați în Rubicon sunt prea îngrijorați de propria soartă ca să se mai gândească la noi.

Ryan dădu din cap admirativ.

— Tu chiar ai inventat toate lucrurile astea la câteva minute după ce individul acela a încercat să te ucidă? Şi te îngrijorează o simplă audiere, câteva întrebări din partea unor judecători?

— Nu le-am inventat. Lattimore mi-a spus că lucrurile nu se opreau la vicepreşedinte, însă nu a intrat în amănunte. Nu a rostit nume, nu mi-a dat detalii. Nu avea de gând să-mi ofere o asemenea satisfacție. Voia să mor cu aceste întrebări.

Hart se ridică şi trecu pe lângă Ryan în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Voia nişte cafea. Se opri suficient cât să-i arunce o privire care spunea că ştiau amândoi ce miză era în joc.

Şi în noaptea aceea lucrară până târziu, mult după miezul nopții, revenind asupra fiecărui rând din dosar, încercând să-şi imagineze fiecare întrebare care le-ar fi putut fi adresată şi fiecare răspuns pe care ar fi trebuit să-l dea. Duminică, la insistența lui Ryan, lucrară numai până la sfârşitul după-amiezii.

— Totul se reduce la asta, spuse Ryan. Legea sau ce rămâne din ea nu contează. Se pune întrebarea dacă prin Constituție se oferă o soluție pentru situațiile pe care legislatorii nu le-au prevăzut.

— Exact. Iar răspunsul...?

Hart studiase cazul pe toate părțile. Putea răspunde la întrebări şi în somn.

— E acelaşi răspuns pe care l-a dat Lincoln.

Ryan îl aprobă gânditor, cu o încredere tăcută. Se ridică în picioare, îşi puse mâinile în şolduri şi îşi trase umerii în spate.

— Spune-mi, când ai candidat prima dată pentru Congres, te-ai gândit că se va ajunge la asta – că salvarea Uniunii va depinde de tine?

Hart se gândea la lucruri mai la îndemână.

— Dacă pierdem mâine şi Curtea nu face ceea ce-i cerem noi, dacă nu se vor organiza alegeri, înseamnă că ei vor scăpa. Lattimore şi Harrison sunt morți şi, în ciuda declarațiilor pe care le-am dat presei, în ciuda faptului că ştim amândoi foarte bine că vicepreşedintele şi oamenii lui sunt implicați în treaba asta până peste cap, nu vom fi în stare să o demonstrăm. Ba mai mult,

dacă pierdem mâine, ei vor reuşi să ne fure țara pentru totdeauna.

Capitolul 23

Şeful Curții Supreme se aplecă în față. Walter Devlin lucra la Curte de şaisprezece ani. Cu pometii înalți şi ascuțiți şi ochii albaştri ca gheața, avea înfățişarea ascetică a unui erudit, un om de litere care-şi petrecuse întreaga viață printre manuscrise vechi şi fragile şi cărți prăfuite. Când vorbea, vocea lui scotea sunete scârțâite, asemenea unei uşi care se deschidea după câteva secole. Era bătrân, dar părea mai în vârstă de-atât. Oliver Wendell Holmes fusese judecător al Curții la nouăzeci de ani, însă părea mult mai tânăr în comparație cu venerabilul Walter Otis Devlin, care avea numai 76 de ani. Ca şi Holmes, Devlin trăia pentru lege şi se aştepta ca oricine prezenta o cauză în fața Curții Supreme a SUA să simtă la fel. Un avocat care nu ştia despre ce vorbeşte nu era, pentru şeful Curții Supreme, un avocat.

— Acest caz este susținut în numele Congresului Statelor Unite, anunță el pe un ton plat, împotriva preşedintelui Statelor Unite şi cere Curții să declare anticonstituțional un ordin executiv care amână alegerile prezidențiale deja programate şi instituirea altor măsuri de remediere. Fiind vorba de o chestiune urgentă, în dimineața aceasta am renunțat la practica obişnuită. Curtea, luând la cunoştință de dosarul reclamantului şi constatând premisele…

Devlin continua să turuie, tăindu-şi cale prin hățişul chestiunilor juridice, până când ajunse la punctul unde consideră că discuția ar trebui analizată.

— Aşadar, domnule Lopez, să începem cu întrebarea dacă preşedintele are autoritatea de a amâna alegerile. Ce statut federal sau prevedere a Constituției SUA

conferă o asemenea putere?

Procurorul general se ridică de la masă şi se îndreptă către podiumul aflat în faţa banchetei lungi şi curbate unde stăteau cei nouă judecători îmbrăcaţi în robele lor negre.

— Preşedintele a decretat stare de urgenţă şi a impus legea marţială, începu el cu voce joasă şi ezitantă. Făcu o pauză, încercând să se adune. Ţine de puterea executivă conferită preşedintelui prin articolul II din Constituţie ca acesta să facă tot ce consideră necesar pentru a-i proteja pe cetăţenii Statelor Unite. Nicio altă ramură a guvernului nu poate…

— Nu asta am întrebat, îl întrerupse Devlin. V-am rugat să citaţi statutul exact ori prevederile specifice ale Constituţiei care-i permit preşedintelui să ia decizia de a suspenda alegerile. E o întrebare simplă, domnule Lopez. Poate sunteţi amabil să răspundeţi.

— Cred că tocmai am făcut-o, domnule preşedinte Devlin. Articolul II din Constituţie conferă puterii executive…

— Preşedintelui – da, mă credeţi sau nu, domnule Lopez, eram oarecum conştient de Articolul II înainte ca dumneavoastră să aveţi amabilitatea de a mi-l aminti.

Preşedintele Curţii, care se înclinase puţin în faţă, se retrase. Cu braţele încrucişate peste pieptul îngust, îl privi încruntat pe procurorul general.

— Ironizaţi Curtea, domnule Lopez. Unde mai exact în Articolul II se face referire la această autoritate?

— În calitate de comandant suprem, preşedintele are autoritatea exclusivă în vreme de război de a decide ce trebuie făcut pentru protejarea Statelor Unite. Aceasta include, în mod necesar, puterea de a proteja instituţiile guvernamentale şi, în această situaţie, integritatea alegerilor prin care cei care conduc aceste instituţii urmează să fie selectaţi. Chiar dacă nu am fi în stare de război, puterea executivă a guvernului poate fi exercitată numai de către preşedinte. Într-o situaţie ca aceasta, în

care candidații la preşedinție au fost uciși şi nu e suficient timp să fie înlocuiți, şi chiar dacă ar fi fost timp, operațiunea nu ar fi sigură, cineva trebuie să decidă ce e de făcut, iar persoana respectivă nu poate fi decât preşedintele.

— Dar, domnule Lopez, spuse judecătoarea Brandes, ştiți probabil că există un amendament la Constituție unde se precizează că, în situația în care unul sau mai mulți candidați nu sunt apți, Congresul trebuie să stabilească o nouă dată pentru alegeri.

Judecătoare asociată timp de paisprezece ani, Kathryn Brandes era o femeie scundă, extrem de controlată, cu un zâmbet acid şi ochi pătrunzători şi întunecați. Vorbea încet, pe un ton măsurat, dar atât de hotărât, încât ea părea să-şi mărească dimensiunile, devenind o prezență fizică ce domina încăperea. După ani întregi în care ascultase dispute verbale, căpătase obiceiul deconcertant de a aştepta un răspuns cu o privire de un scepticism de neclintit.

— Amendamentul a fost conceput pentru cazurile uzuale, răspunse Lopez, întâmpinându-i privirea cu o grimasă de inocență exersată. Pentru situația în care un candidat – după ce a câştigat alegerile – dar înainte de a ocupa postul – moare sau rămâne invalid. Din păcate, nu se referă şi la situația în care ne aflăm noi acum. Țara e sub asediu. Trei candidați au pierit în urma unor atacuri teroriste şi nu există motive care să ne asigure că nu se va întâmpla acelaşi lucru şi cu alți potențiali candidați. Trebuie să ne asigurăm că situația nu se va repeta, trebuie să…

— Nimic din toate astea nu are legătură cu problema noastră, domnule Lopez, insistă judecătorul Caruso explodând de bucuria cu care de obicei distrugea argumentele şi încrederea avocaților care dădeau o interpretare greşită Constituției. În niciun caz. Chestiunea nu are legătură cu faptul că țara ar fi sub asediu. Se pune problema dacă preşedintele are

autoritatea de a amâna alegerile şi, dacă e aşa, dacă are şi autoritatea de a decide când vor avea loc noile alegeri. Întrebarea este, domnule Lopez, dacă avem de-a face cu puterea executivă sau legislativă şi, după cum a observat doamna Brandes, dacă există un amendament din care să reiasă că intră în atribuțiile Congresului, şi nu ale preşedintelui, să stabilească acea dată.

Lopez părea înmărmurit. Caruso era un conservator declarat, un interpret strict al legilor şi un susținător strălucit – chiar dacă uneori agresiv – al ideii că interpretarea Constituției se putea face doar în legătură cu intențiile celor care o scriseseră, că semnificația cuvintelor – departe de a se fi schimbat odată cu trecerea timpului – nu suferise vreo modificare. În cazul în care Caruso avea îndoieli legate de această afirmare a puterii prezidențiale, Lopez urma să aibă probleme.

— Admițând că nu se poate şi nici nu ar trebui să citim Constituția prin prisma circumstanțelor particulare legate de o situație de urgență, aceasta oferă cu siguranță o soluție pentru asemenea cazuri. Preşedintele are obligația să mențină şi să protejeze Constituția SUA. Ceea ce presupune, în mod evident, datoria de a proteja onestitatea metodei prin care preşedintele însuşi este ales.

— Nu sunt sigur că sunt de acord cu ceea ce sugerează judecătorul Caruso – că evenimentele care au dus la situația de urgență actuală sunt irelevante pentru chestiunea pe care o discutăm, spuse judecătorul William Paulson.

Prudent în judecată, Paulson era considerat un liberal de către conservatori, în vreme ce liberalii nu erau siguri în ce ape se scaldă. Nicio persoană, indiferent dacă era liberal sau conservator, nu se îndoise vreodată de claritatea aproape matematică a minții sale.

— E o chestiune care mi se pare în mod special importantă despre care aş vrea să vă vorbesc. Cum ştiți, există în Drept acel principiu bine cunoscut, numit „cu

mâinile curate". Dacă ceri Curții o despăgubire, trebuie să fii nevinovat. Iată ce aş vrea să ştiu: când spui că preşedintele are autoritatea de a amâna alegerea unui succesor până la o dată pe care o va stabili el însuşi şi susții că acest lucru e necesar deoarece candidații la preşedinție au fost ucişi în urma unor atacuri teroriste, ai mai insista că preşedintele are puteri constituționale, dacă preşedintele însuşi – sau dacă nu el, cineva din administrația lui – ar fi responsabil pentru acele crime? Exact asta vreau să spun, domnule Lopez. După părerea dumneavoastră, Constituția dă dreptul – nu, autorizează – un preşedinte să decidă după propria voie când trebuie să aibă loc alegerile dacă, în fapt, el însuşi este cauza situației de urgență care a condus la starea de necesitate despre care vorbim?

Curtea, plină până la capacitatea maximă, era şocată de teribila posibilitate care fusese acum rostită deschis pentru prima dată. Lopez era tensionat şi încerca din răsputeri să-şi păstreze stăpânirea de sine. Cu doar câteva cuvinte bine alese, judecătorul Paulson îl forțase să treacă în defensivă, făcând să pară că procurorul general nu susținea cauza unui preşedinte, ci a unui asasin.

— Dacă un preşedinte se dovedeşte vinovat de o crimă atât de monstruoasă, Constituția prevede o soluția clară: acuzarea. Cu toate acestea, puterea constituțională a executivului nu poate fi limitată de posibilitatea ca aceste atribuții să fie abuzate printr-o lege penală. E ca şi cum ai susține că nu i se pot atribui puteri.

Procurorului general îi mai fură adresate câteva întrebări şi din partea celorlalți judecători şi, în cele din urmă, preşedintele îşi ridică privirea şi cu un semn simplu din capul său îmbătrânit invită tabăra adversă să-şi susțină cauza.

Hart se ridică în picioare; Ryan nu-şi părăsi scaunul. Hart îl privi uimit, apoi, când îşi dădu seama că Ryan nu avea intenția să i se alăture, fu cuprins brusc de panică. Ochii lui Ryan erau plini de încredere.

— E permisă intervenția unui singur avocat. Am dat cu banul. Ai pierdut.

— Domnule Hart, dacă sunteți pregătit, spuse preşedintele cu o voce monotonă şi răguşită.

— Da, onorată instanță, spuse Hart de la pupitru.

Preşedintele Curții avea un aer amuzat.

— Nu sunteți avocat pledant, nu-i aşa? N-ați mai apărut niciodată în fața acestei Curți – de fapt, în fața niciuneia – e adevărat?

— Da, e adevărat, dar…

Devlin ridică mâna pentru a anunța că are ceva important de comunicat.

— Fiindcă sunteți aici pentru prima dată, domnule Hart, trebuie să vă supuneți regulii de două minute. Se aplecă în față, cu o grimasă răutăcioasă şi jucăuşă pe buzele subțiri şi deshidratate. Aşa ne arătăm aici onestitatea şi ne asigurăm că experiența uneia din părți nu va fi avantajată în raport cu lipsa de experiență a celeilalte. Aveți la dispoziție două minute în care puteți face câte greşeli vreți. Numai după aceea – după două

minute întregi – o să vă tratăm ca şi pe ceilalţi şi o să vă crucificăm pentru orice greşeală, chiar şi cea mai mică. Vi se pare corect, domnule Hart?

— Absolut corect, onorată instanță.

Nu era vorba de vreun capriciu al preşedintelui Curții; era o acțiune intenționată, prin care se înlătura tensiunea care pusese stăpânire pe Curte, un moment de respiro şi un răgaz pentru disciplina forțată a argumentelor verbale. Hart înțelese imediat despre ce era vorba din privirea înghețată a lui Devlin. Înțelese şi semnificația secundă a acțiunii preşedintelui: să-l facă să se simtă la fel de bine-venit ca toți ceilalți care îşi făcuseră apariția acolo.

Devlin îşi îndreptă spatele.

— Bine. Ce aveți de gând să ne spuneți? Am citit cu toții dosarul – ce mai aveți de spus?

— Că suntem de acord cu procurorul general. Constituția oferă o soluție pentru situația în care ne aflăm. În acest caz, probabil mai mult decât în altele, intenția inițială a celor care au conceput-o este singurul lucru care ne poate salva.

Caruso îl întrerupse înainte să mai rostească vreun cuvânt.

— Ştim ce soluție doriți, domnule senator. Cu toate acestea, se pune întrebarea dacă, pe timp de război, preşedintele poate amâna alegerile folosindu-se de puterea sa executivă implicită.

— Noi susținem că nu. Nu există niciun precedent în acest sens. Nu s-a întâmplat în 1944, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu s-a întâmplat în 1864, în timpul Războiului Civil.

— În situațiile de mai sus nu a fost asasinat niciun candidat. Nu exista vreun motiv pentru care să nu se organizeze alegeri. Caruso dădu cu emfază din mână. Închipuiți-vă situația în care, cu o zi înainte de alegeri, ambii candidați mor pe neaşteptate – asasinați sau în urma unui dezastru natural, nu contează. Amândoi

sunt morți. Ce se întâmplă după aceea? Vreți să spuneți că nici într-o asemenea situație preşedintele nu poate amâna alegerile?

— Exact asta susținem. Chiar şi într-un asemenea context, preşedintele trebuie să se consulte mai întâi cu ambele camere ale Congresului înainte de a cere amânarea. Şi în acest caz, Congresul – şi nu preşedintele – este cel care decide data alegerilor. Problema este, domnule judecător Caruso, şi singura chestiune importantă – că nu putem permite, şi nici Constituția nu permite preşedintelui sau altei persoane să-şi exercite puterea absolută de a decide nu doar când, ci dacă se pot organiza alegeri prezidențiale.

— V-am înțeles corect? interveni preşedintele. Susțineți că puterea de a decide data alegerilor este puterea de a bloca organizarea acestor alegeri?

— Da, exact. Fiindcă problema nu este doar că preşedintele are autoritatea de a amâna alegerile pentru o altă dată. Problema este că preşedintele, în calitate de comandant suprem, are autoritatea de a decide când se pot organiza alegeri sigure. Ceea ce înseamnă că, atâta vreme cât preşedintele insistă că nu e sigur să avem alegeri, nu se vor organiza; ceea ce înseamnă că…

Preşedintele Curții ridică mâna. Îşi întoarse privirea pătrunzătoare către procurorul general care stătea singur la altă masă.

— Domnule Lopez.

Speriat, Lopez se ridică de pe scaun.

— Domnule Lopez, vreau să-mi răspundeți la următoarea întrebare. Da, ştiu că, de obicei, nu procedăm aşa, spuse ca răspuns la expresia uimită şi uşor iritată de pe fața procurorului general. Dar acum nu avem de-a face cu un caz obişnuit, nu-i aşa? Dacă aveți amabilitatea; explicați-ne exact ce se întâmplă dacă preşedintelui i se va permite să facă ceea ce ați spus că ar trebui să întreprindă. Pentru cât timp poate amâna preşedintele alegerile?

— Până când va considera că sunt sigure.

— Când vă referiți la siguranță, luați în calcul amenințarea unui nou atac terorist? întrebă judecătoarea Brandes, ridicându-şi sceptic bărbia un centimetru.

— Da, desigur. Până când se poate garanta că alegerile nu vor fi amenințate de violență.

— E posibil ca asta să nu se întâmple niciodată, spuse judecătorul Paulson. Acest război al terorii poate dura câteva generații, potrivit – dacă nu greşesc – declarațiilor pe care le-ați dat chiar dumneavoastră în fața Congresului.

Lopez îşi frângea degetele. Un zâmbet nervos îi străbătu fulgerător chipul.

— Cred că vorbim despre două lucruri diferite. Războiul împotriva terorii poate dura câteva generații, însă acum avem de-a face cu o situație mult mai izolată, acțiunea unei singure celule, după cum rezultă din datele pe care le-am strâns…

— Organizate şi controlate de persoane din interiorul guvernului! strigă Hart înainte ca preşedintele să-l reducă la tăcere cu o privire dezaprobatoare.

Lopez nu lăsă acest lucru să treacă neobservat.

— Cel care este responsabil – oricine ar fi – va primi cu siguranță pedeapsa maximă!

— Destul! spuse preşedintele Curții. Domnule Lopez, încă nu ați răspuns la întrebare. Dacă preşedintele refuză să stabilească o nouă dată, nu ne vom afla în situația de a nu avea alegeri şi, ca atare, un lider al guvernului?

Acesta era momentul despre care Charlie Ryan ştiuse că trebuia să sosească. Era – după cum îi spusese lui Hart – secretul care, odată înțeles, explica semnificația planului Rubicon.

— Acest lucru nu se va întâmpla, spuse Lopez cu multă siguranță. Preşedintele va continua să-şi exercite atribuțiile.

— Până când? întrebă judecătorul Caruso. Privirea îi devenise mai iscoditoare, mai intensă, pe măsură ce se înclina cu umerii centrați deasupra mâinilor pe care le sprijinea îndoite pe banca de dedesubt. După părerea dumneavoastră, cât timp va rămâne preşedintele în funcție?

Lopez părea uimit, însă nu de întrebare, al cărei răspuns îl considera evident, ci de faptul că cineva – mai ales un judecător cu principii conservatoare – se gândise să i-o adreseze.

— Până la următoarele alegeri, domnule judecător Caruso. Până când va fi ales un succesor. Constituția nu permite ca acest post să rămână vacant.

Caruso renunță şi reveni la Hart.

— Sunteți de acord cu această situație? întrebă pe un ton circumspect. Preşedintele actual poate rămâne în funcție până la alegerea unui succesor?

— Constituția oferă detalii destul de explicite în acest caz, spuse Hart după o scurtă ezitare. Secțiunea 1 din Articolul II stabileşte termenul unui mandat pentru 4 ani. Secțiunea 1 din Amendamentul al XII-lea stipulează: „Mandatul preşedintelui şi al vicepreşedintelui încetează la prânz, pe data de 20 ianuarie".

Îşi mută privirea de la un judecător la altul, până când, timp de o clipă, îi privi pe toți nouă deodată.

— Trei candidați la preşedinție au fost uciși împreună cu zeci de alți cetățeni, nu din cauza unui grup terorist care voia să demonstreze că şi în America democrația e în pericol, ci ca să ne determine să trecem Rubiconul nostru, să ignorăm Constituția şi tot ce reprezintă ea şi să ne predăm în fața falsei promisiuni a unui fel de dictaturi alese în care preşedintele însuşi decide cât va rămâne în funcție. Aceşti oameni susțin că nu e sigur să organizăm alegeri; susțin că putem să ne încredințăm preşedintelui spre a decide când ar trebui să-i alegem succesorul; ei susțin – după cum a făcut-o şi procurorul

general – că nici chiar Constituția nu poate limita puterea preşedintelui de a acționa cum doreşte. Constituția spune că preşedintele trebuie să părăsească biroul la prânz, pe data de 20 ianuarie. Procurorul general afirmă că preşedintele rămâne în funcție pentru că guvernul trebuie condus de cineva. Trei oameni au fost uciși pentru ca noi să nu mai avem alegeri şi acum se spune că trebuie să renunțăm la Constituție ca să putem fi, în continuare, guvernați. Singurul mod legitim de interpretare a Constituției este acela despre care a vorbit Lincoln: trebuie citită în lumina principiilor stabilite în Declarația de Independență, principii durabile ale libertății şi drepturilor omului. Necesitatea alegerilor, durata limită a unui mandat – acestea sunt lucruri menite să protejeze libertatea, împiedicând tocmai faptele pe care procurorul general ne spunea că ar trebui să le permitem: un guvern care să decidă în nume propriu ce poate face şi pentru cât timp. Când Cezar a traversat Rubiconul, Republica romană a murit şi a început epoca împăraților. Acum ne aflăm în fața propriului nostru Rubicon. Dacă-l trecem, Republica americană va muri şi ea.

Capitolul 24

Quentin Burdick nu era convins că Hart îi spune adevărul. Nu credea că minte, ci mai degrabă că nu avea suficientă încredere în el.

— Au fost doar ideile senatorului Ryan? îl întrebă cu un scepticism binevoitor. Tu ai pledat cauza, nu el.

Cei doi luau micul dejun vizavi de Casa Albă, la hotelul Hay Adams, de cealaltă parte a parcului Lafayette. Hart izbucni în râs în timp ce-şi ungea cu unt pâinea prăjită.

— Nu mi-am dat seama că o s-o fac până în clipa în care eu m-am ridicat şi Ryan, nu.

— Vorbeşti serios? Ai crezut…?

— Că vom pleda împreună? În ignoranța mea, tocmai asta am crezut. Am crezut că el va face mare parte din treabă, iar eu voi adăuga câte ceva din când în când. Nu cred că aş fi putut să o fac dacă mi-ar fi spus dinainte că voi fi singur. Bănuiesc că tocmai din acest motiv nu mi-a spus nimic până în clipa când era prea târziu să mai pot face ceva. N-aş fi susținut niciodată o cauză singur.

Sprâncenele subțiri ale lui Burdick se înălțară.

— Şi ai continuat, l-ai făcut pe Lopez să pară nebun.

Hart nu era atât de optimist.

— Curtea nu s-a pronunțat încă.

— Ai făcut declarația ieri. Mi s-a spus că la Curte luminile au fost aprinse până aproape de ora 1 dimineață. Cu siguranță se va lua o decizie până la sfârşitul zilei.

Hart muşcă din pâinea prăjită, după care se şterse la gură cu un şervețel. Voia să se asigure că indiferent de ce ar fi urmat, oricare ar fi fost decizia Curții, Burdick, şi prin el întreaga țară, va afla ce făcuse Ryan.

— Am răspuns la câteva întrebări. La asta s-a rezumat contribuția mea şi am fost capabil s-o fac doar fiindcă m-a învățat Charlie. Crezi că aş fi fost în stare să concep…? Aş fi lucrat la nesfârşit fără să înțeleg cât de simplu era totul dacă pătrundeai în mecanismele sistemului, dacă-ți aminteai cum a funcționat acest proces la început. Noi toți ne gândim la colegiul electoral ca la un anacronism. Charlie Ryan ştia mai mult de atât.

Burdick abia dacă se atinsese de ce avea în farfurie. Era prea captivat de această poveste încă în desfăşurare ca să se mai poată gândi la mâncare.

— Dincolo de meritul pe care i-l atribui senatorului Ryan, toată lumea vorbeşte numai despre pledoaria pe care ai susținut-o în fața Curții.

Hart îşi termină ouăle şi dădu deoparte farfuria goală.

Sprijinindu-se în coate, îl fixă pe Burdick cu o privire sinceră.

— De la cap la coadă, acesta a fost cazul lui Charlie Ryan. El a construit dosarul. El s-a ocupat de pregătiri. Am fost de acord cu tot ce a scris, cu fiecare rând. M-am implicat doar fiindcă el a considerat că e important – iar eu am fost de acord – că într-o situație atât de importantă, cu o miză atât de mare, cazul ar trebui susținut de reprezentanții ambelor partide, care să lupte împreună împotriva acțiunilor pe care aveau să le întreprindă preşedintele şi vicepreşedintele. A fost cazul lui Ryan – niciodată al meu.

Un zâmbet bizar flutură pe buzele subțiri ale lui Burdick.

— El neagă totul.

Hart îşi dădu ochii peste cap şi scutură din cap cu o grimasă neajutorată.

— El e cel care minte. Îşi îndepărtă privirea, apoi se întoarse brusc. Şi poți să mă citezi.

— El spune că tu ai fost cel care şi-a amintit – în timpul discuțiilor – prevederile Amendamentului al XX-lea, că mandatul preşedintelui încetează la prânz pe data de 20 ianuarie.

Hart schiță un gest cu mâna, semn că ceea ce făcuse el era lipsit de importanță.

— Ryan a fost cel care a înțeles că, potrivit Constituției, Colegiul Electoral alege preşedintele. Totul s-a redus la o ştampilă, o simplă formalitate la care ne gândim foarte rar. Numărăm voturile din fiecare stat şi considerăm că s-a terminat. Dar Ryan a înțeles că, dacă nu am avea persoane care să poată candida, dacă nu putem avea alegeri unde cetățenii să-şi poată exprima opțiunea, putem alege totuşi electori în fiecare stat, care să se reunească în Colegiul Electoral. Numai că, de data aceasta, în loc să decidă cine a câştigat majoritatea voturilor, ei vor trebui să decidă – după cum prevede Constituția – care dintre noi este persoana cea mai

calificată să ocupe fotoliul de preşedinte al SUA.

— A trecut ceva vreme de când Colegiul Electoral n-a mai făcut asta, observă Burdick sec.

— Da, însă ultima dată când au făcut-o a fost ales George Washington. Indiferent ce s-ar întâmpla şi pe cine ar alege – în cazul în care Curtea va accepta ce am cerut – va fi mult mai bine decât ca preşedintele să rămână la putere după terminarea mandatului.

Hart scrută cu privirea sala de mese, plină de lobbyişti{11} şi *power brokeri*{12}, parte a puterii de la Washington, cărora, în sens fundamental, nu le păsa de politică, fiindcă pentru ei se reducea la schimburi de favoruri. Câteodată, privindu-i în toată indiferența lor plină de vanitate în legătură cu orice, mai puțin micile lor ambiții, îşi aminti o vorbă – „Ce e o Constituție atunci când eşti printre prieteni" – care părea să reflecte foarte bine starea şi maniera în care se petreceau aici majoritatea lucrurilor. Se întoarse din nou spre Burdick.

— Ce crezi că se va întâmpla? Ai fost acolo ieri. Ce crezi că va face Curtea?

Burdick îşi uni degetele arătătoare şi le frecă de bărbie.

— Cu acea Curte – nu ştiu. Dar pot să-ți spun asta: Casa Albă e îngrijorată. Nimeni nu a făcut încă nicio declarație, însă după ce era cât pe ce să fii omorât de Lattimore, după ce Lattimore ți-a povestit despre Rubicon şi cine sunt cei implicați… Cei cu care am discutat sunt de părere că, în funcție de decizia Curții, va fi doar o chestiune de zile până la începerea investigațiilor şi până când cineva va fi arestat.

— În cazul în care Curtea decide că preşedintele poate amâna alegerile şi poate stabili o nouă dată, îi aminti Hart, nu se vor face arestări şi nici investigații. Vor ascunde totul în virtutea privilegiului executiv.

După ce termină la Hay Adams, Hart se duse direct la birou. Primise zeci de telefoane, însă nu voia să discute cu nimeni. Stătea singur şi se întreba cât va dura până

când Curtea va lua o decizie şi ce putea face în cazul în care pierdeau. După o oră de agonie, îşi dădu seama că făcea lucruri care nu aveau niciun sens. Era ca şi cum ar fi aşteptat rezultatul alegerilor după închiderea urnelor. Nu depindea de el, nu exista vreun lucru pe care el sau altcineva să-l fi putut face. Putea să se ducă acasă.

Brusc, înțelese că acela era singurul loc unde şi-ar fi dorit să se afle.

— Fă-mi rost de un bilet de avion, strigă la David Allen. La primul zbor.

Allen îi rezervă un bilet pentru primul avion către Los Angeles. Helen îl întâmpină la aeroport, după scurtul transfer de la Santa Barbara. El nu vorbi prea mult în timp ce ea conducea pe drumul îngust şi şerpuit, printre dealurile arămii. Se gândea încă la ce se întâmplase şi la ce putea urma. Când ajunseră acasă, deschise televizorul doar cât să afle că magistrații Curții nu se pronunțaseră încă.

Nu ştia ce să facă. Insistă să ia masa în oraş, pentru ca două minute mai târziu să se răzgândească şi să vrea să rămână în casă. Se aşeză pe canapea, apoi se ridică şi începu să se plimbe fără țintă prin jur. Se aşeză din nou, clătină din cap uimit de propria nerăbdare, țâşni în picioare şi înjură cu putere.

— Scuză-mă, spuse jenat. Nu ştiu ce fac.

Helen îl privi şi zâmbi.

— Charlie m-a sunat aseară.

— Şi ce ți-a spus?

— A sunat să-mi spună că, deşi este de-o viață avocat, ce-ai făcut tu la Curtea Supremă a fost cel mai impresionant lucru pe care l-a văzut. A spus că n-a fost niciodată atât de mândru de cineva cum a fost de tine. De ce nu te aşezi – îți aduc ceva de băut – şi poți să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat ieri. Apoi eu am să-ți spun de ce ai să câştigi.

Helen reuşise întotdeauna să-l facă să uite de absolut

orice, cu excepția ei. El povesti, iar ea ascultă şi tot ce auzi Hart din propriile vorbe se reflecta în ochii ei blânzi şi iubitori. La sfârşit, după ce îi povesti tot ce se întâmplase, uită de griji, de toate presimțirile şi îndoielile legate de faptele trecute sau de ce ar fi putut urma.

Cinară tăcuți şi se culcară devreme. La şapte dimineața, când sună telefonul, el era deja treaz de o oră. Era Charlie Ryan.

— Curtea a luat o decizie. Se va anunța în două ore, la prânz – ora 9 a.m. acolo. Am câştigat, Bobby. Acum câteva minute m-a sunt un cunoscut de acolo. Au fost de acord cu tot ce am cerut. Au stabilit că preşedintele nu are autoritatea de a amâna sau de a programa alegeri, iar Colegiul Electoral are responsabilitatea de a alege preşedintele, indiferent dacă există sau nu candidați care pot participa la alegeri. Fraza pe care au folosit-o a fost: „Constituția SUA nu se aplică numai în situațiile considerate convenabile sau sigure". Mai e ceva, spuse Ryan pe un ton confidențial. Se va anunța că a fost o decizie unanimă a Curții. Nu a fost aşa. Votul a fost 5 la 4. Devlin, preşedintele Curții, a insistat că atâta vreme cât a existat o majoritate, indiferent de numărul acesteia, ar trebui şi existe o singură opinie pentru care trebuie să semneze toată lumea. Le-a spus că o Curte divizată ar duce la divizarea țării. Am fost foarte aproape, a lipsit foarte puțin ca oamenii aceia să scape şi să preia guvernarea. Dacă n-ai fi fost tu şi tot ce ai făcut în Curte, am fi pierdut.

— N-am făcut nimic, Charlie, şi o ştii foarte bine. Tu ai câştigat. Singur.

Două ore mai târziu, Hart stătea pe canapea lângă Helen şi urmărea la TV anunțul oficial prin care Curtea Supremă se pronunța împotriva preşedintelui, stabilind că alegerile prezidențiale vor urma procedura descrisă în Constituție. O oră mai târziu, Charlie Ryan telefonă din nou.

După ce închise, Hart se îndreptă către uşa de sticlă care dădea spre patio. Privi îndelung spre oceanul albastru sclipitor şi argintiu, mirându-se de vanitatea oamenilor conduşi de visul gloriei care se termina aproape întotdeauna prost.

— Ce este, Bobby? Ce s-a întâmplat?

— Şeful de cabinet al preşedintelui. L-au găsit într-o maşină parcată lângă Potomac. Pare a fi sinucidere, însă Ryan crede că a fost omorât. Nu eram singurii care aflaseră dinainte decizia Curții. Acum îşi acoperă urmele sau, cel puțin, încearcă. Vor să fie siguri că toți cei care au ştiut ceva despre Rubicon nu vor spune nimic.

— Dar asta nu înseamnă că s-a terminat, că nu mai există Rubicon?

Îşi aminti ce-i spusese Ryan despre cât de strâns fusese rezultatul de la Curte.

— Aproape că scăpaseră. Un alt atac, unul real; destulă teamă, câțiva oameni care au puterea şi vor să o păstreze…

— Nu renunța, Bobby. Nu părăsi Senatul. Nu vreau să faci asta. Am avut o țară minunată. Poate fi din nou o țară minunată.

Bobby Hart o cuprinse pe Helen cu brațul pe după mijloc, recunoscător că încă îl iubea, recunoscător pentru forța pe care el nu bănuise că această femeie o avea.

Bobby Hart, un tânăr senator idealist de California, crede că va scăpa din lumina reflectoarelor când se decide să nu candideze la președinție. Apoi, în timpul unei misiuni secrete în Germania, descoperă că se pune la cale un asasinat. Nu știe cine este ținta, cine se află în spatele planului și nici când anume va avea loc. Tot ce știe este că va avea loc înainte de alegeri. Și că se va desfășura sub numele de cod Rubicon.

Rubicon, își amintește Hart, este râul pe care îl traversează Cezar împreună cu legiunile sale cu gândul de a prelua conducerea la Roma. Pentru Cezar asta însemna că nu mai exista cale de întoarcere ca republica să devină imperiu.

Dar traversarea Rubiconului însemna începutul unei noi epoci în Roma. Ar putea însemna și sfârșitul a ceva azi?

ISBN 978-606-609-524-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

{1} Închisoare din Irak, aflată la aproximativ 25 km de Bagdad, unde în perioada guvernării lui Saddam Hussein au fost uciși peste 4 000 de deținuți. Închisoarea a devenit cunoscută în urma scandalului provocat după publicarea în 2004 a unor fotografii ce înfățișau deținuți irakieni torturați și umiliți de gardieni americani, (n.tr.)

{2} Senate Intelligence Committee – a fost înființată în 1976 de către Senatul american, având în principal competența de a verifica natura și sfera de cuprindere a activităților de informații desfășurate de către guvernul SUA.

{3} Curte interioară

{4} Expresia este echivalentă cu ideea de mistificare, escrocherie, manipulare. La originea termenului stă Grigori Potemkin, general al țarinei Ecaterina a II-a a Rusiei, care, cu ocazia unei vizite în Crimeea a împăratului Iosif al II-lea și a reginei Poloniei, din dorința de a-i impresiona, a construit de-a lungul drumului pe care urmau să treacă vizitatorii sate și orășele din carton, pe care le transfera în ziua următoare la noua destinație, pentru a produce iluzia unei regiuni populate și prospere, (n.tr.)

{5} Thomas Hobbes (1588-1679), filosof englez, autor al cărții *Leviathan* în care susține că e nevoie de o autoritate centrală puternică pentru a evita răul și „războiul tuturor împotriva tuturor", (n. Red.)

{6} Plantă cunoscută sub denumirea populară de „floare de hârtie", datorită aspectului florilor, care par decupaje din hârtie creponată de diferite culori, (n.tr.)

{7} În Spania, „proprietate, moșie organizată după reguli autonome". Sistemul a fost introdus și în Mexic, în secolul al XVI-lea, prin împroprietărirea conchistadorilor spanioli pentru serviciile aduse coroanei. Unele haciende dețineau pe terenurile lor plantații, mine sau manufacturi, transformându-se, în timp, în mici state, cu locuitori, politică și economie proprii, (n.tr.)

{8} *Habeas corpus* („tu ai corpul", în limba latină) a fost votată în 1679 de către Parlamentul britanic și este legea care garantează libertatea individului – se referă la dreptul oricărei persoane de a contesta legalitatea reținerii sale în arest, (n.tr.)

{9} În original, *surgical strike* – atac inițiat fără avertisment asupra unei ținte specifice, (n.tr.)

{10} Poetă engleză (1806-1861) foarte populară în Anglia și în Statele Unite încă din timpul vieții (n.tr.)

{11} Agent special care primește misiunea de a influența un

parlamentar, (cf Dicționar de neologisme, 1986) (n.tr.)

{12} Persoane care exercită o influență economică şi politică puternică în special prin controlarea deciziilor şi voturilor altor indivizi, (cf Thesaurus) (n.tr.)